

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)
της 12ης Μαΐου 1999 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-164/96, T-165/96, T-166/96, T-167/96, T-122/97 και T-130/97,

Moccia Irme SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου με έδρα στη Νεάπολη (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους Emilio Cappelli, Paolo De Caterini και Andrea Bandini, δικηγόρους Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Charles Turk, 13 A, avenue Guillaume,

Prolafer Srl, εταιρία ιταλικού δικαίου υπό εκκαθάριση, με έδρα στο Bergamo (Ιταλία),

Ferriera Acciaieria Casilina SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου με έδρα στο Montecompatri (Ιταλία),

Dora Ferriera Acciaieria Srl, εταιρία ιταλικού δικαίου υπό εκκαθάριση, με έδρα στο Bergamo,

Ferriera Lamifer SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου με έδρα στο Travagliato (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τους Carmine Punzi και Filippo Satta, δικηγόρους Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Charles Turk, 13 A, avenue Guillaume,

Nuova Sidercamuna SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου με έδρα στο Berzo Inferiore (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους Enrico A. Raffaelli, δικηγόρο Μιλάνου, Ivo Van

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Bael, δικηγόρο Βρυξελλών, και Fabrizio Di Gianni, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Freddy Brausch, 11, rue Goethe,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Paul Nemitz, Enrico Altieri και Laura Pignataro, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Massimo Moretto, δικηγόρο Βενετίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχουν ως αντικείμενο προσφυγές ακυρώσεως των αποφάσεων 96/678/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1996, και 97/258/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με ορισμένα σχέδια ενισχύσεων της Ιταλίας στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιάρθρωσης του ιταλικού ιδιωτικού χαλυβουργικού τομέα (αντίστοιχα, ΕΕ 1996, L 316, σ. 24, και ΕΕ 1997, L 102, σ. 42),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Jeager, πρόεδρο, Κ. Lenaerts, V. Tiili, J. Azizi και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: Η. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 17ης Νοεμβρίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Κανονιστικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα (στο εξής: Συνθήκη ΕΚΑΧ) ορίζει:

« Θεωρούνται ότι δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά άνθρακος και χάλυβος και κατά συνέπεια καταργούνται ή απαγορεύονται εντός της Κοινότητας, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στην παρούσα Συνθήκη:

(...)

γ) οι επιδοτήσεις ή οι ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη ή οι ειδικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται από αυτά, υπό οποιαδήποτε μορφή·

(...)».

- 2 Δυνάμει του άρθρου 95, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, η Επιτροπή, μετά ομόφωνη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου και κατόπιν διαβουλεύσεως με τη συμβουλευτική επιτροπή, εξέδωσε την απόφαση 257/80/ΕΚΑΧ, της 1ης Φεβρουαρίου 1980, περί θεσπίσεως κοινοτικών κανόνων για τις ειδικές ενισχύσεις στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (GUL 29, σ. 5), γνωστή ως «πρώτος κώδικας ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα». Σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο του μέρους I των αιτιολογικών σκέψεων της αποφάσεως αυτής, η προβλεπόμενη από τη Συνθήκη απαγόρευση των κρατικών επιδοτήσεων ή ενισχύσεων αφορά μόνο τα μέτρα που αποτελούν το εργαλείο μιας καθαρώς εθνικής πολιτικής στον τομέα σιδήρου και χάλυβα και δεν ισχύει επί των ενισχύσεων που σκοπούν στη θέσπιση κοινοτικής πολιτικής, όπως η πολιτική αναδιαρθρώσεως της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, η οποία αποτελούσε τον σκοπό της αποφάσεως 257/80.
- 3 Στη συνέχεια, ο πρώτος κώδικας ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα αντικαταστάθηκε από σειρά κωδίκων που θέσπιζαν κάθε φορά το καθεστώς που ίσχυε στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα και καθόριζαν τα κριτήρια βάσει των οποίων οι ενισχύσεις στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα που χρηματοδοτούνται από κράτος μέλος, υπό οποιαδήποτε μορφή, μπορούν να θεωρούνται ως κοινοτικές ενισχύσεις και, κατά συνέπεια, ως συμβατές με την καλή λειτουργία της κοινής αγοράς.
- 4 Το 1991, η απόφαση 3855/91/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1991, που θέσπιζε κοινοτικούς κανόνες για τις ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 362, σ. 57), εισήγαγε τις νέες διατάξεις που ίσχυαν σχετικά με τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων στον εν λόγω τομέα (στο εξής: πέμπτος κώδικας ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα ή πέμπτος κώδικας) από την 1η Ιανουαρίου 1992 μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1996. Η απόφαση αυτή αντικατα-

στάθηκε, από την 1η Ιανουαρίου 1997, από την απόφαση 2496/96/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1996, περί της θεσπίσεως κοινοτικών κανόνων για τις ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 338, σ. 42), η οποία και αποτελεί τον έκτο κώδικα ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα.

5 Ο πέμπτος κώδικας ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα ορίζει:

— στο άρθρο 4, παράγραφος 2:

«Οι ενισχύσεις στις επιχειρήσεις που παύουν οριστικά τις δραστηριότητές τους παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα στον τομέα ΕΚΑΧ μπορούν να θεωρηθούν συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά, υπό τον όρο ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις:

— (...)

— λειτουργούσαν κανονικά για την παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησης των ενισχύσεων αυτών,

— (...)»·

— στο άρθρο 6, παράγραφος 1:

«Η Επιτροπή ενημερώνεται έγκαιρα ώστε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σχετικά με τα προγράμματα που αποβλέπουν στη χορήγηση ή την τροποποίηση των ενισχύσεων που αναφέρονται στα άρθρα 2 έως 5 (...)»·

— στο άρθρο 6, παράγραφος 4:

«Αν η Επιτροπή, αφού τάξει προηγουμένως στους ενδιαφερόμενους προθεσμία για να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, διαπιστώσει ότι μια ενίσχυση δεν είναι συμβιβάσιμη με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης, πληροφορεί το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος σχετικά με την απόφασή της (...)»·

— στο άρθρο 6, παράγραφος 6:

«Όλες οι συγκεκριμένες περιπτώσεις εφαρμογής των ενισχύσεων που προβλέπονται στα άρθρα 4 και 5 κοινοποιούνται στην Επιτροπή. (...)»

Πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν στην άσκηση των προσφυγών

Κοινοποίηση από την Ιταλική Κυβέρνηση του νόμου 481/94 και του διατάγματος 683/94

6 Τον Φεβρουάριο 1994, η Ιταλική Κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, το νομοθετικό διάταγμα 103 της 14ης Φεβρουαρίου 1994 περί επειγόντων μέτρων εκτελέσεως του σχεδίου αναδιάρθρωσης του τομέα σιδήρου και χάλυβα. Αυτό τέθηκε και πάλι σε εφαρμογή με το νομοθετικό διάταγμα 234 της 14ης Απριλίου 1994 και, εκ νέου, με το νομοθετικό διάταγμα 396 της 20ής Ιουνίου 1994, το οποίο μετετράπη οριστικά στον νόμο 481, της 3ης Αυγούστου 1994, περί αναδιάρθρωσης του ιδιωτικού ιταλικού τομέα σιδήρου και χάλυβα (*GURI* 183, της 6ης Αυγούστου 1994, σ. 12, στο εξής: νόμος 481/94).

7 Ο νόμος αυτός προβλέπει ιδίως τη χορήγηση ενισχύσεων κατά το κλείσιμο βιομηχανικών εγκαταστάσεων σιδήρου και χάλυβα, οι οποίες υπόκεινται στον όρο της καταστροφής τους. Το άρθρο 1, παράγραφος 3, ορίζει ότι οι «αιτήσεις ενισχύσεων (...) πρέπει να κατατίθενται (...) πριν από την 31η Ιουλίου 1994 (...)», ενώ η «καταστροφή των εγκαταστάσεων πρέπει να πραγματοποιείται πριν από την 31η Μαρτίου 1995, η δε πλήρης καταβολή των ενισχύσεων (...) πραγματοποιείται πριν από την 31η Δεκεμβρίου 1996». Δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 4, οι τεχνικοί όροι εφαρμογής πρέπει να καθορίζονται με διάταγμα του Ιταλού Υπουργού Βιομηχανίας, Εμπορίου και Χειροτεχνίας. Οι ιταλικές αρχές κοινοποίησαν στη συνέχεια τον κανονισμό εκτελέσεως του νόμου 481/94, δηλαδή το διάταγμα 683, της 12ης Οκτωβρίου 1994, του Υπουργού Βιομηχανίας, Εμπορίου και Χειροτεχνίας (στο εξής: εκτελεστικός κανονισμός). Δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, για να μπορούν να επωφελούνται των ενισχύσεων που προβλέπονται στο άρθρο 1 του νόμου 481/94, οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις πρέπει να έχουν τηρήσει, μεταξύ άλλων, τον ακόλουθο όρο:

«ε) να έχουν πραγματοποιήσει, πριν από την ημερομηνία εκδόσεως του νομοθετικού διατάγματος 103 της 14ης Φεβρουαρίου 1994 (...), τακτική παραγωγή πι-

στοποιούμενη με νόμιμη πραγματογνωμοσύνη στην οποία έχει προβεί ορκωτός πραγματογνώμων, ειδικός του εν λόγω τομέα, εγγεγραμμένος στο μητρώο πραγματογνωμόνων και ορισμένος από το δικαστήριο στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται η έδρα της εταιρίας».

Απόφαση της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1994, εγκρίνουσα κατ' αρχήν το καθεστώς ενισχύσεων που κοινοποίησε η Ιταλική Κυβέρνηση

- 8 Με απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή ενέκρινε κατ' αρχήν το εν λόγω καθεστώς ενισχύσεων, θέτοντας εντούτοις ως προϋπόθεση, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 6, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, την προηγούμενη κοινοποίηση όλων των συγκεκριμένων περιπτώσεων εφαρμογής των ενισχύσεων (ΕΕ 1994, C 390, σ. 20, στο εξής: απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994).
- 9 Η Επιτροπή επεσήμανε ότι θα εξαρτούσε σε κάθε περίπτωση την έγκρισή της από την τήρηση ορισμένων όρων. Όσον αφορά τον όρο της τακτικής παραγωγικής δραστηριότητας, που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, για να μπορεί να λάβει την ενίσχυση, η επιχείρηση πρέπει να έχει διατηρήσει, καθόλη τη διάρκεια του έτους 1993 και μέχρι τον Φεβρουάριο του 1994, ημερομηνία κοινοποίησης στην Επιτροπή του νομοθετικού διατάγματος 103 της 14ης Φεβρουαρίου 1994, μέση παραγωγική δραστηριότητα τουλάχιστον μιας βάρδιας ημερησίως, δηλαδή τουλάχιστον οκτώ ωρών ημερησίως επί πέντε ημέρες την εβδομάδα.
- 10 Η Επιτροπή διευκρίνισε εξάλλου ότι οι ιταλικές αρχές μπορούσαν εν πάση περιπτώσει να αποδείξουν, βάσει αντικεμενικών κριτηρίων, ότι μια επιχείρηση που

δεν πληρούσε τον ανωτέρω όρο είχε τακτική δραστηριότητα παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ.

Κοινοποίηση από την Ιταλική Κυβέρνηση της σχεδιαζόμενης υπέρ των προσφευγουσών ενισχύσεως

- 11 Στις 8 Σεπτεμβρίου 1995, 23 Νοεμβρίου 1995 και 11 Μαρτίου 1996, η Ιταλική Κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 6, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, ενισχύσεις κατά το οριστικό κλείσιμο εγκαταστάσεων, δυνάμει του νόμου 481/94, ιδίως υπέρ των προσφευγουσών επιχειρήσεων στις έξι υποθέσεις T-164/96, T-165/96, T-166/96, T-167/96, T-122/97 και T-130/97, ήτοι αντιστοίχως υπέρ των επιχειρήσεων Moccia Irme SpA (στο εξής: Moccia), Prolafer Srl (στο εξής: Prolafer), Ferriera Acciaieria Casilina SpA (στο εξής: Casilina), Dora Ferriera Acciaieria Srl (στο εξής: Dora), Ferriera Lamifer SpA (στο εξής: Lamifer) και Nuova Sidercamuna SpA (στο εξής: Sidercamuna), με τα ακόλουθα ποσά:

<i>Αριθμός υποθέσεως</i>	<i>Προσφεύγουσα επιχείρηση</i>	<i>Ποσό της ενισχύσεως (σε LIT)</i>
T-164/96	Moccia	13 509 εκατομμύρια
T-165/96	Prolafer	2 038 εκατομμύρια
T-166/96	Casilina	2 908 εκατομμύρια
T-167/96	Dora	3 438 εκατομμύρια
T-122/97	Lamifer	4 889 εκατομμύρια
T-130/97	Sidercamuna	16 127 εκατομμύρια

- 12 Οι προσφεύγουσες είναι επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης και παράγουν χάλυβα ή προϊόντα θερμής

ελάσεως. Η δηλωθείσα κατά το 1993 παραγωγική τους ικανότητα και η πραγματική τους παραγωγή κατά την περίοδο αναφοράς, δηλαδή από την 1η Ιανουαρίου 1993 μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 1994, καθώς και η σχέση μεταξύ της δεύτερης και της πρώτης, εκφρασμένη σε ποσοστά, υπήρξαν οι ακόλουθες:

	<i>Παραγωγική ικανότητα (σε τόνους/έτος)</i>	<i>Πραγματική παραγωγή (σε τόνους)</i>
T-164/96 Moccia	288 000 ακατέργαστου χάλυβα 165 000 προϊόντων θερμής ελάσεως	0
T-165/96 Prolafer	200 000 χάλυβα 150 000 προϊόντων θερμής ελάσεως	0
T-166/96 Casilina	80 000 προϊόντων θερμής ελάσεως	11 356 προϊόντων θερμής ελάσεως (ήτοι 14,2 %)
T-167/96 Dora	250 000 προϊόντων θερμής ελάσεως	21 444 προϊόντων θερμής ελάσεως (ήτοι 8,6 %)
T-122/97 Lamifer	154 560 προϊόντων θερμής ελάσεως	23 542 προϊόντων θερμής ελάσεως (ήτοι 15,2 %)
T-130/97 Sidercamuna	475 000 ράβδων οπλισμού σκυροδέματος και επίπεδων προϊόντων ελάσεως	36 002 ράβδων οπλισμού σκυροδέματος και επίπεδων προϊόντων ελάσεως (ήτοι 7,6 %)

13 Συνολικά, 43 επιχειρήσεις παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ εγκατεστημένες στην Ιταλία υπέβαλαν, βάσει του νόμου 481/94, αιτήσεις ενισχύσεως.

Κίνηση, εκ μέρους της Επιτροπής, της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα

- 14 Στις 15 Δεκεμβρίου 1995, 2 Φεβρουαρίου και 12 Ιουνίου 1996, η Επιτροπή, με έγγραφα των οποίων το περιεχόμενο περιελήφθη κατ' ουσία και στις ανακοινώσεις 96/C 101/05, 96/C 121/03 και 96/C 215/03 που η Επιτροπή απηύθυνε, βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων, στα κράτη μέλη και στους τρίτους ενδιαφερόμενους σχετικά με τις ενισχύσεις που η Ιταλία αποφάσισε να χορηγήσει αντίστοιχα στις εταιρίες Casilina, Acciaierie del Sud SpA, Officine Laminatoi Sebino SpA (OLS), Montifer Srl, Moccia και Mini Acciaierie Odolese SpA (MAO), Prolafer, Dora και Acciaierie San Gabriele SpA, Diano SpA, Lamifer, Ferriere Demafer Srl, Lavorazione Metalli Vari — LMV SpA και Sidercamuna (EE 1996, C 101, σ. 4, C 121, σ. 3, και C 215, σ. 3), ενημέρωσε την Ιταλική Κυβέρνηση για την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, σχετικά με τις σχεδιαζόμενες ενισχύσεις ιδίως υπέρ των προσφευγουσών επιχειρήσεων.
- 15 Η Επιτροπή ανέφερε στις ανακοινώσεις αυτές ότι συνήγето από τις πληροφορίες που ετέθησαν υπόψη της ότι καμία από τις υπό εξέταση επιχειρήσεις, ιδίως από τις προσφεύγουσες, δεν είχε διατηρήσει παραγωγική δραστηριότητα μιας βάρδιας ημερησίως κατά μέσο όρο, πράγμα που αντιστοιχεί σε οκτώ τουλάχιστον ώρες εργασίας ημερησίως επί πέντε ημέρες την εβδομάδα, καθόλη τη διάρκεια του έτους 1993 και μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 1994.
- 16 Όσον αφορά τις επιχειρήσεις Moccia και Casilina, η Επιτροπή διευκρίνιζε στην ανωτέρω ανακοίνωση 96/C 101/05:

«Πράγματι, [η Casilina] (περίπτωση ενισχύσεως 777/95) παρήγαγε μόλις 11 356 τόνους προϊόντων θερμής ελάσεως, που αντιστοιχεί στο 14,2 % της παραγωγικής της ικανότητας. [(...) η Moccia] (περίπτωση ενισχύσεως 793/95) δεν είχε καμία παραγωγή».

- 17 Όσον αφορά τις Prolafer και Dora, η Επιτροπή διευκρίνιζε στην ανωτέρω ανακοίνωση 96/C 121/03:

«Πράγματι, η Prolafer (περίπτωση 977/95) (...) δεν είχε παραγωγική δραστηριότητα κατά το 1993. Όσο για τη Dora (περίπτωση 978/95), δεν παρήγαγε παρά 21 444 τόνους προϊόντων θερμής ελάσεως, που αντιστοιχεί στο 8,6 % της παραγωγικής της ικανότητας».

- 18 Όσον αφορά τέλος τις Lamifer και Sidercamuna, η Επιτροπή διευκρίνιζε στην ανωτέρω ανακοίνωση 96/C 215/03:

«Πράγματι, (...) [η Lamifer] (περίπτωση 178/96), παρήγαγε μόνον 23 542 τόνους προϊόντων θερμής ελάσεως, που αντιστοιχεί στο 15,2 % της παραγωγικής της ικανότητας· [η Sidercamuna] (περίπτωση 182/96), παρήγαγε μόνον 36 002 τόνους προϊόντων θερμής ελάσεως, που αντιστοιχεί στο 7,6 % της παραγωγικής της ικανότητας».

Αποφάσεις της 30ής Ιουλίου και της 18ης Δεκεμβρίου 1996 που χαρακτηρίζουν τις ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά

- 19 Με την απόφαση 96/678/ΕΚΑΧ, της 30ής Ιουλίου 1996, σχετικά με ορισμένα σχέδια ενισχύσεων της Ιταλίας στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιάρθρωσης του ιταλικού ιδιωτικού χαλυβουργικού τομέα (ΕΕ L 316, σ. 24, στο εξής: απόφαση 96/678), η Επιτροπή κήρυξε ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης, τις ενισχύσεις που η Ιταλική Δημοκρατία σχεδίαζε να χορηγήσει σε οκτώ από τις εννέα υπό εξέταση επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων στις επιχειρήσεις Moccia, Prolafer, Casilina και Dora.

- 20 Με την απόφαση 97/258/ΕΚΑΧ, της 18ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με ορισμένα σχέδια ενισχύσεων της Ιταλίας στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιάρθρωσης του ιταλικού ιδιωτικού τομέα της χαλυβουργίας (ΕΕ L 102, σ. 42, στο εξής: απόφαση 97/258), η Επιτροπή κήρυξε επίσης ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης, τις ενισχύσεις που η Ιταλική Δημοκρατία σχεδίαζε να χορηγήσει σε τέσσερις από τις πέντε υπό εξέταση επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων στις επιχειρήσεις Lamifer και Sidercamuna.
- 21 Η Επιτροπή αιτιολόγησε τις αποφάσεις αυτές διευκρινίζοντας ιδίως (απόφαση 97/258):

«(...) η Επιτροπή πρέπει να διαπιστώσει ότι οι υπό εξέταση υποθέσεις πληρούν όλους τους όρους πλην της τακτικής παραγωγής που αποτέλεσε το αντικείμενο της κίνησης της διαδικασίας.

Στο σημείο αυτό πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι ο κώδικας ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας, αν και προέβλεπε ως προϋπόθεση της έγκρισης της χορήγησης των ενισχύσεων ότι μια επιχείρηση πρέπει να ασκεί τακτική παραγωγική δραστηριότητα κατά τη στιγμή του κλεισίματος των εγκαταστάσεων, δεν περιέχει σαφή ορισμό της έννοιας της τακτικής παραγωγής. Για τον σκοπό αυτό, στην απόφασή της [της 12ης Δεκεμβρίου 1994], η Επιτροπή αποφάσισε ότι το κριτήριο αυτό θα θεωρείται ότι έχει τηρηθεί εφόσον η αποδέκτρια της ενίσχυσης επιχείρηση ασκούσε παραγωγική δραστηριότητα κατά μέσο όρο, για τουλάχιστον μια βάρδια ημερησίως, ήτοι τουλάχιστον ένα οκτάωρο σε ημερήσια βάση, πέντε ημέρες την εβδομάδα καθόλη τη διάρκεια του έτους 1993 και μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 1994, ημερομηνία κοινοποίησης στην Επιτροπή του νομοθετικού διατάγματος αριθ. 103/94, το οποίο μετατράπηκε από το Ιταλικό Κοινοβούλιο σε νόμο με αριθ. 481/94. Εξάλλου, η Επιτροπή αποφάσισε ότι οι ιταλικές αρχές θα έπρεπε [θα μπορούσαν] να αποδείξουν, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, ότι η επιχείρηση που δεν πληροί το κριτήριο αυτό τουλάχιστον [εντούτοις] ασκούσε τακτική παραγωγική δραστηριότητα χαλυβουργικών προϊόντων ΕΚΑΧ.

Στην περίπτωση αυτή η Επιτροπή εξέτασε [σε τέτοια περίπτωση, η Επιτροπή έπρεπε να εξετάσει] την ενίσχυση βάσει των ιδιοτεροτήτων της για να εγγυηθεί την τήρηση του κριτηρίου της τακτικής παραγωγής.

Ο στόχος που απορρέει από το άρθρο 4 του κώδικα και την απόφαση [της 12ης Δεκεμβρίου 1994] είναι σαφής: μπορεί να χορηγηθεί ενίσχυση υπέρ του κλεισίματος εγκαταστάσεων αποκλειστικά στις επιχειρήσεις που ασκούν σαφώς ενεργό παραγωγική δραστηριότητα [που επιτυγχάνουν ένα ορισμένο όριο παραγωγής], ήτοι που έχουν τακτική παραγωγή στη χαλυβουργική αγορά. Αντίθετα, ο κοινοτικός νομοθέτης δεν θεώρησε απαραίτητο να χορηγήσει παρέκκλιση στη γενική απαγόρευση που προβλέπεται στο άρθρο 4 της Συνθήκης (...), ελλείψει αισθητών αποτελεσμάτων στην αγορά που οφείλονται στο κλείσιμο της επιχείρησης που δεν ασκεί τακτική παραγωγική δραστηριότητα.

Κατά συνέπεια, τα εναλλακτικά κριτήρια σε όσα προβλέπονται από την Επιτροπή στην απόφασή της θα μπορούσαν να γίνουν δεκτά, εφόσον δύνανται να αποδείξουν την τακτική παραγωγή. Έτσι, πρέπει να διαπιστωθεί ότι τα προταθέντα κριτήρια από την Ιταλική Κυβέρνηση (διατήρηση της σύμβασης παροχής ενέργειας, προσωπικό, επενδύσεις στις εγκαταστάσεις, συντήρηση των εγκαταστάσεων κ.λπ.) δεν δύνανται να αποδείξουν ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις άσκησαν τακτική παραγωγική δραστηριότητα αλλά απλώς ότι θα μπορούσαν να το έχουν κάνει.

Το άρθρο 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας έχει συνταχθεί κατά τρόπο που δεν θα επέτρεπε διασταλτική ερμηνεία βάσει της οποίας θα μπορούσαν να περιληφθούν, μεταξύ των επιχειρήσεων στις οποίες δύνανται να χορηγηθούν ενισχύσεις, εκείνες οι οποίες έστω και αν δεν έχουν ασκήσει ομαλή παραγωγική δραστηριότητα, απλώς θα ήταν σε θέση να παράγουν, με τακτική δραστηριότητα, προϊόντα ΕΚΑΧ.»

Διαδικασία

- 22 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Οκτωβρίου 1996, οι επιχειρήσεις Moccia, Prolafer, Casilina και Dora άσκησαν αντίστοιχα τις προσφυγές που πρωτοκολλήθηκαν υπό τους αριθμούς Τ-164/96, Τ-165/96, Τ-166/96 και Τ-167/96.
- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Απριλίου 1997, η εταιρία Lamifer άσκησε την προσφυγή που πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό Τ-122/97.

- 24 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Απριλίου 1997, η επιχείρηση Sidercamuna άσκησε την προσφυγή που πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό T-130/97.
- 25 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Νοεμβρίου 1996, η επιχείρηση Moccia κατέθεσε, δυνάμει του άρθρου 39 της Συνθήκης, αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων με σκοπό να αναβληθεί η εκτέλεση της απόφασης 96/678 και των προκαταρκτικών πράξεων, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καλέσει τις ιταλικές αρχές να αναστείλουν, μέχρι το πέρας της διαδικασίας επί της ουσίας, την καταβολή των ενισχύσεων κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων που προβλέπονται από τον νόμο 481/94 και, επικουρικά, να επαναλάβει την κατ'αντιμωλία διαδικασία ελέγχου της ενισχύσεως που προοριζόταν υπέρ αυτής.
- 26 Με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1997, T-164/96 R, Moccia Irme κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-2261), η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων της προσφεύγουσας απεργρίφθη.
- 27 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 1997, C-89/97 P(R), Moccia Irme κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-2327), η αναίρεση που ασκήθηκε κατά της ανωτέρω διατάξεως απεργρίφθη.
- 28 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 29 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις απόψεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τις δημόσιες συνεδριάσεις της 17ης Νοεμβρίου 1998.
- 30 Με διάταξη του προέδρου του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1998, αποφασίστηκε η ένωση και συνεκδίκαση των υποθέσεων προς έκδοση κοινής απόφασης.

Αιτήματα των διαδίκων

31 Η Moccia ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση 96/678, βάσει των άρθρων 33 και 36 της Συνθήκης, και, κατά συνέπεια και εφόσον είναι αναγκαίο, να στερήσει κάθε αποτελέσματος τις λοιπές προηγούμενες, συνδεδεμένες ή συναφείς, πράξεις·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

32 Η Prolafer ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση 96/678, την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και, εφόσον είναι αναγκαίο, το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα και κάθε προηγούμενη πράξη συναφή ή παράγωγη, οποιασδήποτε φύσεως.

33 Η Casilina ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση 96/678, την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και κάθε προηγούμενη πράξη, συναφή ή παράγωγη, οποιασδήποτε φύσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

34 Η Dora ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση 96/678, την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και κάθε άλλη προηγούμενη πράξη, συναφή ή παράγωγη, οποιασδήποτε φύσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

35 Η Lamifer ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση 97/258, την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και κάθε προηγούμενη πράξη, συναφή ή παράγωγη.

36 Η Sidercamuna ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση 97/258·
- να διατάξει κάθε άλλο μέτρο ικανό να προστατεύσει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, τόσο κατά δίκαιο όσο και κατ' επιείκεια·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

37 Η Επιτροπή ζητεί σε όλες τις υποθέσεις από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

38 Στις έξι υποθέσεις, η Επιτροπή αμφισβήτησε το παραδεκτό των σημείων των προσφυγών που αφορούν, αφενός, τον πέμπτο κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα και, αφετέρου, την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994.

Όσον αφορά τους λόγους απαραδέκτου σχετικά με την αμφισβήτηση του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα

39 Η Επιτροπή αμφισβητεί αφενός ότι είναι σχετικά με την υπόθεση τα αιτήματα ορισμένων προσφυγών στο μέτρο που στρέφονται ρητώς κατά του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων. Αφετέρου, στην υπόθεση T-130/97, θεωρεί όψιμη την ένσταση παράνομου χαρακτήρα που στρέφεται κατά του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων.

1. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι δεν έχουν σχέση με τη διαφορά τα αιτήματα ορισμένων προσφυγών στο μέτρο που στρέφονται ρητώς κατά του πέμπτου κώδικα

- 40 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι Prolafer, Casilina, Dora και Lamifer αποσκοπούν στο να προβάλουν, βάσει του άρθρου 36, τρίτη παράγραφος της Συνθήκης, ένσταση παράνομου χαρακτήρα κάθε πράξεως προηγούμενης της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και των αποφάσεων 96/678 και 97/258, που αφορά έτσι τον πέμπτο κώδικα ενισχύσεων. Η επιχειρηματολογία όμως των προσφευγουσών κατατείνει μόνο στο να αποδείξει την παράβαση του εν λόγω κώδικα εκ μέρους της Επιτροπής και όχι στο να τον αμφισβητήσει.
- 41 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει σχετικά ότι ο λόγος αυτός, που προβάλλεται από την Επιτροπή στα πλαίσια του παραδεκτού των προσφυγών, και έναντι του οποίου δεν έλαβαν θέση οι προσφεύγουσες, δεν είναι βάσιμος. Αληθεύει βέβαια ότι στις υποθέσεις αυτές, κανένα επιχείρημα δεν στρέφεται ευθέως κατά του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων, ο οποίος αποτελεί αντίθετα το κριτήριο βάσει του οποίου αμφισβητείται η νομιμότητα της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και των αποφάσεων 96/678 και 97/258. Το γεγονός αυτό δεν είναι πάντως καθεαυτό ικανό να καταστήσει απαράδεκτα τα εν λόγω αιτήματα.

2. Όσον αφορά τον λόγο απαραδέκτου που αντλείται από την όψιμη προβολή της ένστασης παράνομου χαρακτήρα κατά του πέμπτου κώδικα στην υπόθεση T-130/97

- 42 Στα πλαίσια της υπόθεσης Sidercamuna, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι είναι απαράδεκτη η ένσταση παράνομου χαρακτήρα που στρέφεται κατά του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, διότι προβλήθηκε για πρώτη φορά με το δικόγραφο της απαντήσεως και συνιστά επομένως νέο ισχυρισμό.
- 43 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία.

- 44 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-130/97 υποστηρίζει στην προσφυγή της ότι, ενόψει του κύριου στόχου του προγράμματος ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας, δηλαδή της μείωσης της παραγωγικής ικανότητας, δεν είναι νόμιμο το να εξαρτάται η πραγματοποίηση του στόχου αυτού από όρους μη έχοντες καμία σχέση με αυτόν, όπως ο όρος του επιπέδου της τακτικής παραγωγής. Στο δικόγραφο απαντήσεώς της, η προσφεύγουσα αναφέρεται στο επιχείρημα αυτό για να δικαιολογήσει το ότι προέβαλε ήδη κατά το στάδιο της προσφυγής ένσταση παράνομου χαρακτήρα κατά του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων.
- 45 Η Επιτροπή θεωρεί πάντως ότι το επιχείρημα αυτό, που προβλήθηκε στο στάδιο της προσφυγής, δεν στρέφεται κατά του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων αλλά έχει στην πραγματικότητα ως στόχο να προβάλει την παράβαση ή την εσφαλμένη ερμηνεία του κώδικα αυτού από παρεπόμενες πράξεις.
- 46 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι το επιχείρημα που ανέπτυξε η προσφεύγουσα επικρίνει το γεγονός ότι η πραγματοποίηση ενός από τους σκοπούς του πέμπτου κώδικα, δηλαδή η μείωση της παραγωγικής ικανότητας, εξαρτάται από όρο μη έχοντα σχέση με αυτή, δηλαδή την ύπαρξη τακτικής παραγωγής. Αλλά ο όρος αυτός, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω στη σκέψη 5, τίθεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων. Επομένως, το επιχείρημα στρέφεται κατά της διατάξεως αυτής του πέμπτου κώδικα.
- 47 Εξάλλου, το επιχείρημα αυτό προβάλλεται στα πλαίσια του σκέλους του πρώτου λόγου της προσφυγής που αφορά παράβαση από την Επιτροπή της αρχής της πρακτικής αποτελεσματικότητας, και όχι στα πλαίσια του σκέλους που αφορά ειδικότερα την παράβαση του άρθρου 4 του πέμπτου κώδικα από παρεπόμενες πράξεις.
- 48 Συνάγεται επομένως ότι το εν λόγω επιχείρημα συνιστά ένσταση παράνομου χαρακτήρα που στρέφεται κατά του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα. Εφόσον προβλήθηκε ήδη κατά το στάδιο της προσφυγής, η ένσταση αυτή δεν ηγέρθη όψιμα. Ο λόγος απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή πρέπει επομένως να απορριφθεί.

Όσον αφορά τους λόγους απαραδέκτου σχετικά με την αμφισβήτηση της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994

- 49 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει προκαταρκτικά ότι οι Prolafer, Casilina, Dora και Lamifer προβάλλουν τον παράνομο χαρακτήρα της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και ζητούν την ακύρωσή της.
- 50 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι οι προσφεύγουσες προτίθενται στην πραγματικότητα να προβάλουν τον παράνομο χαρακτήρα της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994 κατά τρόπο παρεμπόδιοντα, με την ευκαιρία και προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως που στρέφεται κατά των αποφάσεων περί μη εγκρίσεως των ενισχύσεων, επομένως υπό τη μορφή ενστάσεως παράνομου χαρακτήρα.
- 51 Οι Moccia και Sidercamuna προέβαλαν ρητώς ένσταση παράνομου χαρακτήρα κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994.
- 52 Οι ενστάσεις παράνομου χαρακτήρα που στρέφονται έτσι και στις έξι συνεκδικαζόμενες υποθέσεις κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994, έχουν όλες ως αντικείμενο να αμφισβητήσουν το κριτήριο που έθεσε στην απόφαση αυτή η Επιτροπή για να προσδιορίσει τον όρο της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, δηλαδή ότι η επιχείρηση που ζητεί ενίσχυση κατά το κλείσιμο των εγκαταστάσεών της πρέπει να έχει διατηρήσει, καθόλη τη διάρκεια του 1993 και μέχρι τον Φεβρουάριο του 1994, μια μέση παραγωγική δραστηριότητα τουλάχιστον μιας βάρδιας ημερησίως, ήτοι τουλάχιστον ενός οκταώρου σε ημερήσια βάση επί πέντε ημέρες την εβδομάδα.
- 53 Η Επιτροπή υποστηρίζει το απαραδέκτο αυτών των ενστάσεων παράνομου χαρακτήρα.
- 54 Προβάλλει σχετικά δύο λόγους. Ο πρώτος, προβαλλόμενος στα πλαίσια όλων των υποθέσεων, αντλείται εκ του ότι οι αποφάσεις 96/678 και 97/258 (στο εξής: προβαλλόμενες αποφάσεις) δεν στηρίζονται στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994

αλλά απευθείας στον πέμπτο κώδικα ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας. Ο δεύτερος, προβαλλόμενος στα πλαίσια των υποθέσεων Lamifer και Sidercamuna, αντλείται εκ του ότι η απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 μπορεί το πολύ πολύ να αποτελεί τη νομική βάση της απόφασης για την κίνηση της διαδικασίας που ελήφθη βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα αλλά όχι της μεταγενέστερης απόφασης περί μη εγκρίσεως της ενισχύσεως η οποία δεν αποτελεί έναντι της προηγούμενης παρά επιβεβαιωτική πράξη.

1. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν στηρίζονται στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 αλλά απευθείας στον πέμπτο κώδικα

55 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει εν προκειμένω σύνδεση μεταξύ των προσβαλλομένων αποφάσεων και της απόφασης της 12ης Δεκεμβρίου 1994. Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 6, του πέμπτου κώδικα, όλες οι συγκεκριμένες περιπτώσεις εφαρμογής των ενισχύσεων στις οποίες αναφέρονται τα άρθρα 4 και 5 του εν λόγω κώδικα θα πρέπει να κοινοποιούνται στην Επιτροπή ώστε αυτή να μπορεί να λάβει σχετικά θέση και αυτό ανεξάρτητα από τη θέσπιση αποφάσεως εγκρίνουσας ένα γενικό καθεστώς ενισχύσεων βάσει των ίδιων αυτών άρθρων. Κατά συνέπεια, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχουν νομική βάση την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 αλλά μόνον, στο μέτρο που έχει σχέση με την προκειμένη περίπτωση, το άρθρο 6, παράγραφος 6, του πέμπτου κώδικα.

56 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ναι μεν, στα πλαίσια προσφυγής ακυρώσεως στρεφόμενης κατά ατομικής απόφασης, ο προσφεύγων μπορεί να προβάλλει τον παράνομο χαρακτήρα ορισμένων διατάξεων γενικών αποφάσεων εφαρμογή των οποίων αποτελεί η προσβαλλόμενη απόφαση, πλην όμως η δυνατότητα αυτή του παρέχεται μόνον αν η ατομική απόφαση στηρίζεται στους κανόνες των οποίων προβάλλεται ο παράνομος χαρακτήρας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Οκτωβρίου 1981, 275/80 και 24/81, Krupp Stahl κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2489, σκέψη 32, της 16ης Φεβρουαρίου 1982, 258/80, Rumi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 487, σκέψη 6, της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 140/82, 146/82, 221/82 και

226/82, Walzstahl-Vereinigung και Thyssen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 951, σκέψη 20, και της 11ης Οκτωβρίου 1984, 151/83, Alra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3519, σκέψη 9).

- 57 Εν προκειμένω, με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις γίνεται ρητώς παραπομπή στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, που εγκρίνει τον νόμο 481/94 και αποτελεί το αντικείμενο της ενστάσεως παράνομου χαρακτήρα. Υπενθυμίζεται ότι ο πέμπτος κώδικας ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας, παρά το ότι εξαρτά τη χορήγηση των ενισχύσεων από το ότι η επιχείρηση είχε τακτική παραγωγή μέχρι τη στιγμή του κλεισίματός της, δεν δίνει σαφή ορισμό της έννοιας της τακτικής παραγωγής. Επισημαίνεται ότι για τον λόγο αυτό η απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 εξαρτά τη λήψη ενισχύσεων κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων από τον όρο ότι οι επιχειρήσεις διατήρησαν μέση παραγωγική δραστηριότητα τουλάχιστον μιας βάρδιας ημερησίως, επί πέντε ημέρες την εβδομάδα, καθόλη τη διάρκεια του 1993 και μέχρι τον Φεβρουάριο του 1994. Διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες, αν και ανταποκρίνονται στις λοιπές προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 4 του πέμπτου κώδικα, δεν πληρούν το κριτήριο αυτό. Επισημαίνεται ότι, μετά τη διαπίστωση αυτή, κινήθηκε η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα. Διαπιστώνεται ότι η Ιταλική Κυβέρνηση δεν απέδειξε, σύμφωνα με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, με άλλα αντικειμενικά στοιχεία, ότι οι προσφεύγουσες είχαν εντούτοις τακτική παραγωγή προϊόντων ΕΚΑΧ.
- 58 Κατά συνέπεια, με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 καθορίστηκε ένα κριτήριο του οποίου η εφαρμογή στις προσφεύγουσες οδήγησε στην κίνηση της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα και κατ' εφαρμογή του οποίου οι ενισχύσεις χαρακτηρίστηκαν τελικά ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης.
- 59 Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στηρίζονται λοιπόν, κατά το μέτρο αυτό, στον παρεχόμενο από την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 ορισμό της προϋποθέσεως της τακτικής παραγωγής που τίθεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα. Ο ορισμός της προϋποθέσεως της τακτικής παραγωγής αποτελεί όμως με τη σειρά του το αντικείμενο της ενστάσεως παράνομου χαρακτήρα που στρέφεται κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994. Επο-

μένως, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στηρίζονται στον κανόνα του οποίου προβάλλεται ο παράνομος χαρακτήρας. Κατά συνέπεια, ο λόγος απαραδέκτου που προβάλλει η Επιτροπή δεν είναι βάσιμος.

- 60 Η Επιτροπή αντιτείνει, πρώτον, στις έξι συνεκδικαζόμενες υποθέσεις, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 6, του πέμπτου κώδικα, όλες οι συγκεκριμένες περιπτώσεις ενισχύσεων πρέπει να της κοινοποιούνται, ανεξάρτητα από τη λήψη αποφάσεως εγκρίνουσας ένα γενικό καθεστώς ενισχύσεων και επομένως οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι έχουν ως νομική βάση την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 αλλά μόνο το άρθρο 6, παράγραφος 6, του πέμπτου κώδικα. Προσθέτει ότι ακόμη και αν δεν υπήρχε η εν λόγω απόφαση, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις θα μπορούσαν να έχουν εγκύρως ληφθεί και να παράγουν όλα τα αποτελέσματά τους. Το επιχείρημα αυτό παραβλέπει εντούτοις ότι η Επιτροπή, κατά τον έλεγχο των συγκεκριμένων περιπτώσεων ενισχύσεων που της κοινοποιήθηκαν μετά την έγκριση του γενικού καθεστώτος ενισχύσεων από την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, εξέτασε την τήρηση του όρου της τακτικής παραγωγής αναφορικά με το κριτήριο που καθορίζεται στην απόφαση αυτή, και επομένως το κριτήριο αυτό αποτελεί, κατά το μέτρο αυτό, τη νομική βάση των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 61 Η Επιτροπή αντιτείνει, δεύτερον, στις υποθέσεις Τ-164/96, Τ-165/96, Τ-166/96, Τ-167/96 και Τ-122/97, ότι ο όρος της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, διευκρινίζεται στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 μόνον ως παράδειγμα, με τη συμφωνία της Ιταλικής Κυβερνήσεως. Το επιχείρημα αυτό παραβλέπει όμως ότι η Επιτροπή, μακράν του να θεωρεί το κριτήριο που αναπτύσσεται στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 ως απλό μη δεσμευτικό παράδειγμα, κίνησε, κατ' εφαρμογή του κριτηρίου αυτού, τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα και στη συνέχεια χαρακτήρισε τα σχέδια ενισχύσεων ασυμβίβαστα με την κοινή αγορά.
- 62 Η Επιτροπή αντιτείνει, τρίτον, στις υποθέσεις Τ-164/96, Τ-166/96, Τ-167/96, Τ-122/97 και Τ-130/97, ότι η απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, αν και θέτει ένα κριτήριο που διευκρινίζει τον όρο της τακτικής παραγωγής ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, παρέσχε τη δυνατότητα στην Ιταλική Κυβέρνηση να αποδείξει, βασιζόμενη σε αντικειμενικά κριτήρια, ότι μια επιχείρηση μη πληρούσα το κριτήριο αυτό είχε εντούτοις τακτική

παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ, και επομένως η αναφορά στην απόφαση αυτή από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν είναι καθοριστική. Η ενίσχυση θα μπορούσε λοιπόν να επιτραπεί παρά τη μη τήρηση του κριτηρίου που καθορίζεται στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και επομένως η απόφαση αυτή δεν αποτελεί τη νομική βάση των προσβαλλομένων αποφάσεων. Η αντίρρηση αυτή παραβλέπει εντούτοις ότι συνάγεται από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις ότι η Επιτροπή απαιτούσε την τήρηση του εν λόγω κριτηρίου από τις προσφεύγουσες επιχειρήσεις, ότι η μη τήρηση του κριτηρίου αυτού είχε ως συνέπεια την κίνηση της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα και ότι, εφόσον η Ιταλική Κυβέρνηση δεν απέδειξε, κατά την εκτίμηση της Επιτροπής, την τήρηση εναλλακτικών αντικεμενικών κριτηρίων, οι σχεδιαζόμενες ενισχύσεις χαρακτηρίστηκαν ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά. Κατά συνέπεια, η απόρριψη των ενισχύσεων είναι τελικά το αποτέλεσμα της μη τήρησης του κριτηρίου που καθορίζεται με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, το οποίο αποτελεί τεκμήριο που, εν προκειμένω, δεν ανετράπη από την Ιταλική Κυβέρνηση. Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στηρίζονται, επομένως, κατά το μέτρο αυτό, στο εν λόγω κριτήριο.

- 63 Η Επιτροπή αντιτείνει, τέταρτον, στην υπόθεση T-164/96, ότι η απλή μνεία της απόφασης της 12ης Δεκεμβρίου 1994 από την απόφαση 96/678 δεν είναι καθεαυτή καθοριστική, στο μέτρο που η Moccia δεν είχε καμία παραγωγή κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, και επομένως το κριτήριο που καθορίζεται με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 δεν εφαρμόστηκε. Το επιχείρημα αυτό παραβλέπει εντούτοις ότι, από τυπική άποψη, η απόφαση 96/678 διαπιστώνει την εφαρμογή του κριτηρίου αυτού στην προσφεύγουσα. Εξάλλου, το εν λόγω κριτήριο εφαρμόστηκε επίσης στην πράξη στο μέτρο που, ιδίως, η παραγωγή της προσφεύγουσας εξετάστηκε μόνον αναφορικά με την περίοδο που καθορίζεται από αυτό, δηλαδή μεταξύ του Ιανουαρίου 1993 και του Φεβρουαρίου 1994 και όχι, για παράδειγμα, από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του πέμπτου κώδικα, δηλαδή από την 1η Ιανουαρίου 1992.

2. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι η απόφαση 97/258 δεν αποτελεί παρά επιβεβαιωτική πράξη

- 64 Στις υποθέσεις T-122/97 και T-130/97, η Επιτροπή προβάλλει ότι το κριτήριο που προσδιορίζει την προϋπόθεση της τακτικής παραγωγής, το οποίο τίθεται με την

απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, εφαρμόστηκε ήδη στις προσφεύγουσες πριν από την απόφαση 97/258, από την προηγούμενη απόφαση με την οποία κινήθηκε η διαδικασία εξέτασης των ενισχύσεων που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα. Πράγματι, η τελευταία αυτή απόφαση διαπίστωσε ότι οι προσφεύγουσες δεν πληρούσαν το εν λόγω κριτήριο και καλούσε στη συνέχεια τις ιταλικές αρχές να αποδείξουν, βάσει άλλων αντικειμενικών κριτηρίων, την ύπαρξη τακτικής παραγωγής. Η απόφαση 97/258 είχε ως αντικείμενο να διαπιστώσει ότι οι ιταλικές αρχές δεν κατόρθωσαν να προσκομίσουν την απόδειξη αυτή. Υπενθύμισε επίσης ότι οι προσφεύγουσες δεν πληρούσαν το κριτήριο που τίθεται με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, αλλά επί του σημείου αυτού δεν αποτελούσε παρά επιβεβαιωτική πράξη. Συνεπώς, εφόσον οι προσφεύγουσες δεν προσέβαλαν εμπρόθεσμα την απόφαση για την κίνηση της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα και δεν προέβαλαν στα πλαίσια αυτής της προσφυγής ένσταση παράνομου χαρακτήρα κατά του κριτηρίου που τίθεται με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, αποκλείονται πλέον να το πράξουν στα πλαίσια της παρούσας διαδικασίας.

- 65 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι οι προσφεύγουσες προβάλλουν τον παράνομο χαρακτήρα της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994 προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως της αποφάσεως 97/258. Ο λόγος απαραδέκτου που προβάλλει η Επιτροπή κατατείνει στο να αμφισβητήσει τη δυνατότητα αυτή των προσφευγουσών, για τον λόγο ότι αυτές είχαν τη δυνατότητα να προβάλουν αυτό τον ισχυρισμό τους στα πλαίσια προσφυγής στρεφόμενης κατά της αποφάσεως για την κίνηση της διαδικασίας ελέγχου. Αρκεί εντούτοις η διαπίστωση ότι η απόφαση 97/258 παράγει ίδια έννομα αποτελέσματα, μεταξύ των οποίων και την οριστική απόρριψη της ενισχύσεως, και ότι πρέπει συνεπώς να παρασχεθεί στις προσφεύγουσες η δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά μιας τέτοιας αποφάσεως (βλ., κατ' αναλογία, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 1980, 730/79, Philip Morris κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 13, σκέψη 5, και της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Συλλογή 1994, σ. I-833, σκέψη 14), πράγμα που συνεπάγεται τη δυνατότητα των προσφευγουσών να προβάλουν, προς υποστήριξη προσφυγής ακυρώσεως στρεφόμενης κατά της αποφάσεως αυτής, τον παράνομο χαρακτήρα της αποφάσεως εκείνης στην οποία στηρίζεται η τελευταία απόφαση, ανεξαρτήτως του αν οι προσφεύγουσες προσέβαλαν ή όχι την απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας εξέτασεως των επίδικων ενισχύσεων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Μαρτίου 1998, T-129/96, Preussag Stahl κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-609, σκέψη 31).

- 66 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος αυτός λόγος απαραδέκτου της ένστασης παράνομου χαρακτήρα που στρέφεται κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994 δεν είναι βάσιμος.

Επί της ουσίας

- 67 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν λόγους που αναφέρονται, αφενός, στην ουσία της υποθέσεως (I) και, αφετέρου, στην παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως (II) των προσβαλλομένων αποφάσεων.

I — Όσον αφορά τους λόγους που αναφέρονται στην ουσία των προσβαλλομένων αποφάσεων

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 68 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 33, πρώτο εδάφιο, δεύτερη φράση, της Συνθήκης, ο έλεγχος του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της αρμοδιότητάς του να αποφαινεται επί προσφυγών ακυρώσεως που ασκούνται κατά αποφάσεων και συστάσεων της Επιτροπής, «δεν δύναται (...) να επεκτείνεται επί της εκτιμήσεως της καταστάσεως που απορρέει από οικονομικά γεγονότα ή περιστάσεις, ενόψει της οποίας εξεδόθησαν οι εν λόγω αποφάσεις ή συστάσεις, εκτός αν προσάπτεται στην Επιτροπή ότι διέπραξε κατάχρηση εξουσίας ή ότι αγνόησε κατά έκδηλο τρόπο τις διατάξεις της παρούσας Συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της».
- 69 Αυτός ο περιορισμός της εξουσίας εκτιμήσεως του κοινοτικού δικαιοδοτικού οργάνου ισχύει επίσης όσον αφορά τον έλεγχο των αποφάσεων και συστάσεων των οποίων η νομιμότητα αμφισβητείται κατ' ένσταση, βάσει του άρθρου 36, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης. Πράγματι, από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι μια τέτοια αμφισβήτηση πρέπει να πραγματοποιείται «κατά τους όρους που προβλέπονται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 33» της Συνθήκης (βλ. σχετικά την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1980, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78, 227/78, 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 και 85/79, Ferriera Valsabbia κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/I, σ. 489, σκέψη 10).

- 70 Όσον αφορά την έννοια της έκδηλης άγνοιας, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ο όρος «έκδηλος» προϋποθέτει ότι υπήρξε σημαντική άγνοια των νομικών διατάξεων, ώστε η άγνοια αυτή να εμφανίζεται ως απορρέουσα από προφανή πλάνη εκτιμήσεως, ενόψει των διατάξεων της Συνθήκης, της καταστάσεως για την οποία ελήφθη η απόφαση (βλ. αποφάσεις της 21ης Μαρτίου 1955, 6/54, Κάτω Χώρες κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 13, και της 12ης Φεβρουαρίου 1960, 15/59 και 29/59, Société métallurgique de Knutange κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 361· διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 3ης Μαΐου 1996, C-399/95 R, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-2441, σκέψη 62).
- 71 Όσον αφορά την έννοια της κατάχρησης εξουσίας, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι μια πράξη έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν προκύπτει, βάσει αντικειμενικών, κρισίμων και συγκλινουσών ενδείξεων, ότι έχει εκδοθεί με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, πρωταρχικό σκοπό να επιτύχει έναν στόχο άλλον από αυτόν τον οποίο επικαλείται ή να περιγράψει μια διαδικασία που προβλέπεται ειδικά για την αντιμετώπιση των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-331/88, Fedesa κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψη 24, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, T-57/91, Naloo κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1019, σκέψη 327).

Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από τη μη δυνατότητα εφαρμογής της Συνθήκης

- 72 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν λόγους αντλούμενους από την εν προκειμένω μη δυνατότητα εφαρμογής της Συνθήκης.

A — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ

- 73 Οι Moccia και Sidercamuna υποστηρίζουν ότι μια επιχείρηση που προτίθεται να κλείσει τις εγκαταστάσεις της δεν αποτελεί πλέον επιχείρηση παραγωγής στον τομέα

σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης και, επομένως, η Συνθήκη αυτή, συμπεριλαμβανομένης και της απαγόρευσης που προβλέπεται στο άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης δεν εφαρμόζεται σε αυτές.

- 74 Το Πρωτοδικείο τονίζει πάντως ότι μια επιχείρηση παραγωγής σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ, που ζητεί τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο των εγκαταστάσεών της, διατηρεί την ιδιότητα αυτή εφόσον η παύση της παραγωγικής της δραστηριότητας δεν πραγματοποιήθηκε κατά τρόπο πλήρη και οριστικό, ενδεχομένως κατόπιν της χορηγήσεως των εν λόγω ενισχύσεων. Εν προκειμένω, είναι βέβαιο ότι κατά τη στιγμή της αιτήσεως των ενισχύσεων, οι προσφεύγουσες είτε ασκούσαν δραστηριότητα παραγωγής προϊόντων ΕΚΑΧ είτε, ελλείψει ασκήσεως τέτοιας δραστηριότητας, δεν είχαν ακόμη προβεί στο οριστικό κλείσιμο των εγκαταστάσεών τους. Επομένως, η Επιτροπή ορθά μπορούσε να θεωρήσει ότι οι προσφεύγουσες ήταν επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ. Ο λόγος αυτός πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

B — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι μια ενίσχυση για το κλείσιμο επιχειρήσεως, εφόσον δεν είναι ικανή να νοθεύσει τον ανταγωνισμό, δεν εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης

- 75 Η Moccia υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι ο πέμπτος κώδικας ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας, που αποτελεί παρέκκλιση, βάσει του άρθρου 95 της Συνθήκης, από την απαγόρευση του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης, πρέπει να τηρεί τις θεμελιώδεις αρχές της Συνθήκης και ιδίως να περιορίζεται σε ό,τι είναι αναγκαίο ώστε να αποφεύγεται η νόθευση του ανταγωνισμού. Το κλείσιμο όμως επιχειρήσεως εξ ορισμού μη ανταγωνιστικής δεν μπορεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό. Κατά συνέπεια, η ενίσχυση που χορηγείται για το κλείσιμο τέτοιας επιχείρησης δεν απαγορεύεται και δεν μπορεί συνεπώς να ρυθμίζεται από τον πέμπτο κώδικα.

- 76 Στο ίδιο πλαίσιο ιδεών, η Sidercamuna προβάλλει ότι, για τους ανωτέρω λόγους, η ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που ζητείται υπό τις συνθήκες αυτές δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της

Συνθήκης. Επικυριακά, εάν ο χαρακτηρισμός αυτός γινόταν δεκτός, υποστηρίζει ότι η χορήγηση της ενίσχυσεως δεν απαγορεύεται.

77 Προς στήριξη του λόγου αυτού, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τρία επιχειρήματα.

78 Η Moccia υποστηρίζει ότι η έννοια της κρατικής ενίσχυσης κατά τη Συνθήκη ΕΚΑΧ είναι ίδια με την προβλεπόμενη στη Συνθήκη ΕΚ, και επομένως, και υπό το καθεστώς της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ελλείπει αποτελεσμάτων δυσμενών για τον ανταγωνισμό, μια ενίσχυση είναι συμβατή με την κοινή αγορά.

79 Η Sidercamuna παραπέμπει στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997, T-244/94, Wirtschaftvereinigung Stahl κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-1963, σκέψη 32), σύμφωνα με την οποία:

«Το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης απαγορεύει, κατ' αρχήν, τις κρατικές ενισχύσεις εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, στο μέτρο που μπορούν να αποτελέσουν εμπόδιο για την πραγματοποίηση των ουσιαστών στόχων της Κοινότητας που ορίζει η Συνθήκη, ιδίως για τη δημιουργία ενός συστήματος ελεύθερου ανταγωνισμού.»

80 Συνάγει από αυτό ότι μια ενίσχυση απαγορεύεται από το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης μόνο στο μέτρο που είναι ικανή να ασκήσει επιρροή στην κατάσταση ισορροπίας του ανταγωνισμού.

81 Η Sidercamuna παραπέμπει επίσης στην απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 1961, 30/59, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg κατά Ανωτάτης Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 547, ειδικότερα σ. 560, τέταρτο εδάφιο), η

οποία, για να ορίσει την έννοια της επιδότησης κατά τη Συνθήκη, υπενθυμίζει τη διάταξη του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, τέταρτη περίπτωση, της Συνθήκης, επιβάλλοντας στην Κοινότητα να εξασφαλίσει τη θέσπιση, τη διατήρηση και την τήρηση κανονικών όρων ανταγωνισμού.

82

Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι σκοπός του άρθρου 4 της Συνθήκης είναι αυτός που υπομνήσθηκε ανωτέρω, δηλαδή να εξασφαλιστεί «η θέσπιση, η διατήρηση και η τήρηση κανονικών όρων ανταγωνισμού» (απόφαση De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg κατά Ανωτάτης Αρχής που αναφέρθηκε ανωτέρω στη σκέψη 81, σ. 560). Η διάταξη αυτή, στο στοιχείο γ', απαγορεύει τις επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη «υπό οποιαδήποτε μορφή». Η διατύπωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στο άρθρο 4, στοιχεία α', β' και δ', της Συνθήκης και προσδίδει ασυνήθη γενικότητα στην απαγόρευση που θεσπίζει (προαναφερθείσα απόφαση, σ. 560). Η κατ' αυτόν τον τρόπο εκφραζόμενη απαγόρευση είναι διατυπωμένη με εξαιρετική αυστηρότητα διότι έχει ως στόχο άμεσες παρεμβάσεις στη λειτουργία της κοινής αγοράς άνθρακα και χάλυβα, που θεωρούνται καθεαυτές ως αντίθετες προς τους ίδιους τους όρους εγκαθιδρύσεως αυτής της κοινής αγοράς. Για τον λόγο αυτό, οι ενισχύσεις θεωρούνται ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά, χωρίς να απαιτείται να αποδειχθεί ούτε καν να εξεταστεί αν, στην πραγματικότητα, η προσβολή των όρων του ανταγωνισμού υφίσταται ή υπάρχει κίνδυνος να υπάρξει (βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Lagrange στην προαναφερθείσα απόφαση De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg, σ. 576, ιδίως σ. 578).

83

Το καθεστώς του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ διακρίνεται επομένως από το καθεστώς του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ). Το πρώτο απαγορεύει κατά τρόπο γενικό και ανεπιφύλακτο κάθε ενίσχυση, δεδομένου ότι αυτή είναι εκ φύσεως αντίθετη προς τους ίδιους τους όρους εγκαθιδρύσεως της κοινής αγοράς άνθρακα και χάλυβα. Απεναντίας, το δεύτερο απαγορεύει μια ενίσχυση μόνον εφόσον αυτή νοθεύει ή απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής.

84

Κατά συνέπεια, μια ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που χορηγείται από κράτος μέλος σε επιχείρηση προϊόντων σιδηρουργίας ΕΚΑΧ εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ χωρίς να απαιτείται να

αποδειχθεί στην πραγματικότητα προσβολή των όρων του ανταγωνισμού. Ο πέμπτος κώδικας, που έχει ως αντικείμενο να παρεκκλίνει από αυτή την απαγόρευση, μπορεί επομένως να εφαρμοστεί σε μια τέτοια ενίσχυση.

- 85 Το συμπέρασμα αυτό δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από τις αποφάσεις *Wirtschaftsvereinigung Stahl* κ.λπ. κατά Επιτροπής, που αναφέρθηκε ανωτέρω στη σκέψη 79, και *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg* κατά Ανωτάτης Αρχής, που αναφέρθηκε ανωτέρω στη σκέψη 81, τις οποίες επικαλούνται οι προσφεύγουσες.
- 86 Η απόφαση *Wirtschaftsvereinigung Stahl* κ.λπ. κατά Επιτροπής, που αναφέρθηκε ανωτέρω στη σκέψη 79, δέχεται βέβαια, με δύο άλλες αποφάσεις της ίδιας ημέρας (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997, T-239/94, *EISA* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1839, σκέψη 61, και T-243/94, *British Steel* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1887, σκέψη 40), ότι το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης απαγορεύει κατ' αρχήν τις κρατικές ενισχύσεις εντός της Κοινότητας, στο μέτρο που μπορούν να αποτελέσουν εμπόδιο για την πραγματοποίηση των ουσιαστών στόχων της Κοινότητας που ορίζει η Συνθήκη, ιδίως για τη δημιουργία ενός συστήματος ελεύθερου ανταγωνισμού. Προσθέτει επίσης (βλ. σκέψη 33 και προαναφερθείσες αποφάσεις *EISA* κατά Επιτροπής, σκέψη 62, και *British Steel* κατά Επιτροπής, σκέψη 41) ότι η ύπαρξη μιας τέτοιας απαγορεύσεως δεν σημαίνει ότι κάθε κρατική ενίσχυση στον τομέα της ΕΚΑΧ πρέπει να θεωρείται ασύμβατη προς τους στόχους της Συνθήκης.
- 87 Στόχος πάντως των σκέψεων αυτών ήταν μόνο να δοθεί η δυνατότητα στο Πρωτοδικείο να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης δεν αποσκοπεί στο να εμποδίσει τη δυνατότητα των κοινοτικών οργάνων, που διαθέτουν αποκλειστική αρμοδιότητα στον τομέα των ενισχύσεων εντός της Κοινότητας, να επιτρέπουν κατά παρέκκλιση ενισχύσεις προγραμματιζόμενες από τα κράτη μέλη και συμβατές προς τους στόχους της Συνθήκης, βάσει του άρθρου 95, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, προκειμένου να αντιμετωπίσουν απρόβλεπτες καταστάσεις (σκέψεις 33 και 34 της αποφάσεως και προαναφερθείσες αποφάσεις *EISA* κατά Επιτροπής, σκέψεις 62 και 63, και *British Steel* κατά Επιτροπής, σκέψεις 41 και 42).

- 88 Στα πλαίσια της αποφάσεως αυτής, οι ανωτέρω σκέψεις δεν είχαν επομένως ως αντικείμενο, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η Sidercamuna, να διαπιστώσουν ότι ενισχύσεις συμβατές προς τους στόχους της Συνθήκης εξαιρούνται αυτόματα από τον τομέα εφαρμογής της απαγόρευσης του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης.
- 89 Η απόφαση De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg κατά Ανωτάτης Αρχής, που αναφέρθηκε ανωτέρω στη σκέψη 81, δέχεται βέβαια (σ. 557, τελευταία σκέψη, και σ. 560, τέταρτη σκέψη), όπως υπομνήσθηκε ανωτέρω στη σκέψη 82, ότι στόχος του άρθρου 4 της Συνθήκης είναι αυτός που αναφέρεται στο άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, της Συνθήκης, δηλαδή να εξασφαλιστούν η θέσπιση, η διατήρηση και η τήρηση κανονικών όρων ανταγωνισμού.
- 90 Στο πλαίσιο της αποφάσεως αυτής, η ανωτέρω αναφορά δεν έγινε εντούτοις για να δικαιολογηθεί ένας περιορισμός του τομέα εφαρμογής της απαγόρευσης των ενισχύσεων αλλά, αντίθετα, για να αιτιολογηθεί επέκταση της απαγόρευσης αυτής. Πράγματι, το Δικαστήριο προβαίνει στην εν λόγω αναφορά για να επεκτείνει την ερμηνεία των εννοιών των επιδοτήσεων ή ενισχύσεων κατά την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης, στην περίπτωση πληρωμής ενός τμήματος του κόστους παραγωγής από κάποιο άλλο εμπλεκόμενο μέρος πλην του αγοραστή ή του χρήστη, διότι η πληρωμή αυτή αποτελούσε προφανώς εμπόδιο στην εγκαθίδρυση ομαλών συνθηκών ανταγωνισμού. Με την ίδια απόφαση, το Δικαστήριο φροντίζει εξάλλου να τονίσει, όπως υπομνήσθηκε ανωτέρω στη σκέψη 82, την ασυνήθη γενικότητα της απαγόρευσης που διατυπώνεται με την εν λόγω διάταξη. Κατά συνέπεια, η αναφορά από την απόφαση αυτή στο άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, τρίτη περίπτωση της Συνθήκης, δεν εκφράζει περιορισμό του τομέα εφαρμογής της απαγόρευσης των ενισχύσεων στην περίπτωση — αποδεικνυόμενη *in concreto* — επηρεασμού των όρων του ανταγωνισμού.
- 91 Ο λόγος αυτός πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από τον παράνομο χαρακτήρα του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας

- 92 Η Moccia παρατηρεί ότι ένα κοινοτικό σύστημα ελέγχου προοριζόμενο να εμποδίσει τις καταχρήσεις, ιδίως σε περίπτωση κλεισίματος επιχειρήσεως, θα έπρεπε να περιορίζεται στην πρόβλεψη των απαραίτητων όρων κατά την άσκηση του εν λόγω ελέγχου και δεν θα έπρεπε να εισάγει όρους άνευ λόγου καταπιεστικούς. Αυτό όμως συμβαίνει εν προκειμένω, διότι απαιτείται από μια επιχείρηση εξ ορισμού όχι ιδιαίτερα ανταγωνιστική, να έχει τακτική παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ.
- 93 Η Sidercamuna υπενθυμίζει ότι η αρχή της πρακτικής αποτελεσματικότητας επιβάλλει να εξαρτάται η εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου από την πραγματοποίηση των στόχων του. Εφόσον η μείωση της παραγωγικής ικανότητας αποτελεί τον πρωτεύοντα στόχο του προγράμματος ενισχύσεων υπέρ της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, θα ήταν αθέμιτη η υπαγωγή της πραγματοποίησης του στόχου αυτού σε όρους μη έχοντες καμία σχέση με αυτόν, όπως η τήρηση ορισμένου επιπέδου τακτικής παραγωγής.
- 94 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η Επιτροπή, θεσπίζοντας τον πέμπτο κώδικα, και το Συμβούλιο, δίνοντας τη σύμφωνη γνώμη του, επέτρεψαν τη χορήγηση ενισχύσεων υπέρ των επιχειρήσεων που παύουν οριστικά τη δραστηριότητα παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ, υπό τον όρο ότι οι επιχειρήσεις που λαμβάνουν ενισχύσεις είχαν τακτική παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησης των ενισχύσεων. Στόχος τους ήταν, όπως προκύπτει από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις (βλ. ανωτέρω σκέψη 21), η χορήγηση ενισχύσεως κατά το κλείσιμο μόνο στις επιχειρήσεις που είχαν επιτύχει ορισμένο επίπεδο παραγωγής. Αντίθετα, δεν έκριναν αναγκαίο ούτε σκόπιμο να επιτρέψουν παρέκκλιση από τη γενική απαγόρευση που προβλέπεται στο άρθρο 4 της Συνθήκης υπέρ επιχειρήσεων που δεν έχουν τακτική παραγωγή, δεδομένου ότι το κλείσιμο αυτών των επιχειρήσεων δεν έχει σημαντική επίπτωση στην αγορά.
- 95 Δυνάμει όμως του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης, απαγορεύεται κάθε ενίσχυση των κρατών μελών υπέρ της σιδηρουργίας, υπό οποιαδήποτε μορφή. Οι παρεκκλίσεις από την απαγόρευση αυτή, όπως ο πέμπτος κώδικας, που θεσπίστηκε βάσει του

άρθρου 95 της Συνθήκης, πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά (απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Σεπτεμβρίου 1997, T-150/95, UK Steel Association κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1433, σκέψη 114).

- 96 Κατά συνέπεια, λαμβανομένης υπόψη της γενικότητας της απαγόρευσης των ενισχύσεων που ορίζεται στο άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης και του εξαιρετικού και περιοριστικού χαρακτήρα των προβλεπομένων παρεκκλίσεων, η Επιτροπή, κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως την οποία διαθέτει, μπόρεσε να θεωρήσει, χωρίς να αγνοήσει κατά τρόπο προφανή το δίκαιο ούτε να διαπράξει κατάχρηση εξουσίας, ότι μια ενίσχυση κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων έπρεπε να έχει σημαντικά αποτελέσματα στην αγορά και συνεπώς να χορηγείται μόνον σε επιχειρήσεις οι οποίες, αν και εξ ορισμού λιγότερο ανταγωνιστικές, έχουν τουλάχιστον διατηρήσει τακτική παραγωγή.
- 97 Οι λόγοι πρέπει συνεπώς να απορριφθούν.

Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την ερμηνεία, στην οποία προβαίνει εν προκειμένω η Επιτροπή, του όρου της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα

- 98 Πρέπει προκαταρκτικά να υπομνησθεί ότι, στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή ενέκρινε μεν κατ' αρχήν το καθεστώς ενισχύσεων που εισήγαγε ο νόμος 481/94, αλλά έθεσε ως προϋπόθεση για όλες τις συγκεκριμένες περιπτώσεις εφαρμογής την προηγούμενη κοινοποίηση και τόνισε ότι θα εξαρτούσε σε κάθε περίπτωση τη χορήγηση αδειας από την τήρηση ορισμένων όρων. Μεταξύ των όρων αυτών, ο όρος της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, ερμηνεύεται από την Επιτροπή υπό την έννοια ότι, για να μπορεί να λάβει την ενίσχυση, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση πρέπει να έχει διατηρήσει «καθόλη τη διάρκεια του έτους 1993 και μέχρι τον Φεβρουάριο του 1994, ημερομηνία κοινοποίησης στην Επιτροπή του νομοθετικού

διατάγματος 103 του Φεβρουαρίου 1994, παραγωγική δραστηριότητα κατά μέσο όρο για τουλάχιστον μια βάρδια ημερησίως, ήτοι τουλάχιστον ένα οκτώωρο σε ημερήσια βάση, πέντε ημέρες την εβδομάδα».

- 99 Το κριτήριο αυτό στηρίζεται στην αντικειμενική διαπίστωση ότι η παραγωγή της σιδηρουργίας, για λόγους τεχνικούς, πραγματοποιείται σε συνεχή κύκλο, γενικώς σε τρεις βάρδιες των οκτώ ωρών ημερησίως, επί επτά ημέρες την εβδομάδα, ήτοι επί 168 ώρες την εβδομάδα. Η ελάχιστη απαιτούμενη παραγωγή κατ' εφαρμογή του κριτηρίου αυτού είναι 40 ωρών την εβδομάδα, ήτοι, κατά προσέγγιση, ενός τετάρτου, ή 25 %, της ανώτατης δυνατής παραγωγής (ή παραγωγικής ικανότητας). Η Επιτροπή, στις αποφάσεις περί απορρίψεως των ενισχύσεων, συγκρίνει για κάθε προσφεύγουσα τη δηλωθείσα ανώτατη δυνατή παραγωγή προς την πραγματική παραγωγή που πραγματοποιήθηκε κατά την περίοδο αναφοράς (από τον Ιανουάριο του 1993 μέχρι τον Φεβρουάριο του 1994) και εκφράζει τη σχέση αυτή σε ποσοστό. Το απαιτούμενο ελάχιστο όριο είναι το 25 % πραγματικής παραγωγής σε σχέση με την ανώτατη δυνατή παραγωγή.
- 100 Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή φρόντισε στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 να προβλέψει τη δυνατότητα των ιταλικών αρχών να αποδείξουν με εναλλακτικά αντικειμενικά κριτήρια ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση σιδηρουργίας είχε διατηρήσει τακτική παραγωγή. Πράγματι, η Επιτροπή προσέθεσε στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 ότι οι ιταλικές αρχές μπορούσαν εντούτοις «να αποδείξουν, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, ότι η επιχείρηση που δεν πληροί το κριτήριο αυτό, τουλάχιστον ασκούσε τακτική παραγωγική δραστηριότητα χαλυβουργικών προϊόντων ΕΚΑΧ».
- 101 Πρέπει τέλος να τονιστεί ότι η Επιτροπή επέλεξε το κύριο κριτήριο και τη δυνατότητα εναλλακτικών αντικειμενικών κριτηρίων σε στενή συνεργασία με τις ιταλικές αρχές που ήταν αποδέκτες της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994. Πράγματι, από το έγγραφο του Ιταλού Υπουργού Βιομηχανίας, Εμπορίου και Χειροτεχνίας, της 5ης Οκτωβρίου 1994 προς την Επιτροπή, προκύπτουν τα εξής: «Θα ήταν λογικό να γίνει δεκτή η πρόταση της Επιτροπής κατά την οποία μια τακτική παραγωγή κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κώδικα περί ενισχύσεων σημαίνει ότι μια επιχείρηση αποδέκτρια ενισχύσεων κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων πρέπει να

είχε κατά το έτος 1993 μέση παραγωγική δραστηριότητα τουλάχιστον μιας βάρδιας ημερησίως. Αυτό δεν αποκλείει φυσικά να δέχεται η Επιτροπή ότι είναι δυνατή η απόδειξη, με άλλους αντικειμενικούς τρόπους, ότι μια επιχείρηση που δεν πληροί απολύτως το κριτήριο αυτό μπορεί εντούτοις να είχε τακτική παραγωγή κατά την κοινοποίηση της ενίσχυσης.»

102 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, προβλέποντας στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, αφενός, ένα κύριο κριτήριο που αποτελεί τεκμήριο τακτικής παραγωγής κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του πέμπτου κώδικα, και, αφετέρου, τη δυνατότητα αποδείξεως της τακτικής παραγωγής με άλλα αντικειμενικά κριτήρια, η Επιτροπή δεν διέπραξε κατάχρηση εξουσίας ούτε αγνόησε κατά έκδηλο τρόπο τις διατάξεις της Συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της.

103 Οι προσφεύγουσες εντούτοις, για να αποδείξουν κατάχρηση εξουσίας ή παραγνώριση κανόνων δικαίου εκ μέρους της Επιτροπής κατά την εφαρμογή του κυρίου κριτηρίου συγκεκριμένα στην περίπτωση τους, προβάλλουν λόγους οι οποίοι, κατ' ουσία, στρέφονται, αφενός, κατά της επιλογής του κυρίου κριτηρίου και, αφετέρου, κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να λάβει υπόψη εναλλακτικά αντικειμενικά κριτήρια.

A — Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά της επιλογής του κριτηρίου της ελάχιστης παραγωγής μιας οκτάωρης βάρδιας ημερησίως επί πέντε ημέρες την εβδομάδα

104 Οι προσφεύγουσες επικρίνουν, αφενός, τις συνθήκες υπό τις οποίες εφαρμόστηκε το κριτήριο αυτό και, αφετέρου, το περιεχόμενό του.

1. Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά των συνθηκών υπό τις οποίες εφαρμόστηκε το κριτήριο

- 105 Η Moccia προβάλλει λόγο αντλούμενο από την παραβίαση των αρχών της δημοσιότητας και της μη αναδρομικότητας των νομικών κανόνων.
- 106 Προβάλλει κατ' ουσίαν, αφενός, ότι το εν λόγω κριτήριο αποτελεί κανόνα δικαίου που εφαρμόστηκε για πρώτη φορά με την απόφαση 96/678. Εφαρμόστηκε λοιπόν σε πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα μεταξύ του Ιανουαρίου 1993 και του Φεβρουαρίου 1994. Παραβιάστηκε συνεπώς η αρχή της μη αναδρομικότητας των νομικών κανόνων.
- 107 Αφετέρου, αυτός ο κανόνας δικαίου δεν αποτέλεσε αντικείμενο δημοσίευσης πριν από την εφαρμογή του. Παραβιάστηκε συνεπώς και η αρχή της δημοσιότητας των νομικών κανόνων.
- 108 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι ο λόγος αυτός επικρίνει το γεγονός ότι το κριτήριο που ορίζεται με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 ενόψει της εκτιμήσεως του όρου της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, λαμβάνει υπόψη την παραγωγή που πραγματοποιήθηκε σε χρονική περίοδο προηγούμενη της στιγμής της θεσπίσεως και της εφαρμογής του κριτηρίου, δηλαδή μέχρι την ημερομηνία κοινοποιήσεως στην Επιτροπή του ιταλικού καθεστώτος ενισχύσεων τον Φεβρουάριο του 1994.
- 109 Ο καθορισμός όμως της χρονικής περιόδου εκτιμήσεως της παραγωγής δεν συνιστά παρά εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, που προβλέπει ότι οι ενισχύσεις κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων μπορούν να θεωρηθούν ως συμβατές με την κοινή αγορά μόνον υπό τον όρο ότι η επιχείρηση

που ζητεί τη χορήγηση της ενίσχυσης είχε τακτική παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ «μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησως των ενισχύσεων αυτών».

- 110 Ο πέμπτος κώδικας ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας αποτέλεσε αντικείμενο δημοσίευσης στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* την 31η Δεκεμβρίου 1991. Δυνάμει του άρθρου 9, τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1992.
- 111 Η περίοδος παραγωγής που ελήφθη υπόψη από την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 για τις επιχειρήσεις που ζητούσαν τη χορήγηση ενισχύσεων κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων, κατ' εφαρμογή του νόμου 481/94, ήταν από τον Ιανουάριο του 1993 μέχρι τον Φεβρουάριο του 1994. Είναι επομένως μεταγενέστερη της ημερομηνίας δημοσίευσως και ενάρξεως της ισχύος του πέμπτου κώδικα, που προσδιόρισε τον εν λόγω τρόπο εκτιμήσεως.
- 112 Οι λόγοι πρέπει συνεπώς να απορριφθούν.
2. Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά του περιεχομένου του κριτηρίου
- 113 Οι προσφεύγουσες επικρίνουν το ίδιο το περιεχόμενο του κριτηρίου που καθορίζεται με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, για τρεις λόγους. Πρώτον, το κριτήριο αυτό, απαιτώντας μια παραγωγή αντικειμενικά υψηλή, εμποδίζει να μπορούν να επωφελούνται από την ενίσχυση οι λιγότερο ανταγωνιστικές επιχειρήσεις. Δεύτερον,

η οριζόμενη περίοδος αναφοράς είναι ανεπαρκής και, τρίτον, η μέγιστη δυνατή παραγωγή αποτελεί αυθαίρετη παράμετρο.

α) Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι το κριτήριο, απαιτώντας παραγωγή αντικειμενικά υψηλή, εμποδίζει να μπορούν να επωφελούνται από την ενίσχυση οι λιγότερο ανταγωνιστικές επιχειρήσεις

- 114 Οι Moccia και Lamifer προβάλλουν ότι, σύμφωνα με το μέρος I, τέταρτη παράγραφο, των αιτιολογικών σκέψεων του πέμπτου κώδικα, οι ενισχύσεις κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων πρέπει να είναι επωφελείς στις λιγότερο ανταγωνιστικές επιχειρήσεις. Η Επιτροπή όμως, ερμηνεύοντας το κριτήριο της τακτικής παραγωγής, επέβαλε στις επιχειρήσεις που ζητούσαν τη χορήγηση τέτοιων ενισχύσεων όρια παραγωγής αντικειμενικά υψηλά. Παρέλειψε έτσι να λάβει υπόψη το γεγονός ότι οι ενισχύσεις κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων προορίζονται για επιχειρήσεις λιγότερο ανταγωνιστικές.
- 115 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί προκαταρκτικά ότι το μέρος I, τέταρτη παράγραφος, των αιτιολογικών σκέψεων του πέμπτου κώδικα, στο οποίο αναφέρονται οι προσφεύγουσες, έχει ως αντικείμενο να συνοψίσει τις αρχές που διήπαν τις αποφάσεις 3484/85/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1985, και 322/89/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 1ης Φεβρουαρίου 1989, που θέσπιζαν κοινοτικούς κανόνες για τις ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα και αποτελούσαν τον τρίτο και τέταρτο κώδικα ενισχύσεων. Το αντικείμενό του δεν είναι να αιτιολογήσει ειδικά τις ενισχύσεις κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων που προβλέπονται από τον πέμπτο κώδικα. Επειδή πάντως το αντικείμενο του πέμπτου κώδικα είναι να αντικαταστήσει τους προηγούμενους κώδικες των οποίων έληξε η ισχύς και για κανένα ειδικό λόγο ο κώδικας αυτός δεν αποστασιοποιείται ρητά από τις εν λόγω αρχές, δεν αποκλείεται οι αρχές αυτές να ισχύουν επίσης για τον πέμπτο κώδικα. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ο έκτος κώδικας ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα περιλαμβάνει στην τρίτη αιτιολογική του σκέψη παρόμοια αιτιολογία, παραπέμπουσα στον πέμπτο κώδικα, ο οποίος τίθεται εν προκειμένω υπό αμφισβήτηση.
- 116 Η αιτιολογία αυτή πρέπει πάντως να εξεταστεί κατ' ανάγκη υπό το πρίσμα των ίδιων των διατάξεων του πέμπτου κώδικα και ιδίως του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, που απαιτεί τακτική παραγωγή εκ μέρους των επιχειρήσεων οι οποίες ζητούν τη χορήγηση ενισχύσεως κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων. Κατά

συνέπεια, ο κοινοτικός νομοθέτης δεν είχε την πρόθεση να αναφερθεί αδιακρίτως στην κατηγορία των λιγότερο ανταγωνιστικών επιχειρήσεων αλλά μόνον, εντός της κατηγορίας αυτής, στις επιχειρήσεις που ήταν σε κατάσταση «τακτικής παραγωγής». Όπως όμως διαπιστώθηκε ανωτέρω (σκέψεις 94 έως 96), η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε προφανή πλάνη περιορίζοντας τη χορήγηση της εν λόγω ενίσχυσης στις επιχειρήσεις των οποίων το κλείσιμο έχει σημαντική επίπτωση στην αγορά.

117 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

β) Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την ανεπάρκεια της περιόδου αναφοράς

118 Οι Casilina, Dora και Lamifer υποστηρίζουν, αφενός, ότι η έναρξη της περιόδου αναφοράς σχετικά με την τακτική παραγωγή θα έπρεπε να καθοριστεί την 1η Ιανουαρίου 1991 και, αφετέρου, ότι η ανεπαρκής διάρκεια της περιόδου αναφοράς δεν επιτρέπει να εκτιμηθεί αν η παρουσία μιας επιχείρησης στην αγορά είναι σημαντική.

— Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι η έναρξη της περιόδου αναφοράς σχετικά με την τακτική παραγωγή θα έπρεπε να είχε καθοριστεί την 1η Ιανουαρίου 1991

119 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η έναρξη της περιόδου αναφοράς σχετικά με την τακτική παραγωγή θα έπρεπε να είχε καθοριστεί την 1η Ιανουαρίου 1991, δεδομένου ότι η ημερομηνία αυτή αναφέρεται στην πρώτη και τρίτη περίπτωση της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του πέμπτου κώδικα.

120 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, του πέμπτου κώδικα, θέτει τους όρους τους οποίους πρέπει να πληροί μια επιχείρηση ώστε μια ενίσχυση

για το κλείσιμο εγκαταστάσεων υπέρ της επιχείρησης αυτής να μπορεί να θεωρηθεί ως συμβατή με την κοινή αγορά.

- 121 Η πρώτη περίπτωση της παραγράφου αυτής επιβάλλει να έχει αποκτήσει η ενδιαφερόμενη επιχείρηση τη νομική της προσωπικότητα «πριν από την 1η Ιανουαρίου 1991». Η δεύτερη θέτει τον όρο της τακτικής παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ «μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησης των ενισχύσεων αυτών». Η τρίτη περίπτωση ορίζει ότι η επιχείρηση δεν πρέπει να έχει μεταβάλει τη διάρθρωση της παραγωγής της και των εγκαταστάσεών της «μετά την 1η Ιανουαρίου 1991».
- 122 Από την απαρίθμηση αυτή προκύπτει ότι καθένας από τους τρεις αυτούς όρους συνοδεύεται από ένα και μόνο χρονικό όριο. Τα όρια αυτά είναι εξάλλου διαφορετικά τα μεν έναντι των δε, δεδομένου ότι οι ανωτέρω όροι πρέπει να πληρούνται, αντίστοιχα, πριν από την 1η Ιανουαρίου 1991, μετά την 1η Ιανουαρίου 1991 και μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησης των ενισχύσεων. Από την άποψη καθαρά του γράμματος της διατάξεως, δεν συντρέχει επομένως λόγος να θεωρηθεί ότι ο όρος που τίθεται στη δεύτερη περίπτωση της παραγράφου είναι λιγότερο πλήρης από τους άλλους δύο όρους, ούτε ότι πρέπει να συμπληρωθεί με αναφορά σε αυτούς.
- 123 Στη συνέχεια διαπιστώνεται ότι είναι αληθές ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα δεν αναφέρει καμία ημερομηνία ως αφετηρία για την εξέταση του τακτικού χαρακτήρα της παραγωγής. Αν λοιπόν ο κοινοτικός νομοθέτης είχε την πρόθεση να ορίσει την 1η Ιανουαρίου 1991 ως αφετηρία για την εξέταση του όρου αυτού, είναι δύσκολα κατανοητό γιατί παρέλειψε να το αναφέρει, δεδομένου ότι η ημερομηνία αυτή είναι επιπλέον προγενέστερη της ημερομηνίας έναρξης της ισχύος του πέμπτου κώδικα.
- 124 Τέλος, η Επιτροπή ορθά επισημαίνει ότι οι στόχοι της πρώτης και τρίτης περίπτωσης της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του πέμπτου κώδικα, αφενός, και οι στόχοι της δεύτερης περίπτωσης της διατάξεως αυτής, αφετέρου, είναι διαφορετικοί. Οι πρώτοι αποσκοπούν προφανώς στην πρόληψη ενδεχομένων απατών, εμποδίζοντας το να μπορούν οι ενδιαφερόμενοι να συστήσουν εταιρία, να μεταβάλουν τη διάρθρωση της

παραγωγής τους ή να επεκτείνουν τις εγκαταστάσεις τους με μόνο σκοπό να λάβουν την ενίσχυση. Απεναντίας, ο πρωταρχικός στόχος του όρου που τίθεται στη δεύτερη περίπτωση της παραγράφου 2 δεν είναι η πρόληψη απάτης. Πράγματι, δεν συνιστά απάτη το ότι, παραδείγματος χάριν, μια επιχείρηση που ήταν ήδη συνεστημένη, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, πριν από την 1η Ιανουαρίου 1991, δηλαδή πριν από τη θέσπιση του πέμπτου κώδικα, ζητεί τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο των εγκαταστάσεών της ενώ δεν έχει πλέον τακτική παραγωγή. Ο στόχος που επιδιώκεται με την απαίτηση τακτικής παραγωγής είναι αντίθετα να εξασφαλιστεί ότι η χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων προκαλεί σημαντική μείωση της παραγωγής, πράγμα που προϋποθέτει τη χορήγηση των ενισχύσεων αυτών μόνο σε επιχειρήσεις που είχαν κατά τη στιγμή του κλεισίματος των εγκαταστάσεών τους ένα αρκετά σημαντικό επίπεδο παραγωγής.

125 Είναι αληθές ότι η πρόληψη της απάτης λαμβάνεται επικουρικά υπόψη στην απαίτηση της πλήρωσης του όρου αυτού μέχρι τη στιγμή της κοινοποίησης της ενισχύσεως, συνεπώς σε μια περίοδο εξ ορισμού παρωχημένη και συνεπώς μη ύποπτη, εμποδίζοντας έτσι κάθε αύξηση της παραγωγής που πραγματοποιείται με σκοπό την ικανοποίηση του κριτηρίου της τακτικής παραγωγής. Η απαίτηση αυτή, που δεν αφορά παρά τους τρόπους εκτίμησης του εν λόγω όρου, είναι πάντως ξένη προς τον σκοπό του όρου αυτού.

126 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι δεν συντρέχει καθοριστικός λόγος για να γίνει δεκτό ότι ο τακτικός χαρακτήρας της παραγωγής, που προβλέπεται στη δεύτερη περίπτωση της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του πέμπτου κώδικα, θα έπρεπε να εξεταστεί με αφετηρία την 1η Ιανουαρίου 1991, με το αιτιολογικό ότι η ημερομηνία αυτή αναφέρεται στην πρώτη και τρίτη περίπτωση της ίδιας παραγράφου.

127 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

— Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι η ανεπαρκής διάρκεια της περιόδου αναφοράς δεν επιτρέπει να εκτιμηθεί αν η παρουσία επιχειρήσεως στην αγορά είναι σημαντική

- 128 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι ο στόχος του εν λόγω κριτηρίου ήταν να επιτραπεί η χορήγηση των ενισχύσεων μόνο στις επιχειρήσεις των οποίων η παρουσία στην αγορά της σιδηρουργίας ήταν σημαντική. Προβάλλουν ότι η παρουσία επιχειρήσεως σε μια αγορά δεν μπορεί να εκτιμηθεί ορθά βάσει περιόδου αντικειμενικά περιορισμένης, όπως ισχύει εν προκειμένω. Πράγματι, η παρουσία μιας επιχείρησης στην αγορά είναι σημαντική αν η επιχείρηση αυτή κατέχει διαρκώς ένα ορισμένο τμήμα της αγοράς, δηλαδή ένα τμήμα της αγοράς λαμβανόμενο υπό το πρίσμα μιας δυναμικής προοπτικής και όχι αυθαίρετα περιοριζόμενο σε ένα μόνο έτος. Οι προσφεύγουσες παραπέμπουν κατ' αναλογία στην απόφαση 89/467/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 12ης Ιουλίου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/30.566 — UIP) (ΕΕ L 226, σ. 25), ληφθείσα στα πλαίσια του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ, που αναγνώρισε ότι οι σημαντικές μεταβολές στα τμήματα της αγοράς που κατείχαν διανομείς από ένα έτος στο άλλο δεν αντικατόπτριζαν κατ' ανάγκη μεταβολές της οικονομικής τους παρουσίας στην αγορά, η οποία θα έπρεπε αντιθέτως να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα δυναμικής προοπτικής.
- 129 Η Επιτροπή τονίζει ότι ο πέμπτος κώδικας δεν διευκρινίζει από ποια χρονική στιγμή πρέπει να εκτιμηθεί ο όρος της τακτικής παραγωγής. Απέκειται λοιπόν σε αυτήν να καθορίσει το χρονικό σημείο αφετηρίας της εκτίμησης αυτής και, επομένως, την περίοδο αναφοράς που πρέπει να ληφθεί υπόψη. Επέλυσε το ζήτημα αυτό εκκινώντας από τον στόχο της εν λόγω διατάξεως, δηλαδή να εξασφαλιστεί ότι οι ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων θα έχουν σημαντική επίπτωση στην αγορά. Διευκρινίζει ότι, για την επίτευξη του στόχου αυτού, θα έπρεπε αφενός να καθορισθεί περίοδος κατά το δυνατόν πλησιέστερη προς την ημερομηνία κοινοποίησεως του γενικού καθεστώτος ενισχύσεων, κατά τρόπο ώστε οι ενισχύσεις να χορηγούνται μόνον στις επιχειρήσεις που ασκούν πράγματι παραγωγική δραστηριότητα τη στιγμή αυτή. Αφετέρου, θα έπρεπε η περίοδος αυτή να είναι αρκετά μακρά ώστε να μπορεί να εξεταστεί αν η παρουσία της εν λόγω επιχείρησης στην αγορά μπορούσε να θεωρηθεί ως αρκετά σημαντική. Προς τον σκοπό αυτό, η Επιτροπή έκρινε δίκαιο να καθορισθεί ως περίοδος αναφοράς η περιλαμβανόμενη μεταξύ του έτους που προηγείται της ημερομηνίας κοινοποίησης του γενικού καθεστώτος ενισχύσεων και της ημερομηνίας κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η κοινοποίηση αυτή.

- 130 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, όπως και η Επιτροπή, ότι, εάν επιχειρήσεις μη αντιπροσωπευτικές στην αγορά κατά το 1993 και κατά τον Ιανουάριο και Φεβρουάριο του 1994 αλλά οι οποίες είχαν πραγματοποιήσει επαρκή παραγωγή κατά τη διάρκεια της διετίας 1991-92 μπορούσαν να λάβουν τις εν λόγω ενισχύσεις, η μείωση της παραγωγής που θα προήρχετο από το κλείσιμο των εγκαταστάσεών τους θα ήταν καθαρά δυνητική ή, τουλάχιστον, σημαντικά κατώτερη. Εξάλλου, θα επιτυγχάνετο αποτέλεσμα αντίθετο προς τους επιδιωκόμενους στόχους αν οι επιχειρήσεις που ήταν παρούσες κατά τρόπο σημαντικό στην αγορά κατά το 1993, αλλά ανεπαρκώς παραγωγικές κατά την περίοδο 1991-92, αποκλείονταν από τη χορήγηση της ενίσχυσης.
- 131 Πρέπει να προστεθεί ότι, σύμφωνα με τις μη αμφισβητηθείσες πληροφορίες που παρέσχε η Επιτροπή, οι ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων κατέστη δυνατό να χορηγηθούν εν προκειμένω σε 33 από τις 43 ιταλικές επιχειρήσεις σιδηρουργίας που είχαν υποβάλει σχετική αίτηση, για πραγματική μείωση της παραγωγής προϊόντων θερμής ελάσεως που υπερέβαινε τα 5 εκατομμύρια τόνους, ποσότητα που ανταποκρινόταν προς τους στόχους που η Ιταλική Κυβέρνηση είχε θέσει στα πλαίσια της χορήγησης των εν λόγω ενισχύσεων. Από αυτά συνάγεται ότι η επιλογή στην οποία προέβη η Επιτροπή, όσον αφορά την περίοδο αναφοράς για την εκτίμηση του τακτικού χαρακτήρα της παραγωγής, όχι μόνον επέτρεψε να εκτιμηθεί ορθά η παρουσία στην αγορά της επιχείρησης που επρόκειτο να κλείσει τις εγκαταστάσεις της, αλλά επίσης να επιτευχθούν συγκεκριμένα οι στόχοι μείωσης της παραγωγής που έθεσε η Ιταλική Κυβέρνηση.
- 132 Δεν συντρέχει επίσης λόγος να ληφθεί υπόψη η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών που αντλείται από την προαναφερθείσα απόφαση 89/467, της 12ης Ιουλίου 1989. Με την απόφαση αυτή, που ελήφθη βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι οι σημαντικές μεταβολές από ένα έτος στο άλλο των τμημάτων της αγοράς που κατείχαν ορισμένοι διανομείς δεν αντικατόπριζε κατ' ανάγκη μεταβολές της οικονομικής τους παρουσίας στην αγορά, η οποία έπρεπε αντίθετα να εκτιμηθεί στα πλαίσια δυναμικής προοπτικής. Το Πρωτοδικείο αρκείται σχετικά να παρατηρήσει, όπως και η Επιτροπή, ότι είναι απρόσφορη η παραπομπή εν προκειμένω στην απόφαση αυτή, η οποία εκδόθηκε στον τομέα της κινηματογραφικής διανομής. Στην περίπτωση αυτή, επρόκειτο να αξιολογηθεί η οικονομική ισχύς επιχειρήσεων που προορίζονταν να παραμείνουν στην αγορά και ιδίως να καθοριστούν τα αποτελέσματα της συμφωνίας που είχε συναφθεί μεταξύ αυτών, λαμβανομένης υπόψη της δυνατότητας εξαλείψεως του ανταγωνισμού για σημαντικό μέρος των εν λόγω προϊόντων. Αντιθέτως, στην προκειμένη περίπτωση, επρόκειτο να εκτιμηθεί η παρουσία επιχείρησης προϊόντων σιδήρου και χάλυβα στην αγορά ενόψει του οριστικού κλεισίματος των εγκαταστάσεών της και συνεπώς σε συνάρτηση με τη μείωση της παραγωγής που θα μπορούσε να προκύψει κατ' αυτό τον τρόπο. Το αποτέλεσμα λοιπόν του κλεισίματος αυτού επί της συνολικής

παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα είναι τόσο περισσότερο σημαντικό όσο η παραγωγή της επιχείρησης υπήρξε σημαντική κατά τη διάρκεια χρονικής περιόδου κατά το δυνατό πλησιέστερης προς τη χρονική στιγμή του κλεισίματος των εγκαταστάσεων.

133 Δεν απεδείχθη κατά συνέπεια ότι η Επιτροπή, καθορίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη διάρκεια της περιόδου κατά την οποία πρέπει να εκτιμηθεί ο τακτικός χαρακτήρας της παραγωγής, αγνόησε κατά έκδηλο τρόπο τις διατάξεις της Συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της ή διέπραξε κατάχρηση εξουσίας.

134 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

γ) Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά της επιλογής της μέγιστης δυνατής παραγωγής ως παραμέτρου αναφοράς για τον υπολογισμό της τακτικής παραγωγής

135 Οι Casilina, Dora και Lamifer επικρίνουν το γεγονός ότι το κριτήριο που έθεσε η Επιτροπή με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 αναφέρεται στη μέγιστη δυνατή παραγωγή. Διότι, αφενός, το κριτήριο αναφοράς έπρεπε να είναι η πραγματική παραγωγή. Αφετέρου, η προσφυγή στην ανώτατη δυνατή παραγωγή είναι απρόσφορη για να αξιολογηθεί η παραγωγή των ελασματοουργείων, εν αντιθέσει προς τα χαλυβουργεία.

— Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι ο τακτικός χαρακτήρας της παραγωγής έπρεπε να εκτιμηθεί βάσει της πραγματικής παραγωγής

- 136 Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι η χρήση της έννοιας της ανώτατης δυνατής παραγωγής είναι αυθαίρετη. Ο όρος του τακτικού χαρακτήρα της παραγωγής που χρησιμοποιεί ο πέμπτος κώδικας αναφέρεται σε παραγωγική δραστηριότητα που αντιστοιχεί προς εκείνη την οποία είχε παραδοσιακά η επιχείρηση. Μια παραγωγή θα μπορούσε να θεωρηθεί ως τακτική εάν δεν απομακρυνόταν κατά σημαντική αναλογία από την παραγωγική τάση της επιχείρησης κατά τα προηγούμενα και επόμενα έτη. Ο συντελεστής αυτός δεν θα μπορούσε να εκτιμηθεί παρά βάσει πραγματικών δεδομένων, δηλαδή της παραγωγής που πραγματοποιήθηκε κατά τα προηγούμενα έτη και όχι βάσει θεωρητικών και δυναμικών δεδομένων, όπως η παραγωγική ικανότητα.
- 137 Το Πρωτοδικείο τονίζει, αναφερόμενο στα επιχειρήματα που ορθά προέβαλε η Επιτροπή, ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα δεν περιορίζει τη διακριτική εξουσία της Επιτροπής όσον αφορά την επιλογή της παραμέτρου αναφοράς που χρησιμεύει για να εξεταστεί αν πληρούται ο όρος της τακτικής παραγωγής. Τέτοιος περιορισμός μπορεί μόνο να προκύπτει από την ανάγκη καθορισμού παραμέτρων ικανών να εξασφαλίσουν την επίτευξη του στόχου που επιδιώκει ο εν λόγω κανόνας, δηλαδή της πραγματικής μείωσης της παραγωγής.
- 138 Οι προσφεύγουσες όμως, αντί να διευκρινίσουν κατά τι το κριτήριο που χρησιμοποίησε η Επιτροπή παραβαίνει κατά τρόπο έκδηλο τις διατάξεις του πέμπτου κώδικα ή αντιβαίνει προς τους στόχους του, περιορίζονται στο να προτείνουν ένα εναλλακτικό κριτήριο. Το κριτήριο αυτό, δηλαδή η παραγωγή που πράγματι είχε η επιχείρηση και ο τακτικός της χαρακτήρας εκτιμώμενος από έτος σε έτος, παραλείπει πάντως να λάβει υπόψη την παραγωγή που η επιχείρηση είναι ικανή να πραγματοποιήσει και την αναλογία μεταξύ της παραγωγικής ικανότητας και της πραγματικής παραγωγής. Κατά συνέπεια, κατ' εφαρμογή του κριτηρίου αυτού, μια ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων θα μπορούσε να χορηγηθεί σε επιχείρηση της οποίας η πραγματική παραγωγή, τακτική βέβαια, δεν συνιστά παρά ελάχιστο τμήμα της παραγωγικής της ικανότητας. Παρόμοια ερμηνεία θα μπορούσε επομένως, και αντίθετα προς το κριτήριο που επέλεξε η Επιτροπή, να οδηγήσει στην εξασφάλιση όχι ταχείας και σημαντικής μείωσης της πραγματικής παραγωγής, αλλά στην απλή μείωση της παραγωγικής ικανότητας. Όπως εξάλλου προβάλλει ορθά η Επιτροπή,

αν λαμβανόταν υπόψη η απλή συνέχεια του επιπέδου παραγωγής μιας επιχείρησης κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου, όπως προτείνουν οι προσφεύγουσες, οι ενισχύσεις θα κατέληγαν να χορηγούνται ακόμη και στις επιχειρήσεις οι οποίες, αν και βρίσκονται σε κατάσταση μη ανατρέψιμης κρίσης, επέτυχαν εντούτοις να επιβιώσουν επί ορισμένα έτη στην αγορά με επίπεδο παραγωγής εντελώς περιθωριακό και, συνεπώς, μη σημαντικό για την επίτευξη των στόχων που επιδιώκουν οι εν λόγω ενισχύσεις. Εφόσον ο στόχος του κώδικα ενισχύσεων είναι να επιτευχθεί, μέσω ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, μια σημαντική μείωση της παραγωγής, το εν λόγω κριτήριο φαίνεται προφανώς λιγότερο πρόσφορο για την επίτευξη του εν λόγω στόχου απ' ό,τι το κριτήριο που επέλεξε η Επιτροπή.

- 139 Κατά συνέπεια, δεν απεδείχθη ότι η Επιτροπή, επιλέγοντας το κριτήριο της ανώτατης δυνατής παραγωγής, αγνόησε κατά έκδηλο τρόπο τις διατάξεις της Συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της, ή διέπραξε κατάχρηση εξουσίας.

— Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τον απρόσφορο χαρακτήρα της ανώτατης δυνατής παραγωγής ως κριτηρίου για την αξιολόγηση της παραγωγής των ελασματοουργείων

- 140 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η μέγιστη δυνατή παραγωγή είναι απρόσφορη για να αξιολογηθεί η παραγωγή των ελασματοουργείων, σε αντίθεση με τα χαλυβουργεία. Διότι η έννοια αυτή, όπως εφαρμόστηκε εν προκειμένω από την Επιτροπή, στηρίζεται στην υπόθεση οργάνωσης της παραγωγής με βάση τρεις βάρδιες, συνεπώς μιας παραγωγής τρεις φορές επί οκτώ ώρες ημερησίως. Αυτές είναι πράγματι, για λόγους τεχνικούς, οι συνθήκες παραγωγής των χαλυβουργείων. Αντίθετα, τα ελασματοουργεία είναι συνήθως οργανωμένα στη βάση μιας βάρδιας, συνεπώς μιας παραγωγής οκτώ ωρών ημερησίως.
- 141 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει κατ' αρχάς ότι ο ισχυρισμός των προσφευγουσών ότι η παραγωγή των ελασματοουργείων είναι κατ' αρχήν οργανωμένη στη βάση μιας μόνο βάρδιας αμφισβητείται ρητά από την Επιτροπή, η οποία εκθέτει ότι τα ελασματοουργεία εργάζονται κανονικά με τρεις βάρδιες, ιδίως για λόγους αποτελεσματι-

κότητας του θερμικού κύκλου, δηλαδή λόγω της ανάγκης να αποφευχθεί η τεράστια κατανάλωση του αναγκαίου αερίου για την ψύξη του κλιβάνου. Προκύπτει επίσης από τον φάκελο, δηλαδή από την τεχνική πραγματογνωμοσύνη του μηχανικού Renzo Dusi της 16ης Ιανουαρίου 1996, την οποία κατέθεσε η Lamifer, ότι ο περιορισμός της παραγωγής της κατά το 1993 τα Σάββατα και τις Κυριακές προκάλεσε τεράστια αύξηση της κατανάλωσης μεθανίου λόγω της πολύ μειωμένης αποτελεσματικότητας του θερμικού κύκλου. Υπάρχουν συνεπώς ενδείξεις για το ότι η οργάνωση της παραγωγής σε βάση διαφορετική από τρεις βάρδιες ημερησίως δεν παρουσιάζει το καλύτερο επίπεδο, ακόμη και για τα ελασματοουργεία.

- 142 Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός των προσφευγουσών, που δεν στηρίζεται σε κανένα αντικειμενικό στοιχείο προκύπτει από τον φάκελο, δεν είναι αποδεδειγμένος.
- 143 Στη συνέχεια, η παράμετρος της μέγιστης δυνατής παραγωγής που υπολογίζεται με βάση τρεις βάρδιες παρουσιάζει, όπως υποστηρίζει ορθά η Επιτροπή, το πλεονέκτημα ότι είναι αντικειμενική και μπορεί να εφαρμοστεί κατά τρόπο γενικό και ομοιόμορφο σε όλες τις επιχειρήσεις σιδηρουργίας.
- 144 Πρέπει τέλος να υπομνησθεί, όπως εκτέθηκε ανωτέρω στη σκέψη 131 και σύμφωνα με τις μη αμφισβητηθείσες πληροφορίες που προσκόμισε η Επιτροπή, ότι το αμφισβητούμενο κριτήριο επέτρεψε πραγματική μείωση της παραγωγής προϊόντων θερμής ελάσεως, υπερβαίνουσα τα 5 εκατομμύρια τόνους, και την επίτευξη των στόχων της Ιταλικής Κυβέρνησης. Επομένως το κριτήριο δεν αποτέλεσε προφανώς εμπόδιο στη χορήγηση, υπό όρους αποδεκτούς, ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων στις επιχειρήσεις ελάσεως.
- 145 Κατά συνέπεια, δεν αποδείχθηκε ότι η Επιτροπή, αποφασίζοντας ότι η μέγιστη δυνατή παραγωγή πρέπει να υπολογιστεί με βάση τρεις βάρδιες ακόμη και για τα ελασματοουργεία, αγνόησε κατά έκδηλο τρόπο τις διατάξεις της Συνθήκης ή

οποιοδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της ή διέπραξε κατάχρηση εξουσίας.

146 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

B — Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά της άρνησης της Επιτροπής να λάβει υπόψη εναλλακτικά αντικειμενικά κριτήρια

147 Οι Moccia, Prolafer και Sidercamuna επικρίνουν το γεγονός ότι ο όρος της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα ερμηνεύθηκε υπό την έννοια ότι αποκλείει τις επιχειρήσεις οι οποίες, αν και δεν είχαν επαρκή πραγματική παραγωγή, ήταν εντούτοις ικανές να παράγουν.

148 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι η απόρριψη του κριτηρίου της ικανότητας προς παραγωγή παραβιάζει τον στόχο του πέμπτου κώδικα, δηλαδή την μείωση της παραγωγικής ικανότητας. Δεύτερον, το κριτήριο αυτό είχε γίνει ήδη δεκτό με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994. Τρίτον, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εσφαλμένα απέρριψαν τον ισχυρισμό της Ιταλικής Κυβερνήσεως ότι η προσφυγή στο κριτήριο αυτό δικαιολογείται από την ύπαρξη σημαντικής κρίσης στην ιταλική αγορά. Τέταρτον, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, απορρίπτοντας το

κριτήριο αυτό, δεν έλαβαν υπόψη ότι οι επιχειρήσεις Moccia, Prolafer, Lamifer και Sidercamuna θα μπορούσαν να προβάλουν τις ειδικές συνθήκες στις οποίες βρισκόντουσαν.

1. Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται εκ του ότι η απόρριψη του κριτηρίου της ικανότητας προς παραγωγή συνιστά παράβαση του στόχου του πέμπτου κώδικα των ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας

149 Η Sidercamuna υποστηρίζει ότι ο αποκλεισμός από τη χορήγηση των ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων των επιχειρήσεων σιδηρουργίας οι οποίες, αν και δεν είχαν τακτική παραγωγή, ήταν εντούτοις ικανές να παράγουν, αντιβαίνει προς το άρθρο 4 του πέμπτου κώδικα. Διότι στόχος της διάταξης αυτής ήταν να επιτευχθεί η κατάργηση των πλεονασματικών παραγωγικών ικανοτήτων. Με τον αποκλεισμό όμως της ανωτέρω κατηγορίας επιχειρήσεων από τη χορήγηση ενισχύσεων, ο στόχος αυτός δεν θα επιτυγχάνετο. Δεν θα ήταν ιδίως δυνατό να αποκλειστεί η πιθανότητα να πωλήσουν μεταγενέστερα οι επιχειρήσεις αυτές τις εγκαταστάσεις παραγωγής σε άλλες επιχειρήσεις που είχαν ακόμη παραγωγική δραστηριότητα και να επανέλθουν έτσι μεταγενέστερα στην αγορά, αυξάνοντας μακροπρόθεσμα τις ικανότητες παραγωγής.

150 Προσθέτει ότι η χορήγηση ενισχύσεων σε αυτή την κατηγορία επιχειρήσεων θα είχε ένα αποτέλεσμα, απρόβλεπτο βέβαια, αλλά πιο σημαντικό από τη χορήγηση ενισχύσεων μόνο στις επιχειρήσεις που πληρούσαν το κριτήριο που καθορίζεται στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα. Η Επιτροπή έλαβε έτσι μια απόφαση σε προφανή αντίθεση με την αρχή της πρακτικής αποτελεσματικότητας.

151 Η εν λόγω επιχείρηση καταλήγει στο συμπέρασμα ότι στις αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και 97/258, η Επιτροπή όχι μόνο υπέπεσε σε προφανή πλάνη εκτίμησης και διέπραξε κατάχρηση εξουσίας, αλλά έκανε επίσης χρήση της

ερμηνευτικής της εξουσίας κατά τρόπο μη προσιδιάζοντα στην εφαρμογή της Συνθήκης και του πέμπτου κώδικα.

- 152 Ομοίως, η Moccia υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, αρνούμενη τη χορήγηση της ενισχύσεως για το κλείσιμο των επιχειρήσεων οι οποίες, όπως αυτή, αναγκάστηκαν να διακόψουν την παραγωγή λόγω της κρίσεως της αγοράς, διέπραξε κατάχρηση εξουσίας.
- 153 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης απαγορεύει τις κρατικές ενισχύσεις. Επομένως, εφόσον η απαγόρευση των ενισχύσεων αποτελεί τον κανόνα και ο πέμπτος κώδικας δεν αποτελεί παρά εξαίρεση της αρχής αυτής, πρέπει για τον λόγο αυτό να ερμηνεύεται συσταλτικά (απόφαση UK Steel Association κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα ανωτέρω στη σκέψη 95, σκέψη 114). Κατά συνέπεια, το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, που απαιτεί να έχει τακτική παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ η επιχείρηση που ζητεί ενίσχυση για το κλείσιμο των εγκαταστάσεών της, πρέπει να ερμηνεύεται κατά μείζονα λόγο αυστηρά.
- 154 Ο όρος αυτός μαρτυρεί ότι ο επιδιωκόμενος από τον πέμπτο κώδικα στόχος δεν είναι να ενθαρρυνθεί το κλείσιμο οποιωνδήποτε επιχειρήσεων και, επομένως, να επιτευχθεί κάποια μείωση της παραγωγικής ικανότητας. Στόχος του είναι αντίθετα να επιτραπεί η χορήγηση ενισχύσεων μόνον υπέρ επιχειρήσεων που είναι σημαντικά παρούσες στην αγορά και των οποίων το κλείσιμο θα οδηγήσει συνεπώς σε μείωση της πραγματικής παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα.
- 155 Εισάγοντας τον όρο της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας, ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε επομένως να ενισχύσει την πρακτική αποτελεσματικότητα των ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, εξασφαλίζοντας, όπως ορθά

υποστηρίζει η Επιτροπή, ότι θα έχουν αρκούτως σημαντικά αποτελέσματα, όχι μόνον όσον αφορά την κλείσιμο εγκαταστάσεων αλλά επίσης από την άποψη της μείωσης του παρόντος επιπέδου παραγωγής.

156 Ο στόχος όμως αυτός επιτεύχθηκε εφόσον η ερμηνεία του εν λόγω όρου την οποία επέλεξε η Επιτροπή επέτρεψε, όπως υπομνήσθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 131 και 144, τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο 33 από τις 43 ιταλικές επιχειρήσεις σιδηρουργίας που είχαν υποβάλει σχετική αίτηση, για μια πραγματική μείωση της παραγωγής προϊόντων θερμής ελάσεως υπερβαίνουσα τα 5 εκατομμύρια τόνους.

157 Απεναντίας, η προτεινόμενη από τις προσφεύγουσες παράμετρος αναφοράς, δηλαδή η απλή ικανότητα προς παραγωγή, θα είχε προφανώς αγνοήσει τον ανωτέρω όρο, απορρίπτοντας την πραγματική και συνεπώς τακτική παραγωγή. Εξάλλου, όπως ορθά επισημαίνει η Επιτροπή, θα είχε αναπόφευκτα οδηγήσει στην κατάργηση ή τουλάχιστον σε σημαντική εξασθένηση της πρακτικής αποτελεσματικότητας του επιδιωκόμενου στόχου. Διότι, με τη βάση αυτή, οι ενισχύσεις θα μπορούσαν να χορηγηθούν σε επιχειρήσεις διαθέτουσες εγκαταστάσεις που δεν ήταν πλέον σε δραστηριότητα. Ο επιδιωκόμενος όμως στόχος επιτεύχθηκε μόνο στο μέτρο που οι εν λόγω ενισχύσεις χορηγήθηκαν στις επιχειρήσεις που ήταν επαρκώς δραστήριες στην αγορά.

158 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή, απορρίπτοντας το κριτήριο της ικανότητας παραγωγής, δεν αγνόησε κατά έκδηλο τρόπο τις διατάξεις της Συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της ούτε διέπραξε κατάχρηση εξουσίας.

2. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να απορρίψει με την απόφαση 97/258 το κριτήριο της ικανότητας προς παραγωγή, ενώ το είχε ήδη δεχθεί εγκρίνοντας, με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, την ιταλική νομοθεσία

159 Η Sidercamuna προβάλλει ότι η Επιτροπή, αρνούμενη τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο επιχειρήσεων που ήταν απλώς ικανές να παράγουν, έρχεται σε αντίθεση

με την απόφασή της της 12ης Δεκεμβρίου 1994 να εγκρίνει τον νόμο 481/94 και τον εκτελεστικό κανονισμό, βάσει των οποίων γινόταν η αίτηση χορηγήσεως των εν λόγω ενισχύσεων, και παραβιάζει επομένως τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Ο εκτελεστικός κανονισμός ορίζει στο άρθρο 1, παράγραφος 5, ότι η ύπαρξη διαδικασίας πτωχεύσεως ή πτωχευτικού συμβιβασμού δεν αποτελεί εμπόδιο για τη χορήγηση των ενισχύσεων, δεδομένου ότι οι ενισχύσεις αυτές έχουν ως στόχο να ωθήσουν στη φυσική καταστροφή των εγκαταστάσεων που χρησιμεύουν για την κατασκευή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ. Εγκρίνοντας τη διάταξη αυτή, η Επιτροπή ενέκρινε επίσης το κριτήριο της ικανότητας προς παραγωγή.

- 160 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι το άρθρο 1 του εκτελεστικού κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Όροι παραδεκτού της αιτήσεως», ορίζει στην παράγραφο 1, στοιχείο ε', ότι η έγκριση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων υπόκειται χωρίς εξαίρεση στον όρο «της πραγματοποίησης βεβαιωθείσα τακτικής παραγωγής».
- 161 Λαμβανομένης υπόψη της γενικής ισχύος της διατάξεως αυτής, ο σκοπός της παραγράφου 5 του εν λόγω άρθρου είναι προφανώς, όπως υπογραμμίζει ορθά η Επιτροπή, να διαπιστώσει ότι η ύπαρξη πτωχευτικής διαδικασίας δεν εμποδίζει τη χορήγηση των ενισχύσεων κατά το κλείσιμο εγκαταστάσεων και δεν συνιστά επομένως λόγο εκ των προτέρων αποκλεισμού από το ευεργετικό αυτό μέτρο. Απεναντίας, δεν σημαίνει ότι μια επιχείρηση ευρισκόμενη σε πτωχευτική διαδικασία θα μπορούσε να λάβει ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων χωρίς να πρέπει να πληροί τον όρο που τίθεται στο άρθρο 1, στοιχείο ε', του εκτελεστικού κανονισμού, δηλαδή να έχει πραγματοποιήσει βεβαιωθείσα τακτική παραγωγή.
- 162 Κατά συνέπεια η Επιτροπή, εγκρίνοντας με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 την ιταλική νομοθεσία, στην οποία περιλαμβάνεται και ο εκτελεστικός κανονισμός, δεν δέχθηκε το κριτήριο της ικανότητας προς παραγωγή και συνεπώς δεν παραβίασε τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 163 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

3. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τον αδικαιολόγητο χαρακτήρα της απόρριψης από την Επιτροπή του ισχυρισμού της Ιταλικής Κυβέρνησης σχετικά με την ύπαρξη σημαντικής κρίσης στην ιταλική αγορά

- 164 Η Sidercamuna υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, με την απόφαση 97/258, απέρριψε εσφαλμένα τον ισχυρισμό των ιταλικών αρχών που απέδιδαν την πτώση της παραγωγής στην ιδιαίτερα δυσμενή συγκυρία και σε σημαντική κρίση της αγοράς των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα.
- 165 Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να προβεί σε κατάλληλη αξιολόγηση της αγοράς και, ιδίως, να λάβει υπόψη ορισμένα θεμελιώδη στοιχεία όπως η προηγούμενη κατάσταση, η μακρά κρίση την οποία διήλθε ο τομέας και η ανάγκη αναδιάρθρωσης.
- 166 Υποστηρίζει τέλος ότι η Επιτροπή έλαβε εσφαλμένα υπόψη ως παράμετρο στοιχεία σχετικά με την παραγωγή αντί για στοιχεία σχετικά με την κατανάλωση.
- 167 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η Επιτροπή, στην απόφαση 97/258 (μέρος III των αιτιολογικών σκέψεων), εκθέτει ότι η θέση των ιταλικών αρχών κατά την οποία η χαμηλή παραγωγή των ιταλικών επιχειρήσεων σιδηρουργίας κατά το 1993 πρέπει να αποδοθεί σε ιδιαίτερα δυσμενή συγκυρία και σε σημαντική κρίση της αγοράς επιμήκων προϊόντων δεν είναι βάσιμη. Πράγματι, η μείωση της παραγωγής επιμήκων προϊόντων ήταν πολύ μικρή, ειδικότερα όσον αφορά τον επί μέρους τομέα της παραγωγής χονδρούσιμου, άλλων πλατέων σιδηρόβεργων και μορφοχαλύβων. Προς υποστήριξη των διαπιστώσεων αυτών, η Επιτροπή παρουσιάζει πίνακα από τον οποίο προκύπτει ότι η παραγωγή, σε εκατομμύρια τόνους, επιμήκων προϊόντων πέρασε από 13,3 κατά το 1991 σε 13,2 κατά το 1992 και σε 12,5 κατά το 1993, η παραγωγή χονδρούσιμου από 3 κατά το 1991 σε 3,2 κατά το 1992 και σε 3,1 κατά το 1993 και η παραγωγή σιδηρόβεργων και μορφοχαλύβων από 3,5 κατά το 1991 σε 3,3 κατά το 1992 και σε 3,2 κατά το 1993. Η Επιτροπή προσθέτει ότι το συμπέρασμα αυτό ισχύει επίσης για την αγορά ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, στην οποία παρατηρείται ελαφρά μείωση του ποσοστού χρήσεως είτε σε ευρωπαϊκό είτε σε ιταλικό επίπεδο. Προκύπτει στη συνέχεια από ένα δεύτερο πίνακα ότι η παραγωγή ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, σε εκατομμύρια τόνους, πέρασε στην Ευρώπη από 12,24

κατά το 1991 σε 12,53 κατά το 1992 και σε 12,92 κατά το 1993. Από έναν τρίτο πίνακα προκύπτει τέλος ότι η παραγωγή ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, σε εκατομμύρια τόνους, πέρασε στην Ιταλία από 5,5 κατά το 1991 σε 5,7 κατά το 1992 και σε 5,4 κατά το 1993. Η Επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα ότι από τα δεδομένα αυτά συνάγεται ότι τα επιχειρήματα των ιταλικών αρχών, σύμφωνα με τα οποία η χαμηλή παραγωγή των εν λόγω επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η προσφεύγουσα, έπρεπε να αποδοθεί στη δυσμενή συγκυρία που επικρατούσε στην αγορά κατά το 1993, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

- 168 Βάσει λοιπόν των δεδομένων αυτών, που δεν αμφισβήτησε η Sidercamuna, η Επιτροπή, χωρίς να υποπέσει σε προφανή πλάνη, κατέληξε στο ανωτέρω συμπέρασμα.
- 169 Από τους πίνακες που περιλαμβάνονται στο ίδιο το κείμενο της απόφασης συνάγεται επίσης ότι η Επιτροπή συνέκρινε τα δεδομένα σχετικά με την παραγωγή στην Ευρώπη και στην Ιταλία κατά το 1993 με τα δεδομένα των δύο προηγούμενων ετών. Προέβη συνεπώς σε αξιολόγηση της αγοράς η οποία, επιτρέποντας να δοθεί μια κατάλληλη απάντηση στη θέση που προέβαλαν οι ιταλικές αρχές, δεν είναι προφανώς ανεπαρκής.
- 170 Αντίθετα προς την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να προβεί επίσης σε αξιολόγηση που να λαμβάνει υπόψη τη διάρκεια της κρίσεως που διήρξετο ο τομέας και την ανάγκη αναδιάρθρωσης της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα. Διότι, αφενός, τα στοιχεία αυτά δεν είναι ικανά να δικαιολογήσουν την απουσία τακτικής παραγωγής της προσφεύγουσας. Αφετέρου, αποτέλεσαν αντικείμενο εκτιμήσεως εκ μέρους του κοινοτικού νομοθέτη όταν θέσπισε τους διαδοχικούς κώδικες ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας. Η εκτίμηση όμως αυτή δεν εμπόδισε τον νομοθέτη να υπαγάγει την έγκριση των ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων στον όρο της τακτικής παραγωγής.
- 171 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλεί η προσφεύγουσα από τη μη λήψη υπόψη των δεδομένων σχετικά με την κατανάλωση, αρκεί να σημειωθεί ότι, εφόσον η εν λόγω επιχείρηση ασκεί δραστηριότητα στην αγορά της παραγωγής και όχι στην αγορά της κατανάλωσης και εφόσον οι ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων αποσκοπούν

στη μείωση της παραγωγής και όχι της κατανάλωσης των εν λόγω προϊόντων, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε προφανή πλάνη εκτιμήσεως λαμβάνοντας υπόψη την κατάσταση της παραγωγής σιδήρου και χάλυβα και όχι εκείνη της κατανάλωσης.

172 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

4. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη μη λήψη υπόψη της ειδικής καταστάσεως ορισμένων από τις προσφεύγουσες

173 Οι Moccia, Prolafer, Lamifer και Sidercamuna προβάλλουν υπέρ αυτών την ύπαρξη ειδικών καταστάσεων που θα δικαιολογούσαν τη μη τήρηση του όρου της τακτικής παραγωγής.

α) Περίπτωση της επιχείρησης Moccia

174 Η Moccia υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, απορρίπτοντας τη χορήγηση της ενίσχυσης για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που σχεδιάζόταν υπέρ αυτής, αγνόησε το ότι η επιχείρηση έπρεπε να διακόψει την παραγωγή της λόγω της ανάγκης προσαρμογής των εγκαταστάσεών της στις διατάξεις σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος.

175 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει πάντως ότι προκύπτει μόνον από τα έγγραφα που προσκόμισε σχετικά η προσφεύγουσα ότι αυτή έλαβε, με διάταγμα του Ιταλού Υπουργού Βιομηχανίας, Εμπορίου και Χειροτεχνίας της 6ης Οκτωβρίου 1992, επιδότηση επιτοκίου για την κατασκευή μιας νέας εγκατάστασης για την εξάλειψη και την ανακύκλωση βιομηχανικών αποβλήτων. Απεναντίας, δεν συνάγεται από κανένα

στοιχείο του φακέλου ότι η προσφεύγουσα ήταν υποχρεωμένη να σταματήσει κάθε παραγωγική δραστηριότητα κατά την περίοδο αναφοράς για να προσαρμόσει τις υπάρχουσες εγκαταστάσεις της προς τους κανόνες για την προστασία του περιβάλλοντος.

- 176 Ο λόγος δεν στηρίζεται επομένως σε αποδεδειγμένα πραγματικά περιστατικά και πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

β) Περίπτωση της επιχείρησης Prolafer

- 177 Η Prolafer, αν και δέχεται τον όρο της τακτικής παραγωγής, υποστηρίζει πάντως ότι μια επιχείρηση που δεν μπόρεσε να έχει τακτική παραγωγή εκ του ότι ήταν αναγκασμένη να σταματήσει την παραγωγή της για λόγους ανεξάρτητους και από τη βούλησή της και από τις συνθήκες της αγοράς έπρεπε να μπορεί να λάβει την ενίσχυση. Προβάλλει ότι αναγκάστηκε να παύσει την παραγωγή της κατόπιν εντολής της δικαστικής αρχής, η οποία αποφάσισε τη θέση υπό μεσεγγύηση των εγκαταστάσεών της. Προς υποστήριξη του επιχειρήματος αυτού, η Prolafer προβάλλει ότι μια επιχείρηση ευρισκόμενη σε ανάλογη κατάσταση, μετά την άρση του εμποδίου της παραγωγής, θα μπορούσε να επανέλθει σε μια αγορά τεχνητά ανακουφισμένη με την αποχώρηση πολλών ανταγωνιστριών επιχειρήσεων οι οποίες έλαβαν ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, λύση που θα ήταν αντίθετη προς το πνεύμα της Συνθήκης.
- 178 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι προκύπτει βέβαια από τα συνημμένα στην προσφυγή έγγραφα ότι οι δικαστικές αρχές προέβησαν στις 9 Ιανουαρίου 1991 στη θέση υπό μεσεγγύηση των εγκαταστάσεων παραγωγής της προσφεύγουσας για λόγους ρύπανσης του περιβάλλοντος. Από έγγραφο συνημμένο στο υπόμνημα αντικρούσεως προκύπτει όμως ότι η εν λόγω θέση υπό μεσεγγύηση ήρθη λίγο περισσότερο από ένα μήνα αργότερα, στις 15 Φεβρουαρίου 1991, δηλαδή πριν από την έναρξη της περιόδου αναφοράς ενόψει του ελέγχου της πλήρωσης του όρου της τακτικής παραγωγής.
- 179 Ο λόγος δεν είναι συνεπώς βάσιμος από άποψη πραγματικών περιστατικών και πρέπει να απορριφθεί.

γ) Περίπτωση της επιχείρησης Lamifer

180 Η Lamifer υποστηρίζει ότι εμποδίστηκε να φθάσει στο επίπεδο ελάχιστης παραγωγής κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς διότι μέτρα που έλαβαν οι τοπικές αρχές της απαγόρευσαν κάθε παραγωγική δραστηριότητα κατά τις νυκτερινές ώρες, που είναι οι πλέον οικονομικές από άποψη κόστους της ηλεκτρικής ενέργειας.

181 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει πάντως ότι προκύπτει από τα έγγραφα που προσκόμισε η προσφεύγουσα, δηλαδή από τη διάταξη του Δημάρχου του Travagliato (Ιταλία) της 30ής Μαρτίου 1989, που είναι συνημμένη στην προσφυγή, ότι τα εν λόγω μέτρα, αντί να απαγορεύουν απλώς την παραγωγική δραστηριότητα κατά τη διάρκεια της νύχτας, περιορίζονταν να επιβάλλουν στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση την υποχρέωση προσαρμογής των εγκαταστάσεών της ώστε το επίπεδο του θορύβου να διατηρείται σε ανεκτά όρια. Εξ αυτού δεν προκύπτει επομένως ότι η προσφεύγουσα ήταν αναγκασμένη για τον λόγο αυτό να περιορίσει τον κύκλο παραγωγής σε μια ημερήσια βάρδια.

182 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

δ) Περίπτωση της επιχείρησης Sidercamuna

183 Η Sidercamuna επικρίνει την άρνηση της Επιτροπής να λάβει υπόψη τα εναλλακτικά κριτήρια που πρότεινε η Ιταλική Κυβέρνηση, τα οποία αποσκοπούσαν στην απόδειξη της ικανότητας προς παραγωγή και όχι της πραγματικής παραγωγής. Η άρνηση αυτή την εμπόδισε να λάβει την ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, ενώ η επιχείρηση παρέμεινε στην αγορά και εφάρμοσε διαχείριση που αποσκοπούσε στη συνέχιση τακτικής παραγωγής, παρά τη συγκυριακή κρίση του 1993.

- 184 Όσον αφορά τη νομιμότητα της απόρριψης από την Επιτροπή του κριτηρίου της ικανότητας προς παραγωγή, το Πρωτοδικείο παραπέμπει στις σκέψεις 149 μέχρι 158.
- 185 Όσον αφορά την κατάσταση της παραγωγής της προσφεύγουσας στις εγκαταστάσεις της του Berzo Inferiore (Brescia, Ιταλία), για το κλείσιμο των οποίων ζητήθηκε ενίσχυση, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από την έκθεση του διοικητικού συμβουλίου της προσφεύγουσας επί του προϋπολογισμού που εγκρίθηκε στις 31 Δεκεμβρίου 1992 (παράρτημα 8 R) προκύπτει ότι, ενόψει της ασταθούς οικονομικής κατάστασης και της επακόλουθης δυσπιστίας των προμηθευτών, η παραγωγή της επιχείρησης περιέπεσε σε προοδευτική παράλυση. Προκύπτει στη συνέχεια από την έκθεση του ελεγκτού επί της εκτελέσεως του προϋπολογισμού που εγκρίθηκε στις 31 Δεκεμβρίου 1992 (παράρτημα 8 R) ότι στις 30 Μαρτίου 1993, η έκτακτη συνεδρίαση των μετόχων αποφάσισε να ζητήσει από το Tribunale της Brescia ιδίως, «3) την αναστολή της δραστηριότητας παραγωγής ράβδων οπλισμού σκυροδέματος και πλατέων σιδηρόβεργων των εγκαταστάσεων του Berzo Inferiore· 4) την εγκατάλειψη των εγκαταστάσεων του Berzo Inferiore είτε μετά τα μέτρα που η ΕΟΚ επρόκειτο να λάβει πριν από τον προσεχή Σεπτέμβριο είτε μέσω πωλήσεως σε τρίτους». Τελικά, στις 5 Απριλίου 1993, η προσφεύγουσα ζήτησε να τεθεί υπό τη διαδικασία της ελεγχόμενης διαχείρισης, αίτηση που έγινε δεκτή με διάταξη της 28ης Απριλίου 1993 του τμήματος πτωχεύσεων του Tribunale της Brescia.
- 186 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα, ευρισκόμενη σε δυσχερέστατη οικονομική κατάσταση, είχε την πρόθεση ήδη από τον Μάρτιο του 1993, συνεπώς αρκετά πριν από την εκπνοή της περιόδου αναφοράς που επιτρέπει τον έλεγχο της πλήρωσης του όρου της τακτικής παραγωγής, να εγκαταλείψει οριστικά την παραγωγή και να πωλήσει τις εγκαταστάσεις της του Berzo Inferiore, για το κλείσιμο των οποίων ζήτησε τη χορήγηση ενισχύσεως.

- 187 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

188 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η παραβίαση από την Επιτροπή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων προϋποθέτει ότι η Επιτροπή αντιμετώπισε με διαφορετικό τρόπο όμοιες καταστάσεις, ζημιώνοντας ορισμένους επιχειρηματίες σε σχέση με άλλους, χωρίς η διαφορετική αυτή μεταχείριση να δικαιολογείται από την ύπαρξη σχετικά σημαντικών αντικειμενικών διαφορών. Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί ιδίως αν η διαφορετική αυτή μεταχείριση στηρίζεται στην ύπαρξη αντικειμενικών και σημαντικών διαφορών σε σχέση με τους σκοπούς τους οποίους νόμιμα μπορεί να επιδιώξει η Επιτροπή στο πλαίσιο της πολιτικής της για την ευρωπαϊκή βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1962, 17/61 και 20/61, Klöckner-Werke και Hoechst κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 787, και της 15ης Ιανουαρίου 1985, 250/83, Finsider κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 131, σκέψη 8).

189 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν κατ' ουσία οκτώ λόγους αντλούμενους από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Α — Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από τη δυσμενή διάκριση εις βάρος των προσφευγουσών σε σχέση προς ορισμένες συγκεκριμένες επιχειρήσεις σιδηρουργίας που ζήτησαν επίσης τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων βάσει του νόμου 481/94

190 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι υπέστησαν δυσμενή διάκριση σε σχέση με άλλες ιταλικές επιχειρήσεις σιδηρουργίας. Η δυσμενής αυτή διάκριση προκύπτει, πρώτον, από το γεγονός ότι ορισμένες επιχειρήσεις που δεν πληρούσαν το κριτήριο σχετικά με την ερμηνεία του όρου της τακτικής παραγωγής, το οποίο στην απόφαση της Επιτροπής της 12ης Δεκεμβρίου 1994 ορίστηκε ότι είναι μια οκτάωρη βάρδια επί πέντε ημέρες εβδομαδιαίως, θεωρήθηκαν εντούτοις, αντίθετα προς τις προσφεύγο-

υσες, ως πληρούσες τον όρο αυτό. Δεύτερον, προκύπτει από το γεγονός ότι ορισμένες επιχειρήσεις έγιναν δεκτές για τη χορήγηση των ενισχύσεων, παρά το γεγονός ότι η συνολική τους παραγωγή ήταν κατώτερη από εκείνη των προσφευγουσών. Τρίτον, είναι συνέπεια του γεγονότος ότι μία από τις προσφεύγουσες, που είχε πραγματική παραγωγή κατά την περίοδο αναφοράς, θεωρήθηκε ως μη πληρούσα τον όρο της τακτικής παραγωγής μαζί με ορισμένες άλλες επιχειρήσεις που δεν είχαν καμία παραγωγή.

1. Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από το ότι ορισμένες επιχειρήσεις που δεν πληρούσαν το κριτήριο σχετικά με την ερμηνεία του όρου της τακτικής παραγωγής, που καθορίστηκε από την Επιτροπή στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, θεωρήθηκαν εντούτοις, αντίθετα προς τις προσφεύγουσες, ως πληρούσες τον όρο αυτό

α) Παρουσίαση των λόγων

- ¹⁹¹ Οι λόγοι στρέφονται κατά του ότι οι ενισχύσεις για το κλείσιμο επιχειρήσεων που ζήτησαν οι επιχειρήσεις OLS, Dianio και MAO θεωρήθηκαν συμβατές από την Επιτροπή, ενώ εκείνες που ζήτησαν οι προσφεύγουσες δεν εγκρίθηκαν.

— Περίπτωση της επιχείρησης OLS

- ¹⁹² Η απόφαση 96/678 επισημαίνει (μέρος III των αιτιολογικών σκέψεων):

« Πάντως, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι όσον αφορά την [OLS] — η οποία κατά τη διάρκεια του έτους 1993 παρήγαγε 57 000 τόνους προϊόντων θερμής έλασης, που ισούνται με το 21 % της παραγωγικής της ικανότητας — η επιχείρηση κατά τη

διάρκεια του πρώτου τριμήνου του έτους 1993 ανέλαβε να ανακαινίσει τα ηλεκτρολογικά και ηλεκτρονικά τμήματα του χαλυβουργείου της για την παραγωγή ράβδων για τον οπλισμό σκυροδέματος. Κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, η OLS διέκοψε πλήρως την παραγωγή για την επαναλάβει στη συνέχεια ομαλά. Πράγματι, η παραγωγή της OLS σε ετήσια βάση θα έπρεπε το 1993 να ισούται με τουλάχιστον 76 000 τόνους, ήτοι 28 % της παραγωγικής της ικανότητας. Με βάση το ποσοστό αυτό και ειδικότερα το ποσοστό της παραγωγής που θα μπορούσε να επιτύχει η επιχείρηση χωρίς τις προαναφερθείσες σημαντικές παρεμβάσεις στο χαλυβουργείο της, η Επιτροπή έχει λόγους να υποστηρίξει ότι η OLS ασκούσε ομαλή παραγωγική δραστηριότητα [θεωρεί ότι η OLS είχε τακτική παραγωγή] (ήτοι, κατά μέσο όρο, παραγωγική δραστηριότητα για τουλάχιστο μία βάρδια ημερησίως, για 5 ημέρες την εβδομάδα) κατά τη χρονική στιγμή του κλεισίματος των εγκαταστάσεών της.»

193 Οι Prolafer και Casilina θεωρούν επί του θέματος αυτού ότι αποτέλεσαν αντικείμενο δυσμενούς διακρίσεως.

194 Η Prolafer, η οποία δεν είχε παραγωγή κατά την περίοδο αναφοράς, προβάλλει σχετικά ότι εφόσον η Επιτροπή έκανε δεκτές τις περιστάσεις που επικαλέστηκε η εν λόγω επιχείρηση, όφειλε κατά μείζονα λόγο να λάβει υπόψη την επίπτωση της καταστάσεως στην οποία βρέθηκε η ίδια, δηλαδή την επίπτωση της θέσης υπό μεσεγγύηση των εγκαταστάσεών της για λόγους συντηρητικούς.

195 Η Casilina, της οποίας η παραγωγή κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς ήταν της τάξεως του 14,2 %, επισημαίνει ότι η περίπτωση της επιχείρησης OLS αποδεικνύει ότι, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, η Επιτροπή έκρινε επαρκή την απόδειξη της αφηρημένης παραγωγικής ικανότητας. Η Επιτροπή έκρινε ότι αν δεν είχαν πραγματοποιηθεί ορισμένες επεμβάσεις στις εγκαταστάσεις της επιχείρησης αυτής, δηλαδή αν η παραγωγή δεν είχε διακοπεί επί τρεις μήνες, το ελάχιστο επίπεδο παραγωγής θα είχε επιτευχθεί. Κατά τρόπο ανάλογο όμως, αν η προσφεύγουσα δεν είχε καταφύγει στην προσωρινή ανεργία κατά τη διάρκεια επτά μηνών του έτους 1993, θα είχε και αυτή επίσης επιτύχει και ίσως υπερβεί το όριο του 25 %. Δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η διαφορά μεταξύ των δύο επιχειρήσεων συνίσταται στο ότι, στην περίπτωση της OLS, η παραγωγή διεκόπη για την ανακαίνιση των εγκατα-

στάσεων και στην περίπτωση της προσφεύγουσας για να αντιμετωπιστεί μια συγκυριακή κατάσταση. Και στις δύο περιπτώσεις, υπάρχει παραγωγή κατώτερη του κατωτάτου επιπέδου, για τον λόγο ότι η παραγωγή διεκόπη επί ορισμένων μηνών του έτους 1993. Και στις δύο περιπτώσεις, τα επίπεδα παραγωγής που επιτεύχθηκαν κατά τους μήνες δραστηριότητας αποδεικνύουν ότι, υπό καθεστώς πλήρους λειτουργίας, οι εν λόγω επιχειρήσεις θα είχαν φθάσει και ίσως υπερβεί το ελάχιστο επίπεδο. Δεν υπάρχει κανένας ευλογοφανής λόγος ικανός να δικαιολογήσει τη λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση της οποίας έτυχε η προσφεύγουσα.

— Περίπτωση της επιχείρησης Diano

196 Η απόφαση 97/258 επισημαίνει (μέρος III των αιτιολογικών σκέψεων):

«Πάντως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι στην υπόθεση Diano — που κατά τη διάρκεια του έτους 1993 παρήγαγε 16 807 τόνους προϊόντων θερμής έλασης, που ισούνται με το 21 % της παραγωγικής της ικανότητας — η επιχείρηση κατά τη διάρκεια του 1993 προέβη σε σημαντικές παρεμβάσεις συντήρησης του χαλυβουργείου που συνεπάγονταν, επανειλημμένα, διακοπή της παραγωγής. Στην πραγματικότητα η παραγωγή της Diano, κατά το 1993, θα έπρεπε να είναι περίπου ανάλογη με εκείνη που πραγματοποιήθηκε το 1991, έτος κατά τη διάρκεια του οποίου η επιχείρηση παρήγαγε 24 765 τόνους, που αντιστοιχούν στο 31 % της παραγωγικής της ικανότητας. Με βάση το ποσοστό αυτό και ειδικότερα το ποσοστό της παραγωγής που θα μπορούσε να επιτύχει η επιχείρηση χωρίς τις προαναφερθείσες σημαντικές παρεμβάσεις στο χαλυβουργείο της, η Επιτροπή έχει λόγους να υποστηρίξει ότι η εν λόγω επιχείρηση ασκούσε τακτική παραγωγική δραστηριότητα (κατά μέσο όρο μία βάρδια ημερησίως για 5 ημέρες την εβδομάδα) κατά τη χρονική στιγμή του κλεισίματος των εγκαταστάσεών της.»

197 Οι Casilina, Dora, Lamifer και Sidercamuna θεωρούν ότι επί του θέματος αυτού υπέστησαν δυσμενή διάκριση.

198 Οι Casilina και Dora προβάλλουν ότι, στην περίπτωση της Diano, η Επιτροπή έκρινε ορθό να λάβει υπόψη ειδικές συνθήκες για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, αν η επιχείρηση μπορούσε να παραγάγει επίσης κατά τις περιόδους αναστολής της δραστηριότητάς της, θα είχε επιτύχει ελάχιστο επίπεδο παραγωγής επαρκές για να της επιτρέψει να επιτύχει την έγκριση της ενισχύσεως. Δεν αντιλαμβάνονται επομένως για ποιο λόγο δεν εφαρμόστηκε και στην περίπτωση τους η ευνοϊκή μεταχείριση που επιφύλαξε η Επιτροπή στη Diano. Διότι απέδειξαν επίσης ότι αναγκάστηκαν από παράγοντες τυχαίους και ανεξάρτητους της βουλήσεώς τους να μειώσουν την παραγωγή τους, διατηρώντας όμως ένα σημαντικό αντικειμενικό επίπεδο παραγωγικότητας.

199 Η Lamifer, αναγνωρίζοντας ότι η λύση που επελέγη για την εν λόγω επιχείρηση ήταν φρόνιμη, θεωρεί ότι άξιζε να τύχει της ίδιας μεταχείρισης, κυρίως λαμβανομένης υπόψη της θέσης της Επιτροπής στην απόφαση 97/258 κατά την οποία τα εναλλακτικά κριτήρια που πρότεινε η Ιταλική Κυβέρνηση δεν έπρεπε να περιορίζονται στην απόδειξη της αφηρημένης παραγωγικής ικανότητας. Η περίπτωση της Diano αποδεικνύει ότι, σε ορισμένες περιστάσεις, η Επιτροπή έκρινε επαρκή την απόδειξη της αφηρημένης παραγωγικής ικανότητας. Θεώρησε ότι αν δεν είχαν πραγματοποιηθεί ορισμένες επεμβάσεις στις εγκαταστάσεις, δηλαδή αν η παραγωγή δεν είχε διακοπεί πολλές φορές, το ελάχιστο επίπεδο παραγωγής θα είχε επιτευχθεί. Κατά τρόπο ανάλογο όμως, αν η προσφεύγουσα δεν αντιμετώπιζε τη δυσχερή συγκυριακή κατάσταση και ήταν σε θέση να συνεχίσει να παράγει κατά τη διάρκεια της εβδομάδας, θα είχε και αυτή επίσης επιτύχει και ίσως υπερβεί το όριο του 25 %. Δεν μπορεί να λεχθεί ότι η διαφορά μεταξύ των δύο επιχειρήσεων συνίσταται στα διαφορετικά ποσοστά της μέγιστης δυνατής παραγωγής στα οποία αντιστοιχεί η πραγματική τους παραγωγή (21 % για τη Diano, 15,2 % για την προσφεύγουσα). Και στις δύο περιπτώσεις, τα επίπεδα παραγωγής που επιτεύχθηκαν κατά τους μήνες της παραγωγικής δραστηριότητας αποδεικνύουν ότι, υπό καθεστώς πλήρους λειτουργίας, οι εν λόγω επιχειρήσεις θα είχαν επιτύχει και ίσως υπερβεί το ελάχιστο επίπεδο. Δεν υπάρχει κανένας ευλογοφανής λόγος ικανός να δικαιολογήσει τη λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση της οποίας έτυχε η προσφεύγουσα.

200 Η Sidercamuna διευκρινίζει σχετικά ότι, λαμβανομένης υπόψη της κρίσης του τομέα και της ανεπάρκειας των αγορών για τη διάθεση των προϊόντων, η Diano επέλεξε να

πραγματοποιήσει τις εργασίες συντήρησης οι οποίες, εκτός του ότι μπορούν να συνεπάγονται μεγαλύτερη δυναμική ανταγωνιστικότητα στην αγορά, παρουσιάζουν επίσης το πλεονέκτημα να συμπιέζουν την παραγωγή και να μειώνουν την αποθεματοποίηση των μη πωληθέντων προϊόντων. Η προσφεύγουσα, η οποία προέβη σε εργασίες συντήρησης και εκσυγχρονισμού των γραμμών παραγωγής κατά τη διάρκεια των ετών 1990 και 1991, επέλεξε να επιβραδύνει την παραγωγή κατά τη διάρκεια του 1993 για να μη βρεθεί σε κατάσταση κρίσεως οφειλόμενης στην υπερπαραγωγή. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι με την απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Νοεμβρίου 1983, 234/82, *Ferriere di Roè Volciano κατά Επιτροπής* (Συλλογή 1983, σ. 3921), είχε ήδη τεθεί το ζήτημα της ορθότητας μιας απόφασης που θίγει τον επιχειρηματία ο οποίος είχε επιλέξει να μειώσει την παραγωγή κατά τη διάρκεια δεδομένης περιόδου, εφαρμόζοντας την αρχή της υγιούς διαχείρισης της επιχειρήσεώς του. Η Επιτροπή, εγκρίνοντας τη χορήγηση ενισχύσεως υπέρ της *Diano* και αρνούμενη τέτοια χορήγηση στην προσφεύγουσα, μεταχειρίστηκε κατά τρόπο διαφορετικό δύο συμπεριφορές κατ' ουσία όμοιες.

— Περίπτωση της επιχείρησης ΜΑΟ

- 201 Με την απόφαση 97/332/ΕΚΑΧ, της 26ης Φεβρουαρίου 1997, σχετικά με ορισμένες ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που προβλέπεται από την Ιταλία υπέρ της ΜΑΟ στο πλαίσιο της αποξήλωσης μονάδων στον ιδιωτικό τομέα σιδήρου και χάλυβα της Ιταλίας (ΕΕ L 139, σ. 27, στο εξής: απόφαση 97/332), η Επιτροπή κηρύσσει συμβατή με την κοινή αγορά μια ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων ύψους 5 437 εκατομμυρίων ΛΙΤ, που ζήτησε η ΜΑΟ βάσει του γενικού καθεστώτος ενισχύσεων στην Ιταλία. Η Επιτροπή επισημαίνει στην απόφαση αυτή ότι κίνηση σχετικά με την εν λόγω ενίσχυση τη διαδικασία ελέγχου που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα, για τον λόγο ότι η επιχείρηση δεν πληρούσε τον όρο της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, όπως ο όρος αυτός ερμηνεύθηκε με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994. Κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως, ο πέμπτος κώδικας ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας είχε αντικατασταθεί από τον έκτο κώδικα, που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1997. Αυτός επαναλαμβάνει στο άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο β', τον όρο της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα.

202 Στην απόφαση 97/332, η Επιτροπή αιτιολογεί ως εξής την αναγνώριση ως συμβατής με την κοινή αγορά της ενισχύσεως που ζήτησε η επιχείρηση (μέρος ΙΙΙ, έβδομη παράγραφος, των αιτιολογικών σκέψεων):

« Η συμπληρωματική τεκμηρίωση που απέστειλαν οι ιταλικές αρχές για την εξεταζόμενη περίπτωση οδηγεί την Επιτροπή στις παρακάτω διαπιστώσεις:

- λαμβάνοντας υπόψη μια μέγιστη δυνατή παραγωγή για το 1993 ίση με 139 000 τόνους το ποσοστό χρησιμοποίησης της παραγωγικής ικανότητας, για τη ΜΑΟ, ανέρχεται σε 22,3 %,
- κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο του 1993 η ΜΑΟ πραγματοποίησε μεγάλες επενδύσεις στις εγκαταστάσεις της (κατασκευή μιας νέας κοίτης ψύξης ελασματοουργείου θερμής έλασης) που είχαν ως αποτέλεσμα τη συνολική σχεδόν παύση παραγωγής τους δύο αυτούς μήνες,
- μόνο για το 1993, και βάσει του μέσου όρου μηνιαίας παραγωγής, η απολεσθείσα παραγωγή της ΜΑΟ λόγω της εγκατάστασης της νέας κοίτης ψύξης του ελασματοουργείου θερμής ελάσεως μπορεί να υπολογιστεί σε 5 166 τόνους,
- από τα ανωτέρω προκύπτει ένα ποσοστό εκμετάλλευσης της παραγωγικής ικανότητας 26 % σε σχέση με τη μέγιστη δυνατή παραγωγή για τη ΜΑΟ.

Λαμβάνοντας συνελπώς υπόψη το ποσοστό εκμετάλλευσης που θα μπορούσε να επιτύχει η επιχείρηση εάν δεν γίνονταν τα σημαντικά έργα για το ελασματοουργείο, θα μπορούσε να πει κανείς ότι η επιχείρηση βρισκόταν σε κατάσταση κανονικής

παραγωγής [μπορεί να θεωρηθεί ότι η επιχείρηση ήταν ικανή να έχει τακτική παραγωγή] (δηλαδή κατά μέσο όρο σε λειτουργία για τουλάχιστον μία βάρδια ημερησίως για πέντε ημέρες την εβδομάδα) τη στιγμή του κλεισίματος.»

203 Οι Casilina, Dora και Lamifer θεωρούν επί του θέματος αυτού ότι υπέστησαν δυσμενή διάκριση.

204 Προβάλλουν ότι το ποσοστό εκμετάλλευσης της παραγωγικής ικανότητας της ΜΑΟ κατά την περίοδο αναφοράς ήταν 22,3 %, συνεπώς κατώτερο του απαιτούμενου ελάχιστου ορίου του 25 %. Η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη ειδικές περιστάσεις, δηλαδή την ύπαρξη εργασιών συντήρησης των εγκαταστάσεων, ενέκρινε εντούτοις την εν λόγω ενίσχυση. Οι προσφεύγουσες διαπιστώνουν ότι, στην περίπτωση της εν λόγω επιχείρησης, η Επιτροπή έκρινε ορθό να λάβει υπόψη ειδικές περιστάσεις για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, αν η επιχείρηση ήταν σε θέση να παράγει επίσης κατά τη διάρκεια των περιόδων αναστολής της δραστηριότητάς της, θα είχε επιτύχει ένα επαρκές ελάχιστο επίπεδο παραγωγής που θα της επέτρεπε να επιτύχει την έγκριση της ενισχύσεως. Οι προσφεύγουσες δεν αντιλαμβάνονται επομένως για ποιο λόγο δεν εφαρμόστηκε και στην περιπτώσή τους η ευνοϊκή μεταχείριση που η Επιτροπή επεφύλαξε στη ΜΑΟ. Διότι και αυτές απέδειξαν ότι αναγκάστηκαν από παράγοντες τυχαίους και ανεξάρτητους της βουλήσεώς τους να μειώσουν την παραγωγή τους, διατηρώντας εντούτοις ένα ιδιαίτερα σημαντικό αντικειμενικό επίπεδο παραγωγικότητας.

205 Η Lamifer προσθέτει, στο δικόγραφο απαντήσεως, ότι με την απόφαση 97/258 η Επιτροπή διέπραξε απέναντί της δυσμενή διάκριση, στο μέτρο που προέβη, στην περίπτωση της ΜΑΟ, σε διόρθωση της ανώτατης δυνατής παραγωγής, ενώ δεν το έπραξε για την ίδια, παρά τη διαφορά μεταξύ της μέγιστης δυνατής παραγωγής που δηλώθηκε στην υποβληθείσα αίτηση για τη χορήγηση της ενισχύσεως (51 000 τόνοι) και εκείνης που καθορίστηκε στη συνέχεια σε έκθεση πραγματογνωμοσύνης της 16ης Ιανουαρίου 1996 (154 560 τόνοι).

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 206 Από τις αποφάσεις 96/678, 97/258 και 97/332 προκύπτει ότι οι εταιρίες OLS, Diano και MAO παρήγαγαν κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, σε ποσότητα προϊόντων θερμής ελάσεως, αντίστοιχα 57 000 τόνους, 16 807 τόνους και 139 000 τόνους. Αυτό αντιστοιχεί, για τις δύο πρώτες, σε ποσοστό 21 % της παραγωγικής τους ικανότητας και για την τρίτη σε ποσοστό 22,3 % της παραγωγικής της ικανότητας, ήτοι σε ποσοστό κατώτερο κατά 4 μονάδες και κατά 2,7 μονάδες του ελαχίστου ορίου που τίθεται με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994.
- 207 Απεναντίας, οι Prolafer, Casilina, Dora, Lamifer και Sidercamuna δεν πραγματοποίησαν κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής παρά παραγωγή αντιστοιχούσα, για καθεμία με τη σειρά, σε 0 %, 14,2 %, 8,6 %, 15,2 % και 7,6 % της παραγωγικής τους ικανότητας.
- 208 Όπως όμως ορθά υπογραμμίζει η Επιτροπή, λαμβανομένου υπόψη ότι, στα πλαίσια της αυστηρής πειθαρχίας που επιβάλλει ο έκτος κώδικας, ο στόχος του όρου της τακτικής παραγωγής είναι να εξασφαλιστεί ότι οι ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων έχουν τη μέγιστη πρακτική αποτελεσματικότητα στην αγορά ενόψει μιας κατά το δυνατό πραγματικής μείωσης της παραγωγής σιδήρου και χάλυβα, ο αποκλεισμός των Prolafer, Casilina, Dora, Lamifer και Sidercamuna από το ευεργέτημα των ενισχύσεων, που σημείωσαν κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς παραγωγή κατώτερη, αντιστοίχως, κατά 25, 10,8, 16,4, 9,8 και 17,4 μονάδες από το ελάχιστο όριο του 25 %, είναι απόλυτα δικαιολογημένος.
- 209 Κατά συνέπεια, η διαφορά μεταχείρισης μεταξύ των επιχειρήσεων OLS, Diano και MAO και των προσφευγουσών στηρίζεται σε πραγματικά κριτήρια αντικειμενικά και σύμφωνα προς τους στόχους που η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να επιδιώκει στα πλαίσια της πολιτικής της όσον αφορά τη βιομηχανία προϊόντων ΕΚΑΧ.

210 Πρέπει επιπλέον να υπομνησθεί ότι η μη πλήρωση του κριτηρίου του 25 % που καθορίζεται με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 (βλ. ανωτέρω σκέψη 99) δικαιολογείται, αντιστοίχως, στις προσβαλλόμενες αποφάσεις και στην απόφαση 97/332 βάσει των προσθέτων στοιχείων που διαβίβασαν στην Επιτροπή οι ιταλικές αρχές:

— όσον αφορά την επιχείρηση OLS, από τις εργασίες ανακαίνισης των ηλεκτρολογικών και ηλεκτρονικών τμημάτων του ελασματοουργείου της, με σκοπό την παραγωγή ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, η δε διακοπή της παραγωγής πραγματοποιήθηκε κατά το πρώτο τρίμηνο του 1993·

— όσον αφορά την επιχείρηση Diano, από σημαντικές εργασίες συντήρησης του ελασματοουργείου της, η δε διακοπή της παραγωγής πραγματοποιήθηκε επανειλημμένα κατά τη διάρκεια του έτους 1993·

— όσον αφορά την επιχείρηση MAO, από σημαντικές επενδύσεις στις εγκαταστάσεις της, ήτοι την κατασκευή νέας κοίτης ψύξεως του ελασματοουργείου θερμής ελάσεως, η δε διακοπή της παραγωγής πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια των μηνών Ιουλίου και Αυγούστου του 1993.

211 Η μη πλήρωση του κριτηρίου από τις προσφεύγουσες εξηγείται, κατά την άποψή τους:

— για την Prolafer, από τη θέση υπό μεσεγγύηση των εγκαταστάσεών της από τις δικαστικές αρχές, τα αποτελέσματα της οποίας διήρκεσαν καθόλη την περίοδο αναφοράς· το Πρωτοδικείο διαπίστωσε όμως ανωτέρω στη σκέψη 178 ότι, ναι μεν οι σχετικές εγκαταστάσεις τέθηκαν υπό μεσεγγύηση στις 9 Ιανουαρίου 1991, το μέτρο αυτό όμως ήρθη ήδη στις 15 Φεβρουαρίου 1991, δηλαδή ένα μήνα αργότερα και συνεπώς αρκετά πριν από την έναρξη της περιόδου αναφοράς·

- για την Casilina, από την προσφυγή στην προσωρινή ανεργία επί επτά μήνες κατά τη διάρκεια του έτους 1993 λόγω της μη δυνατότητας διαθέσεως ράβδων ελάσεως σε τιμή ανάλογη του κόστους του τελικού προϊόντος·
- για την Dora, από την προσφυγή στην προσωρινή ανεργία λόγω της συγκυριακής καταστάσεως·
- για τη Lamifer, από διοικητικά μέτρα που έλαβαν οι τοπικές αρχές, οι οποίες της απαγόρευσαν κάθε νυκτερινή παραγωγική δραστηριότητα· το Πρωτοδικείο διαπίστωσε όμως ανωτέρω στη σκέψη 181 ότι τα εν λόγω μέτρα δεν απαγόρευαν την παραγωγική δραστηριότητα κατά τη διάρκεια της νύκτας αλλά περιορίζονταν στο να επιβάλουν στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση την υποχρέωση προσαρμογής των εγκαταστάσεών της ώστε να διατηρηθεί το επίπεδο θορύβου σε ανεκτά όρια.

212 Κατά συνέπεια, οι λόγοι διακοπής της παραγωγής των τριών επιχειρήσεων στις οποίες αναφέρονται οι προσφεύγουσες, δηλαδή των επιχειρήσεων OLS, Diano και MAO, έχουν αποδειχθεί δεόντως, απορρέουν από αντικειμενική αιτία, είναι περιορισμένοι χρονικά και δικαιολογούνται από την απαίτηση συνέχισης της παραγωγής και από τη βούληση παραμονής στην αγορά.

213 Απεναντίας, ο προβαλλόμενος λόγος διακοπής της παραγωγής των Prolafer και Lamifer δεν έχει δεόντως αποδειχθεί από πραγματική άποψη. Εξάλλου, κανένας από τους λόγους που προβάλλουν οι πέντε προσφεύγουσες δεν δικαιολογείται από την απαίτηση συνέχισης της παραγωγής ή βελτίωσης της αποτελεσματικότητάς της.

214 Κατά συνέπεια, η διαφορά μεταχειρίσεως μεταξύ των επιχειρήσεων OLS, Diano και MAO και των προσφευγουσών δικαιολογείται επίσης κατά τρόπο αντικειμενικό όσον αφορά τον λόγο διακοπής της παραγωγής.

- 215 Όσον αφορά τέλος το επιχείρημα της Lamifer που αντλείται εκ του ότι η Επιτροπή προέβη στην περίπτωση της επιχείρησης ΜΑΟ σε διόρθωση της ανώτατης δυνατής παραγωγής ενώ αρνήθηκε να το πράξει στην περίπτωσή της, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, στην έκθεση πραγματογνωμοσύνης της 16ης Ιανουαρίου 1996, που διαβίβασε στην Επιτροπή η Ιταλική Κυβέρνηση, ο μηχανικός Renzo Dusi υπολόγισε την ανώτατη δυνατή παραγωγή της προσφεύγουσας σε 154 560 τόνους με τρεις βάρδιες ημερησίως, και θεώρησε ότι η παραγωγή της επιχείρησης γινόταν στην πραγματικότητα με μία βάρδια ημερησίως, που αντιστοιχούσε στην παραγωγή 51 000 τόνων.
- 216 Αντίθετα προς την επιχείρηση ΜΑΟ, ούτε η Ιταλική Κυβέρνηση ούτε η προσφεύγουσα διατύπωσαν προς την Επιτροπή, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ελέγχου της ενισχύσεως, παρατηρήσεις με τις οποίες να αμφισβητούν αυτή την επίσημη εκτίμηση. Η Επιτροπή δεν είχε συνεπώς κανένα λόγο να την αμφισβητήσει και να εξετάσει μια ενδεχόμενη διόρθωση της μέγιστης δυνατής παραγωγής της προσφεύγουσας.
- 217 Εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι η νομιμότητα αποφάσεως επί κρατικών ενισχύσεων πρέπει να εκτιμάται βάσει των πληροφοριών τις οποίες μπορούσε να έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 1996, C-241/94, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4551, σκέψη 33, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-126/96 και Τ-127/96, BFM και EFIM κατά Επιτροπής, που δεν έχουν ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή σκέψη 88), ο ισχυρισμός δεν είναι βάσιμος.
- 218 Οι λόγοι πρέπει συνεπώς να απορριφθούν.

2. Σχετικά με τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι ενισχύσεις που ζήτησαν ορισμένες επιχειρήσεις χαρακτηρίστηκαν συμβατές με την κοινή αγορά παρά το ότι η παραγωγή των επιχειρήσεων αυτών ήταν ποσοτικά ισοδύναμη με εκείνη των προσφευγουσών

219 Οι Dora και Lamifer προβάλλουν ότι με την απόφαση 97/258 εγκρίθηκε η χορήγηση της ενισχύσεως στην επιχείρηση Diano, με πραγματική παραγωγή κατά το 1993 16 807 τόνων και διορθωμένη παραγωγή 24 765 τόνων, λαμβανομένων υπόψη των περιόδων αναστολής των δραστηριοτήτων της που οφείλονταν σε εργασίες συντηρήσεως. Απεναντίας, οι Dora, με πραγματική παραγωγή κατά το 1993 21 444 τόνων, και Lamifer, με πραγματική παραγωγή κατά το 1993 23 542 τόνων, αποκλείστηκαν. Έτσι, σε επιχειρήσεις των οποίων η παραγωγή που πραγματοποιήθηκε κατά το έτος 1993 ήταν ποσοτικά ισοδύναμη εφαρμόστηκαν διαφορετικά κριτήρια εκτιμήσεως.

220 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι ο λόγος αυτός στηρίζεται στο αξίωμα ότι, για να ελέγξει την πλήρωση του όρου σχετικά με την τακτική παραγωγή, η Επιτροπή έπρεπε να εφαρμόσει ένα κριτήριο καθαρά ποσοτικό, συνεπώς στηριζόμενο αποκλειστικά στους τόνους προϊόντων ελάσεων που παρήχθησαν, σε απόλυτους αριθμούς. Όπως όμως ορθά υποστηρίζει η Επιτροπή, το κριτήριο των οκτώ ωρών εργασίας ημερησίως επί πέντε ημέρες την εβδομάδα που επελέγη διακρίνεται έναντι της ανωτέρω προτεινόμενης προσέγγισης λόγω της μεγαλύτερης αντικειμενικότητάς του. Διότι επιτρέπει να αποφεύγεται κάθε διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων λόγω των ειδικών παραγωγικών ικανοτήτων τους, και ιδίως να τίθενται κατά τρόπο αδικαιολόγητο σε μειονεκτική θέση οι μικρότερες επιχειρήσεις προϊόντων σιδήρου και χάλυβα.

221 Έτσι, εν προκειμένω, η διορθωμένη παραγωγή της Diano, ήτοι 24 765 τόνοι, αντιστοιχεί στο 31 % της παραγωγικής της ικανότητας. Απεναντίας, η παραγωγή της Dora, ήτοι 21 444 τόνοι, και εκείνη της Lamifer, ήτοι 23 542 τόνοι, δεν αντιστοιχούν, λόγω του αναλογικά σημαντικότερου μεγέθους των επιχειρήσεων αυτών, παρά αντιστοίχως σε 8,6 και 15,2 % της παραγωγικής του ικανότητας. Κατ' εφαρμογή του

κριτηρίου αυτού, που κάνει δεκτές μόνον τις επιχειρήσεις που έχουν παραγωγή ανώτερη ή ίση προς 25 % της παραγωγικής τους ικανότητας, η αίτηση της Dianο γίνεται δεκτή ενώ οι αιτήσεις των Dora και Lamifer απορρίπτονται.

222 Η Επιτροπή επέλεξε επομένως μια παράμετρο αντικειμενική και γενικής εφαρμογής, λαμβάνοντας υπόψη τις ειδικές διαστάσεις κάθε επιχειρήσεως, ώστε να αποφεύγονται διακρίσεις λόγω των διαφορετικών παραγωγικών ικανοτήτων.

223 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

3. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι προσφεύγουσες, που είχαν πραγματική παραγωγή κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, έτυχαν της ίδιας μεταχειρίσεως με ορισμένες επιχειρήσεις που δεν πραγματοποίησαν παραγωγή κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής

224 Η Sidercamuna προβάλλει ότι η Επιτροπή, κατά την εφαρμογή του όρου της τακτικής παραγωγής, μεταχειρίστηκε κατά παρόμοιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις. Διότι η Επιτροπή συγκρίνει, στην απόφαση 97/258, την κατάσταση της προσφεύγουσας με εκείνη δύο άλλων επιχειρήσεων σιδηρουργίας που περιλαμβάνονταν μεταξύ των δυνητικών αποδεκτών των ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, δηλαδή των επιχειρήσεων Demafer Srl και Lavorazione Metalli Vari SpA, των οποίων οι αιτήσεις για τη χορήγηση ενισχύσεων απερρίφθησαν επίσης. Η Επιτροπή όμως τονίζει η ίδια στην εν λόγω απόφαση ότι ούτε η μία ούτε η άλλη από τις δύο αυτές επιχειρήσεις είχαν παραγωγική δραστηριότητα κατά το 1993. Θέτει συνεπώς στο ίδιο επίπεδο την κατάσταση των επιχειρήσεων αυτών, που δεν πραγματοποίησαν παραγωγή, και την κατάσταση της προσφεύγουσας που είχε εντούτοις κατά το 1993 παραγωγή εκτιμώμενη σε 36 002 τόνους προϊόντων θερμής ελάσεως. Αυτός όμως ο τρόπος αξιολογήσεως ισοδυναμεί με προφανή δυσμενή διάκριση εις βάρος της προσφεύγουσας.

225 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει, όπως ορθά υποστηρίζει η Επιτροπή, ότι, υπό το πρίσμα της παραμέτρου που έγινε δεκτή για την επαλήθευση της πλήρωσης του όρου της

τακτικής παραγωγής, η κατάσταση στην οποία βρέθηκαν οι τρεις επιχειρήσεις που αποκλείστηκαν από τη χορήγηση της ενισχύσεως ήταν απολύτως όμοια επειδή καμία από τις επιχειρήσεις αυτές δεν πραγματοποίησε τακτική παραγωγή κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς ούτε αιτιολόγησε αντικειμενικά την ανικανότητά της να έχει τακτική παραγωγή. Η προσφεύγουσα βρισκόταν συνεπώς, σε σχέση προς τις δύο επιχειρήσεις, σε παρόμοια κατάσταση και μπορούσε επομένως να τύχει της ίδιας μεταχείρισης. Το συμπέρασμα αυτό στηρίζεται σε αντικειμενικούς λόγους, ιδίως στην ανάγκη προσφυγής σε ενιαίο κριτήριο για την επαλήθευση της πλήρωσης, εν προκειμένω, του όρου της τακτικής παραγωγής.

226 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

B — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ της δυσμενούς διακρίσεως των επιχειρήσεων με μία μόνη εγκατάσταση σε σχέση προς τις επιχειρήσεις με πολλαπλές εγκαταστάσεις

227 Η Μοσσία προβάλλει ότι ο εκτελεστικός κανονισμός ορίζει στο άρθρο 1, παράγραφος 2, την «εγκατάσταση παραγωγής» ως μια «παραγωγική μονάδα ικανή να παραγάγει». Η Επιτροπή, εγκρίνοντας το εν λόγω καθεστώς ενισχύσεων με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, ενέκρινε επίσης σιωπηρά τον ορισμό αυτό. Κατά συνέπεια, σε περίπτωση κλεισίματος μιας εγκαταστάσεως επιχειρήσεως, θα μπορούσε να χορηγηθεί ενίσχυση για το κλείσιμο αυτής της εγκαταστάσεως, που είναι μόνον ικανή να παραγάγει, ενώ μια επιχείρηση που έχει μία μόνον εγκατάσταση θα μπορούσε να λάβει ενίσχυση μόνον υπό τον όρο ότι θα απεδείκνυε ότι είχε τακτική παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μέχρι την ημερομηνία κοινοποιήσεως του καθεστώτος ενισχύσεων. Ο όρος της τακτικής παραγωγής δεν εφαρμόζεται επομένως στις επιχειρήσεις που ανήκουν στην πρώτη κατηγορία ενώ εφαρμόζεται στις επιχειρήσεις της δεύτερης κατηγορίας. Υπάρχει συνεπώς δυσμενής διάκριση μεταξύ αυτών των δύο τύπων επιχειρήσεων.

228 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο εκτελεστικός κανονισμός ορίζει στο άρθρο 1, παράγραφος 1, ότι για να λάβουν ενισχύσεις οι επιχειρήσεις σιδηρουργίας πρέπει, μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως του νομοθετικού διατάγματος 103 της 14ης Φε-

βρουαρίου 1994, να έχουν πραγματοποιήσει τακτική παραγωγή πιστοποιούμενη με νόμιμη πραγματογνωμοσύνη στην οποία έχει προβεί ορκωτός πραγματογνώμων, ειδικός του εν λόγω τομέα, εγγεγραμμένος στο μητρώο πραγματογνώμων και ορισμένος από το δικαστήριο στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται η έδρα της εταιρίας. Στα άρθρα του 1, παράγραφος 2, και 4, ο εκτελεστικός κανονισμός προβλέπει τα εξής:

«Ως εγκατάσταση παραγωγής νοείται μια παραγωγική μονάδα ικανή να πραγματοποιήσει πλήρη κύκλο ελάσεως και πλήρη κύκλο παραγωγής ακατέργαστου χάλυβα, ή ένα μόνο από τους δύο αυτούς κύκλους, οργανωμένους σε μια ενιαία βιομηχανική εγκατάσταση.»

(...)

«Οι επιχειρήσεις που λαμβάνουν ενισχύσεις για τη μείωση των παραγωγικών ικανοτήτων πρέπει να προβούν οικειοθελώς σε εκκαθάριση κατά τον ακόλουθο τρόπο:

(...)

β) εάν μια εταιρία που ανήκει σε βιομηχανικό όμιλο ή μια μεμονωμένη εταιρία προτείνει την κατάργηση μιας ή περισσότερων παραγωγικών εγκαταστάσεων, είναι υποχρεωμένη να συστήσει νέα νομική οντότητα που καθίσταται κύριος όλων των εγκαταστάσεων που απομένουν και αναλαμβάνει τα παθητικά τους.»

229 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού έχει ως αντικείμενο να καθορίσει τους όρους που πρέπει να πληροί μια

επιχείρηση σιδηρουργίας η οποία επιθυμεί να λάβει ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων. Ένας από τους όρους αυτούς είναι η πραγματοποίηση τακτικής παραγωγής, που περιλαμβάνεται στην παράγραφο 1, στοιχείο ε'.

230 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού έχει ως αντικείμενο να ορίσει την έννοια της «εγκατάστασης παραγωγής», που επαναλαμβάνεται στο άρθρο 4 του εκτελεστικού κανονισμού και αφορά τη νομική αναδιοργάνωση στην οποία πρέπει να προβεί μια επιχείρηση που εκμεταλλεύεται περισσότερες εγκαταστάσεις παραγωγής, από τις οποίες μία ή περισσότερες καταργούνται κατόπιν της χορηγήσεως ενισχύσεως για το κλείσιμο εγκαταστάσεων.

231 Τα αντικείμενα των δύο διατάξεων είναι συνελπώς διαφορετικά. Ειδικότερα, η παράγραφος 2 του άρθρου 1 του εκτελεστικού κανονισμού δεν αποσκοπεί ρητά στο να εισαγάγει εξαίρεση από τους όρους που τίθενται στην παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου, τους οποίους πρέπει να πληρούν οι επιχειρήσεις σιδηρουργίας οι οποίες επιθυμούν να λάβουν ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων. Δεν προκύπτει ειδικότερα από τη διατύπωση του άρθρου 1, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού ότι μια επιχείρηση που προτίθεται να κλείσει μία από τις εγκαταστάσεις παραγωγής δεν πρέπει να πληροί τον όρο της τακτικής παραγωγής που τίθεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του εκτελεστικού κανονισμού.

232 Από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων, συμπεριλαμβανομένου και του άρθρου 4 του εκτελεστικού κανονισμού, προκύπτει αντίθετα ότι μια ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων μπορεί να χορηγείται όχι μόνο στην περίπτωση πλήρους κλεισίματος μιας επιχείρησης, αλλά ακόμη και σε επιχειρήσεις που εκμεταλλεύονται περισσότερες εγκαταστάσεις παραγωγής, στην περίπτωση μεμονωμένου κλεισίματος μιας από τις εγκαταστάσεις αυτές. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, η ενίσχυση δεν μπορεί πάντως να χορηγηθεί στην επιχείρηση αυτή παρά μόνον αν, αφενός, η εν λόγω εγκατάσταση, λαμβανόμενη μεμονωμένα, πραγματοποίησε τακτική παραγωγή και αν, αφετέρου, η παραγωγή αυτή πραγματοποιήθηκε κατά τρόπο ανεξάρτητο και πλήρη από την εν λόγω εγκατάσταση, πράγμα που προϋποθέτει ότι η τελευταία είναι σε θέση να πραγματοποιήσει πλήρη κύκλο ελάσεως ή πλήρη κύκλο παραγωγής ακατέργαστου χάλυβα.

233 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού, μακράν του να παρεκκλίνει από τον όρο της τακτικής παραγωγής κατά την εκτίμηση των ενι-

σχύσεων που ζητεί επιχείρηση κατά το κλείσιμο μας από τις εγκαταστάσεις της, αποσκοπεί στο να εξασφαλίσει ότι η παραγωγή, καθ' υπόθεση τακτική, της εγκατάστασης αυτής δεν περιορίζεται σ' ένα μέρος μόνο ενός πλήρους κύκλου ελάσεως ή παραγωγής ακατέργαστου χάλυβα.

234 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Γ — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση εις βάρος των επιχειρήσεων που έπρεπε να διακόψουν την παραγωγή τους κατά την περίοδο αναφοράς για να συμμορφωθούν προς νέες διατάξεις για την προστασία του περιβάλλοντος

235 Η Moccia προβάλλει ότι η απόφαση 96/678 συνιστά δυσμενή διάκριση εις βάρος της. Διότι η απόφαση αυτή επέβαλε την πλήρωση του κριτηρίου της τακτικής παραγωγής ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία μια επιχείρηση, όπως αυτή, έπρεπε να διακόψει την παραγωγή της κατά την περίοδο αναφοράς για να συμμορφωθεί προς νέες διατάξεις σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος και κατά την οποία η διακοπή αποτελεί συνεπώς τη συνέπεια εργασιών προσαρμογής των εγκαταστάσεών της. Υποστηρίζει ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 του πέμπτου κώδικα, η παραγωγική ικανότητα έπρεπε να εξομοιώνεται προς την τακτική παραγωγή στην περίπτωση που η διακοπή της παραγωγής επιβάλλεται λόγω απαιτήσεων κανονιστικής φύσεως. Διότι, στα πλαίσια της κοινωνικοοικονομικής πραγματικότητας, μια επιχείρηση που διέκοψε για τους λόγους αυτούς την παραγωγή της και στην οποία δεν χορηγείται η ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων θα παραμείνει στην αγορά μετά το πέρας της διακοπής.

236 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει (βλ. ανωτέρω σκέψη 175) ότι δεν προκύπτει από κανένα στοιχείο του φακέλου της υποθέσεως ότι η προσφεύγουσα αναγκάστηκε να

διακόψει την παραγωγική της δραστηριότητα κατά την περίοδο αναφοράς για να προσαρμόσει τις υπάρχουσες εγκαταστάσεις της προς νέους κανόνες για την προστασία του περιβάλλοντος. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε συνεπώς το βάσιμο του λόγου τον οποίο προβάλλει.

237 Πρέπει να προστεθεί ότι, σύμφωνα με όσα εξέθεσε η Επιτροπή και τα οποία δεν αμφισβητήθηκαν, στα πλαίσια της διαδικασίας που κινήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα, ούτε οι ιταλικές αρχές ούτε η προσφεύγουσα επικαλέστηκαν ποτέ, για να δικαιολογήσουν την απουσία παραγωγής της προσφεύγουσας, λόγους στηριζόμενους στην υποτιθέμενη ανάγκη διακοπής της παραγωγής της για να μπορέσει να πραγματοποιήσει εργασίες προσαρμογής των εγκαταστάσεων ώστε να συμμορφωθεί προς νέες διατάξεις σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος.

238 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Δ — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση εις βάρος των επιχειρήσεων που δεν ήταν σε θέση να διοχετεύσουν στην αγορά μεγαλύτερες ποσότητες, δεδομένου ότι το κόστος παραγωγής δεν ήταν πλέον ανταγωνιστικό, σε σχέση προς επιχειρήσεις που ήταν ικανότερες ή είχαν μεγαλύτερη τύχη

239 Η Moccia υποστηρίζει ότι ο όρος της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στον πέμπτο κώδικα θα έπρεπε να ερμηνευθεί και να εφαρμοστεί στα πλαίσια της τήρησης των κανόνων της οικονομίας της αγοράς. Ο πρώτος όμως από τους κανόνες αυτούς επιβάλλει σε μια επιχείρηση να ρυθμίζει την παραγωγή της προσαρμόζοντάς την στη ζήτηση και λαμβάνοντας υπόψη το κόστος παραγωγής. Η προσφεύγουσα διέκοψε έτσι την παραγωγή της κατά το 1993 διότι δεν ήταν σε θέση να διοχετεύσει στην αγορά μεγαλύτερες ποσότητες προϊόντων και διότι το κόστος παραγωγής της δεν

ήταν ανταγωνιστικό. Θα συνιστούσε λοιπόν δυσμενή διάκριση να τεθεί στην ίδια μοίρα με τις επιχειρήσεις που πραγματοποίησαν τακτική παραγωγή διότι ήταν ικανότερες ή απλώς είχαν μεγαλύτερη τύχη ή, αντίθετα, ήταν λιγότερο συνετές.

240 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι ο λόγος αυτός στηρίζεται στο αξίωμα ότι οι ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων θα έπρεπε να χορηγούνται επίσης σε επιχειρήσεις οι οποίες, αν και ήταν ικανές να παραγάγουν, δεν είχαν εντούτοις κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς τακτική παραγωγή. Το αξίωμα αυτό είναι όμως εσφαλμένο, όπως εκτέθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 149 μέχρι 158.

241 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Ε — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι επιχειρήσεις υπέρ των οποίων δεν εγκρίθηκε με την απόφαση 94/258 η χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων είχαν συνολική παραγωγική ικανότητα σημαντικότερη από εκείνη επιχειρήσεων υπέρ των οποίων είχε εγκριθεί η χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων με προγενέστερες αποφάσεις της Επιτροπής

242 Η Moccia προβάλλει ότι η απόφαση 96/678 διευκρινίζει ότι το κλείσιμο επιχειρήσεως μη έχουσας τακτική παραγωγή δεν θα είχε σημαντική επίπτωση στην αγορά. Απορρίπτοντας όμως, με την απόφαση αυτή, τη χορήγηση της ενισχύσεως στην προσφεύγουσα και σε πέντε άλλες επιχειρήσεις, η Επιτροπή απέρριψε συγχρόνως τη μείωση συνολικής ετήσιας παραγωγικής ικανότητας 908 000 τόνων ακατέργαστου χάλυβα και 950 000 τόνων προϊόντων θερμής ελάσεως. Η Επιτροπή εντούτοις δεν απέρριψε τη χορήγηση ενισχύσεων για το μερικό κλείσιμο εγκαταστάσεων σε επιχειρήσεις που είχαν παραγωγική ικανότητα σημαντικά κατώτερη των ανωτέρω [αποφάσεις 94/258/ΕΚΑΧ, 94/260/ΕΚΑΧ και 94/261/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 12ης Απριλίου 1994, σχετικά με τις ενισχύσεις που, αντίστοιχα, η Ισπανία, η Γερμανία

και η Ισπανία σχεδίαζαν να χορηγήσουν στη δημόσια χαλυβουργική επιχείρηση Corporación de la Siderurgia Integral (CSI), στη χαλυβουργική επιχείρηση Sächsische Edelmetallwerke GmbH, Freital/Sachsen και στη Sidenor, επιχείρηση παράγουσα ειδικούς χάλυβες (ΕΕ L 112, σ. 58, 71 και 77)].

243 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η Επιτροπή, όπως ορθά υποστηρίζει η ίδια, δεν είναι εξουσιοδοτημένη να εγκρίνει τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων βάσει κριτηρίου στηριζόμενου στη συνολική παραγωγική ικανότητα περισσότερων επιχειρήσεων χαλυβουργίας. Πράγματι, το άρθρο 6, παράγραφος 6, του πέμπτου κώδικα ορίζει την κοινοποίηση και την αξιολόγηση κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως ενισχύσεως. Εξάλλου, το άρθρο 4, παράγραφος 2, του πέμπτου κώδικα θέτει κατά τρόπο εξαντλητικό μια σειρά όρων που μπορούν να εκτιμηθούν μόνο σε σχέση με κάθε ενδιαφερόμενη επιχείρηση. Επιπλέον, οι τρεις αποφάσεις στις οποίες αναφέρεται η προσφεύγουσα δεν ελήφθησαν βάσει του πέμπτου κώδικα αλλά απευθείας βάσει του άρθρου 95, παράγραφοι 1 και 2, της Συνθήκης και επομένως οι όροι του πέμπτου κώδικα δεν εφαρμόζονταν.

244 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

ΣΤ — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση εις βάρος των ιταλικών επιχειρήσεων σε σχέση προς τις λοιπές κοινοτικές επιχειρήσεις

245 Η Sidercamuna υποστηρίζει ότι η Επιτροπή προέβη σε δυσμενή διάκριση βάσει εθνικότητας. Υπενθυμίζει ότι ο πέμπτος κώδικας των ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα περιορίζεται στην αναφορά της γενικής αρχής κατά την οποία, για να μπορεί να λάβει τις ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση πρέπει να έχει τακτική παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μέχρι την ημερομηνία κοινοποιήσεως των ενισχύσεων. Η Επιτροπή όμως, με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, αν και δεν διατύπωσε αντιρρήσεις και ενέκρινε στην πράξη τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων

σύμφωνα με τον νόμο 481/94, εισήγαγε έναν πρόσθετο όρο σχετικά με τη διατήρηση παραγωγικής ικανότητας τουλάχιστον μιας βάρδιας ημερησίως, πράγμα που αντιστοιχεί τουλάχιστον σε οκτώ ώρες ημερησίως επί πέντε ημέρες την εβδομάδα.

246 Η προσφεύγουσα προβάλλει επ' αυτού ότι ο ειδικός αυτός όρος δεν ισχύει παρά για τις ιταλικές επιχειρήσεις, τις μόνες επιχειρήσεις που θα μπορούσαν να λάβουν τις ενισχύσεις που καθορίζονται με τον νόμο 481/94. Ο όρος αυτός, που συνιστά υποχρέωση ενέργειας, δεν βρίσκει καμία αντιστοιχία στη γενική ρύθμιση που εφαρμόζεται στις επιχειρήσεις των λοιπών κρατών μελών για τις οποίες ισχύει μόνον η καθοριζόμενη στον πέμπτο κώδικα γενική απαίτηση της ύπαρξης τακτικής παραγωγής, χωρίς άλλη διευκρίνιση.

247 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή, με την ίδια απόφαση, δέχθηκε βέβαια να μπορούν οι ιταλικές αρχές να προσκομίζουν την απόδειξη, βασιζόμενες σε αντικειμενικά κριτήρια, ότι μια επιχείρηση που δεν ανταποκρίνεται στο κριτήριο αυτό θα μπορούσε εντούτοις να θεωρηθεί ως πληρούσα τον όρο της τακτικής παραγωγής, οπότε η Επιτροπή θα εξέταζε την εν λόγω ενίσχυση βάσει των ειδικών χαρακτηριστικών της. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει όμως ότι η διευκρίνιση αυτή στερείται ενδιαφέροντος. Διότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν έλαβε καθόλου υπόψη τα επιχειρήματα που προέβαλαν σχετικά οι ιταλικές αρχές αλλά καλύφθηκε πίσω από μια τυπολατρεία της οποίας το μόνο αποτέλεσμα ήταν να εφαρμοστούν στις ιταλικές επιχειρήσεις κριτήρια διαφορετικά από τα ισχύοντα για τις επιχειρήσεις άλλων κρατών μελών.

248 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα θέτει μεν τον όρο της τακτικής παραγωγής αλλά δεν τον προσδιορίζει. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, εγκρίνοντας ένα γενικό καθεστώς ενισχύσεων κοινοποιούμενο από κράτος μέλος, οφείλει κατ' ανάγκη να θέσει κατά τρόπο αφηρημένο κριτήρια εφαρμογής του όρου αυτού, που να της επιτρέπουν να προβεί στη συνέχεια, τηρώντας τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, σε ομοιόμορφη και προβλέψιμη αξιολόγηση των

ατομικών αιτήσεων ενισχύσεως που κοινοποιούνται σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 6, του πέμπτου κώδικα.

249 Έτσι, εφόσον διευκρινίστηκαν τα κριτήρια και εγκρίθηκε το γενικό καθεστώς ενισχύσεων, η Επιτροπή πρέπει, κατά την κοινοποίηση των ενισχύσεων που χορηγούνται βάσει του εγκριθέντος καθεστώτος, να περιοριστεί να ελέγξει αν οι ενισχύσεις καλύπτονται από το γενικό καθεστώς και πληρούν τις θεθείσες με την απόφαση περί εγκρίσεως του καθεστώτος αυτού προϋποθέσεις. Αν η Επιτροπή δεν ενεργούσε κατ' αυτόν τον τρόπο κατά την εξέταση των διαφόρων κοινοποιηθεισών περιπτώσεων, θα μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση την απόφασή της περί εγκρίσεως του γενικού καθεστώτος. Οι αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης θα βρίσκονταν τότε σε κίνδυνο για τα κράτη μέλη και για τους επιχειρηματίες, εφόσον οι διάφορες ατομικές ενισχύσεις, αν και σύμφωνες με την απόφαση περί εγκρίσεως του γενικού καθεστώτος, θα μπορούσαν κατ' αυτόν τον τρόπο, κατά παράβαση των ανωτέρω αρχών, να τεθούν ανά πάσα στιγμή υπό αμφισβήτηση από την Επιτροπή (βλ., κατ' αναλογία, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-47/91, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4635, σκέψη 24, και της 15ης Μαΐου 1997, C-278/95 P, Siemens κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-2507, σκέψη 31).

250 Το κριτήριο που καθορίζεται με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 δεν συνιστά συνεπώς νέο όρο προστιθέμενο σε εκείνον της τακτικής παραγωγής που τίθεται από τον πέμπτο κώδικα, αλλά είναι ένα κριτήριο αναγκαίο ενόψει της εξασφάλισης ομοιόμορφης και προβλέψιμης εφαρμογής του εν λόγω όρου στις ατομικές αιτήσεις ενισχύσεων που κοινοποιούνται από τις ιταλικές αρχές.

251 Εξάλλου, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το εν λόγω κριτήριο δεν είναι το μόνο που δέχθηκε η Επιτροπή για τον έλεγχο του όρου της τακτικής παραγωγής. Η Επιτροπή φρόντισε πράγματι να διευκρινίσει με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 ότι η Ιταλική Κυβέρνηση μπορούσε πάντοτε να αποδείξει βάσει αντικειμενικών κριτηρίων ότι μια επιχείρηση, αν και μη πληρούσα το κριτήριο αυτό, είχε τακτική παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ. Η διευκρίνιση αυτή, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την προσφεύγουσα, δεν στερούνταν

ενδιαφέροντος, διότι, όπως εκτέθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 191, 195, 200 και 201, η Επιτροπή, βάσει τέτοιων εναλλακτικών κριτηρίων που πρότειναν οι ιταλικές αρχές, έκρινε συμβατές τις ενισχύσεις που ζήτησαν οι επιχειρήσεις OLS, Dianο και MAO.

252 Τέλος, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε αν και σε ποιο βαθμό η Επιτροπή, εφαρμόζοντας το κριτήριο που καθορίστηκε με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, επιφύλαξε στις επιχειρήσεις που υπόκεινται στο γενικό καθεστώς ενισχύσεων το οποίο κοινοποίησαν οι ιταλικές αρχές μεταχείριση δυσμενέστερη από εκείνη που θα εφάρμοζε σε επιχειρήσεις ευρισκόμενες σε παρόμοια κατάσταση, που υπόκεινται σε γενικό καθεστώς ενισχύσεων το οποίο κοινοποίησαν οι αρχές άλλου κράτους μέλους.

253 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Z — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση εκ της μη εφαρμογής του άρθρου 95 της Συνθήκης

254 Η Sidercamuna προβάλλει ότι η Επιτροπή προέβη σε δυσμενή διάκριση αντιμετωπίζοντας την περίπτωση της διαφορετικά από άλλες παρόμοιες καταστάσεις που παρουσιάστηκαν κατά το παρελθόν.

255 Υπενθυμίζει τη γενική απαγόρευση των επιδοτήσεων ή ενισχύσεων που προβλέπεται στο άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης και επισημαίνει ότι η απαγόρευση αυτή γνώρισε δύο τύπους εξαιρέσεων, αφενός, τους διαδοχικούς κώδικες ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας και, αφετέρου, κατά περίπτωση αποφάσεις λαμβανόμενες

από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 95 της Συνθήκης, που της επιτρέπουν να κάνει χρήση της εξουσίας εκδόσεως αποφάσεως ή συστάσεως για την πλήρωση ενδεχόμενου κενού της Συνθήκης.

- 256 Προσθέτει ότι κατά το παρελθόν η Επιτροπή ενέκρινε, βάσει του άρθρου 95 της Συνθήκης, ενισχύσεις στον τομέα της σιδηρουργίας δικαιολογούμενες, όπως εν προκειμένω, από το οριστικό και αμετάκλητο κλείσιμο εγκαταστάσεων, επομένως από τη μείωση της παραγωγής. Αυτό συνέβη με την ανωτέρω μνημονευθείσα απόφαση 94/261, της 12ης Απριλίου 1994 (βλ. σκέψη 242), και με την απόφαση 89/218/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με τη χορήγηση από την Ιταλική Κυβέρνηση ενισχύσεων στις επιχειρήσεις χαλυβουργίας του δημόσιου τομέα (ΕΕ L 86, σ. 76). Στην απόφαση 96/315/ΕΚΑΧ, της 7ης Φεβρουαρίου 1996, σχετικά με ενίσχυση που επρόκειτο να χορηγήσει η Ιρλανδική Κυβέρνηση στη επιχείρηση χαλυβουργίας Irish Steel (ΕΕ L 121, σ. 16), που ελήφθη βάσει του άρθρου 95 της Συνθήκης, η Επιτροπή υπογράμμισε μάλιστα ότι, λόγω του εξαιρετικά τεχνικού χαρακτήρα της περιπτώσεως, δεν ήταν δυνατό, ως αντιστάθμισμα της ενισχύσεως, να μειωθεί η υπερβάλλουσα παραγωγική ικανότητα με το κλείσιμο γραμμών παραγωγής, αλλά ότι ήταν όμως σημαντικό να αναλάβει η ιρλανδική χαλυβουργία την υποχρέωση να μην αυξήσει την παραγωγική της ικανότητα.
- 257 Υποστηρίζει ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή επέλεξε, αφενός, να μην κάνει χρήση των μέσων που θέτει στη διάθεσή της ο πέμπτος κώδικας, κρίνοντας ότι οι ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων δεν εγκρίνονται υπό το φως μιας αυστηρά τυπικής ερμηνείας των όρων εγκρίσεώς τους. Αφετέρου, αν και αναγνώριζε ότι τα μέσα αυτά δεν της παρείχαν επαρκή νομική κάλυψη, επομένως, ότι υπήρχε κενό, δεν έκανε επίσης χρήση του άρθρου 95 της Συνθήκης. Η Επιτροπή αντιμετώπισε έτσι κατά τρόπο διαφορετικό παρόμοιες καταστάσεις και, συνεπώς, ζημίωσε την προσφεύγουσα.
- 258 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, στην κανονιστική οικονομία της Συνθήκης ΕΚΑΧ, το άρθρο 4, στοιχείο γ', δεν απαγορεύει στην Επιτροπή να επιτρέπει κατά παρέκκλιση ενισχύσεις προγραμματιζόμενες από τα κράτη μέλη και συμβατές προς τους στόχους της Κοινότητας στηριζόμενη στο άρθρο 95, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, προκειμένου να αντιμετωπίσει απρόβλεπτες καταστάσεις (αποφάσεις ΕΙΣΑ κατά

Επιτροπής, προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 86, σκέψη 63, British Steel κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 86, σκέψη 42, και Wirtschaftsvereinigung Stahl κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 79, σκέψη 34) και υπό τον όρο ότι οι ενισχύσεις είναι αναγκαίες για την επίτευξη ενός από τους στόχους που καθορίζονται στα άρθρα 2 έως 4 της Συνθήκης.

259 Χωρίς να είναι καν αναγκαίο να εξεταστεί κατά πόσο μια ενίσχυση υπέρ της χαλυβουργίας που δεν πληροί τους όρους που προβλέπονται στον πέμπτο κώδικα γι' αυτή την κατηγορία ενισχύσεων μπορεί να εγκριθεί με ατομική απόφαση λαμβανόμενη απευθείας βάσει του άρθρου 95 της Συνθήκης, αρκεί η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η επίδικη ενίσχυση πληροί τους όρους εφαρμογής του άρθρου αυτού. Πράγματι, η προσφεύγουσα, η οποία ζητεί τη χορήγηση ενισχύσεως για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που προβλέπεται από τον πέμπτο κώδικα αλλά δεν πληροί έναν από τους προβλεπόμενους σε αυτόν όρους για την εν λόγω κατηγορία ενισχύσεων, δηλαδή την ύπαρξη τακτικής παραγωγής, δεν απέδειξε τη συνδρομή ειδικών περιστάσεων που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν την ανάγκη, κατά την έννοια του άρθρου 95 της Συνθήκης, λήψης αποφάσεως για την επίτευξη ενός από τους στόχους που καθορίζονται στα άρθρα 2 έως 4 της Συνθήκης.

260 Τέλος, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε επαρκείς ενδείξεις ώστε το Πρωτοδικείο να μπορεί να αποφανθεί επί του αν η ειδική κατάστασή της είναι παρόμοια χαρακτήρα με την κατάσταση των επιχειρήσεων που αποτέλεσαν το αντικείμενο των αποφάσεων τις οποίες επικαλείται.

261 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

II — *Επί των λόγων που αναφέρονται στην παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως*

262 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, τέταρτη περίπτωση, της Συνθήκης προβλέπει ότι η Κοινότητα «καθιστά γνωστούς τους λόγους της δράσεώς της». Το άρθρο 15, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ορίζει ότι «οι αποφάσεις

και οι γνώμες της Επιτροπής αιτιολογούνται και αναφέρονται στις γνώμες που έχουν υποχρεωτικά ζητηθεί». Από τις διατάξεις αυτές, καθώς και από τις γενικές αρχές της Συνθήκης, προκύπτει ότι η Επιτροπή υπέχει υποχρέωση αιτιολογήσεως όταν εκδίδει γενικές ή ατομικές αποφάσεις, όποια και αν είναι η νομική βάση που επέλεξε προς τούτο (απόφαση British Steel κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 86, σκέψη 159).

263 Κατά παγία νομολογία, η αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του. Δεν απαιτείται η αιτιολογία να διασαφηνίζει όλα τα σχετικά με την υπόθεση νομικά και πραγματικά στοιχεία. Η αιτιολογία πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεως της πράξεως, αλλά και του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-56/93, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-723, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 1996, T-266/94, Skibsværftsforeningen κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1399, σκέψη 230). Επιπλέον, η υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπουν τα άρθρα 5 και 15 της Συνθήκης πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των συγκεκριμένων περιστάσεων, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως να λάβουν εξηγήσεις οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα που αφορά η πράξη, κατά την έννοια του άρθρου 33, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Σχετικώς πρέπει να σημειωθεί ότι όσον αφορά τις πράξεις που προορίζονται για γενική εφαρμογή, οι διατάξεις των άρθρων 5 και 15 της Συνθήκης υποχρεώνουν την Επιτροπή να αναφέρει στην αιτιολογία της αποφάσεώς της τη γενική κατάσταση που οδήγησε στην έκδοσή της και τους γενικούς στόχους που επιδιώκει (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Σεπτεμβρίου 1985, 172/83 και 226/83, Hoogovens Groep κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2831, σκέψεις 24 και 25).

264 Οι προσφεύγουσες επικρίνουν την έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994 και των προσβαλλομένων αποφάσεων.

Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994

265 Οι Casilina, Dora και Lamifer υποστηρίζουν ότι η μεία της μέγιστης δυνατής παραγωγής ως παραμέτρου δεν είναι δικαιολογημένη και συνεπώς η απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 δεν είναι επί του σημείου αυτού επαρκώς αιτιολογημένη.

- 266 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 έχει ως αντικείμενο να λάβει υπόψη το περιεχόμενο του γενικού καθεστώτος εγγυήσεων που προβλέπεται από την Ιταλική Κυβέρνηση, να επαληθεύσει την τήρηση των προϋποθέσεων που τίθενται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του πέμπτου κώδικα και να κηρύξει το καθεστώς αυτό συμβατό με τη γενική ρύθμιση του κώδικα. Όσον αφορά ειδικότερα τον όρο της τακτικής παραγωγής, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι έπρεπε να θεωρηθεί ότι πληρούνται διότι από τις κοινοποιηθείσες πληροφορίες προέκυψε ότι, «για να μπορεί να λάβει την ενίσχυση, η επιχείρηση έπρεπε να είχε διατηρήσει, καθ' όλη τη διάρκεια του έτους 1993 και μέχρι τον Φεβρουάριο του 1994, ημερομηνία κοινοποιήσεως στην Επιτροπή του νομοθετικού διατάγματος 103, μέση παραγωγική δραστηριότητα τουλάχιστον μιας βάρδιας ημερησίως επί πέντε ημέρες την εβδομάδα». Η απόφαση διευκρινίζει εξάλλου ότι οι ιταλικές αρχές μπορούν εντούτοις να αποδείξουν, «βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, ότι μια επιχείρηση που δεν πληροί τον ανωτέρω όρο είχε τακτική παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ».
- 267 Η απόφαση αυτή είχε αποδέκτη την Ιταλική Κυβέρνηση. Η εκεί περιλαμβανόμενη ερμηνεία του όρου της τακτικής παραγωγής υιοθετήθηκε όμως μετά τη σύμφωνη γνώμη της εν λόγω κυβερνήσεως, που διατυπώθηκε με έγγραφο της 5ης Οκτωβρίου 1994 που απηύθυνε ο Ιταλός Υπουργός Βιομηχανίας, Εμπορίου και Χειροτεχνίας στην Επιτροπή. Υπό τις συνθήκες της προκειμένης περιπτώσεως, εφόσον ο αποδέκτης της αποφάσεως είχε ενημερωθεί για το περιεχόμενο της εν λόγω ερμηνείας και είχε εκφράσει ρητώς επ' αυτού τη συμφωνία του πριν από την έκδοση της αποφάσεως, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να διατυπώσει επ' αυτού ειδική αιτιολογία στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994.
- 268 Ο σεβασμός των συμφερόντων των επιχειρήσεων που ζητούσαν να τύχουν του ευεργετήματος των ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων επέβαλλε πάντως, εν προκειμένω, στην Επιτροπή να αιτιολογήσει την ερμηνεία του όρου της τακτικής παραγωγής που επέλεξε, στις ατομικές αποφάσεις περί μη εγκρίσεως των αιτήσεων ενισχύσεως που αποτέλεσαν αντικείμενο διαδικασίας ελέγχου.
- 269 Οι αποφάσεις αυτές, των οποίων τα σημαντικότερα χωρία παρατέθηκαν ανωτέρω στη σκέψη 21, μετά την υπόμνηση ότι ο κώδικας ενισχύσεων δεν δίνει τον ορισμό της έννοιας της τακτικής παραγωγής, τονίζουν ότι στόχος του όρου αυτού είναι να

χορηγηθεί ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων μόνο στις επιχειρήσεις που επιτυγχάνουν ένα ορισμένο όριο δραστηριότητας και των οποίων το κλείσιμο θα έχει συνεπώς σημαντική επίπτωση στην αγορά. Διαπιστώνουν επιπλέον ότι το άρθρο 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας είναι διατυπωμένο κατά τρόπο που δεν επιτρέπει ευρεία ερμηνεία η οποία θα επέτρεπε να περιλαμβάνονται μεταξύ των επιχειρήσεων που μπορούν να λάβουν ενίσχυση εκείνες οι οποίες, αν και δεν έχουν τακτική παραγωγή, θα ήταν απλώς ικανές να παράγουν τακτικά προϊόντα άνθρακα και χάλυβα.

270 Η Επιτροπή εξέθεσε συνεπώς στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 κατά τρόπο επαρκή τους λόγους που αιτιολογούν την ερμηνεία του όρου της τακτικής παραγωγής που επέλεξε.

271 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την έλλειψη αιτιολογίας των προσβαλλομένων αποφάσεων

272 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν λόγους αντλούμενους αντίστοιχα από την έλλειψη αιτιολογίας της μη λήψεως υπόψη από την Επιτροπή των παρατηρήσεών τους, από τη μη αναφορά των λόγων που δικαιολογούν την απόρριψη των εναλλακτικών κριτηρίων που πρότεινε η Ιταλική Κυβέρνηση και από μια ανακρίβεια της αποφάσεως 96/678 όσον αφορά την παραγωγή της χαλυβουργίας κατά το 1993.

1. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη μη λήψη υπόψη των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας

273 Οι Moccia, Casilina, Dora και Lamifer προβάλλουν ότι, πριν και κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ελέγχου, διατύπωσαν γραπτές παρατηρήσεις, εκθέτοντας τους λόγους

που τις εμπόδισαν να επιτύχουν το απαιτούμενο επίπεδο ελάχιστης παραγωγής. Η Επιτροπή έλαβε, απευθείας ή μέσω της Ιταλικής Κυβερνήσεως, τόσο τη συνημμένη στην αίτηση ενισχύσεως τεκμηρίωση όσο και τις παρατηρήσεις που διατύπωσαν οι επιχειρήσεις κατά τη διαδικασία ελέγχου. Συνεπώς, έλαβε επίσης γνώση των ειδικών επιχειρημάτων που προέβαλαν οι προσφεύγουσες. Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εντούτοις δεν κάνουν την παραμικρή αναφορά στις παρατηρήσεις αυτές. Η Επιτροπή επομένως παρέβη προφανώς την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει.

274 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να αιτιολογήσει στις προσβαλλόμενες αποφάσεις μόνο την απόρριψη των εναλλακτικών κριτηρίων που πρότεινε η Ιταλική Κυβέρνηση. Απεναντίας, δεν είχε την υποχρέωση να λάβει αιτιολογημένη θέση επί των επιχειρημάτων που προέβαλαν τρίτοι ενδιαφερόμενοι.

275 Πράγματι, ο πέμπτος κώδικας ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας συνιστά καθεστώς παρεκκλίσεως έναντι της κατηγορηματικής απαγορεύσεως των ενισχύσεων που προβλέπεται στο άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης. Κατά συνέπεια, τα σχέδια ενισχύσεων δεν μπορούν να εγκριθούν παρά αν πληρούν αυστηρά τους όρους εφαρμογής αυτού του καθεστώτος παρεκκλίσεως. Εν προκειμένω, το ζήτημα που έπρεπε να επιλυθεί με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις ήταν αν οι προσφεύγουσες πληρούσαν τον όρο της τακτικής παραγωγής που τίθεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα. Επειδή ο όρος αυτός δεν προσδιορίζεται στον πέμπτο κώδικα, η Επιτροπή τον ερμήνευσε με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, καθορίζοντας ένα κύριο κριτήριο και επιτρέποντας στις ιταλικές αρχές να προβάλουν εναλλακτικά αντικειμενικά κριτήρια. Διαπιστώνοντας ότι οι προσφεύγουσες δεν πληρούσαν το κύριο κριτήριο που είχε καθοριστεί, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία ελέγχου των ενισχύσεων που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα, καλώντας την Ιταλική Κυβέρνηση να της παρουσιάσει τις παρατηρήσεις της.

276 Στα πλαίσια της διαδικασίας ελέγχου, η Επιτροπή έπρεπε συνεπώς να εξετάσει μόνον αν η Ιταλική Κυβέρνηση είχε επιτύχει να αποδείξει, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, ότι οι προσφεύγουσες, οι οποίες δεν πληρούσαν το καθορισθέν κύριο

κριτήριο, είχαν εντούτοις τακτική παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ. Επομένως, και υπό την επιφύλαξη όσων εκτέθηκαν ανωτέρω στη σκέψη 268, αποκλειόταν επίσης κάθε ανάγκη αιτιολογήσεως πλην της εκτιμήσεως των επιχειρημάτων που προέβαλε προς τούτο η Ιταλική Κυβέρνηση (βλ. κατ' αναλογία, υπό την έννοια αυτή, την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1993, C-356/90 και C-180/91, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2323, σκέψη 36).

- 277 Είναι αληθές ότι η Επιτροπή ενημέρωσε επίσης τα άλλα κράτη μέλη και τους τρίτους ενδιαφερόμενους με τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της αποφάσεως για την κίνηση της διαδικασίας ελέγχου, καλώντας τους σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα, να της παρουσιάσουν τις παρατηρήσεις τους. Το αντικείμενο της ενημερώσεως αυτής δεν ήταν πάντως παρά να λάβει η Επιτροπή από τους ενδιαφερομένους όλες τις πληροφορίες που θα μπορούσαν να τη διαφωτίσουν κατά τις μελλοντικές της ενέργειες και συνεπώς να της επιτρέψουν να είναι πλήρως ενήμερη επί του συνόλου των στοιχείων της υποθέσεως πριν λάβει την απόφασή της (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση *Skibsværftsforeningen* κ.λπ. κατά Επιτροπής, μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 263, σκέψη 256). Η Επιτροπή δεν ήταν συνεπώς υποχρεωμένη να λάβει αιτιολογημένη θέση έναντι αυτών.
- 278 Επομένως, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να δώσει αιτιολογημένη απάντηση στις παρατηρήσεις που οι προσφεύγουσες της διαβίβασαν απευθείας ή μέσω της Ιταλικής Κυβερνήσεως.
- 279 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει, δεύτερον, ότι στην αιτιολογία των προσβαλλομένων αποφάσεων η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει θέση επί όλων των επιχειρημάτων που προέβαλε η Ιταλική Κυβέρνηση και ότι ήταν αρκετό να εκθέσει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που είχαν ουσιώδη σημασία για την οικονομία των αποφάσεων αυτών (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδι-

κειού της 8ης Ιουνίου 1995, Τ-459/93, Siemens κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-1675, σκέψη 31, που επιβεβαιώθηκε επί του σημείου αυτού με την εκδοθείσα επί αναιρέσεως απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 1997, C-278/95 Ρ, Siemens κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. Ι-2507, σκέψεις 10 έως 19).

280 Στις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Επιτροπή υπέμνησε τα κύρια επιχειρήματα που προέβαλε η Ιταλική Κυβέρνηση (βλ. μέρος ΙΙ των αιτιολογικών σκέψεων των προσβαλλομένων αποφάσεων). Ανέφερε τους λόγους που οδήγησαν τον κοινοτικό νομοθέτη να μην δεχθεί παρεκκλίσεις από τη γενική απαγόρευση που διατυπώνεται στο άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης, υπέρ ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που δεν είναι ικανές να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στην εν λόγω αγορά (βλ. κεφάλαιο ΙΙΙ των προσβαλλομένων αποφάσεων). Επεσήμανε ότι κριτήρια άλλα πλην των προβλεπομένων στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 θα μπορούσαν να γίνουν δεκτά υπό τον όρο ότι αποδεικνύουν την τακτική παραγωγή της επιχείρησης. Διαπίστωσε ότι τα κριτήρια που πρότεινε η Ιταλική Κυβέρνηση δεν ήταν ικανά να αποδείξουν ότι οι επιχειρήσεις είχαν τακτική παραγωγή αλλά απλώς ότι μπορούσαν να έχουν. Διευκρίνισε ότι το άρθρο 4 του πέμπτου κώδικα είχε διατυπωθεί κατά τρόπο μη επιτρέποντα ευρεία ερμηνεία που θα οδηγούσε στο να συμπεριληφθούν μεταξύ των επιχειρήσεων που μπορούσαν να λάβουν ενισχύσεις εκείνες οι οποίες, αν και δεν είχαν τακτική παραγωγή, ήταν απλώς ικανές να έχουν. Από τα ανωτέρω κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ερμηνεία της έννοιας της τακτικής παραγωγής την οποία προέβαλαν οι ιταλικές αρχές δεν ήταν κατά νόμο βάσιμη και συνεπώς δεν μπορούσε να γίνει δεκτή.

281 Η Επιτροπή επομένως εξέθεσε στις εν λόγω αποφάσεις κατά τρόπο επαρκή και πλήρη τα πραγματικά περιστατικά και τους νομικούς λόγους που είχαν θεμελιώδη σημασία κατά τη θέσπιση των αποφάσεων.

282 Δεν ήταν συνεπώς υποχρεωμένη να απαντήσει επιπλέον ειδικά στις παρατηρήσεις που διαβίβασαν οι προσφεύγουσες στην Ιταλική Κυβέρνηση και τις οποίες η τελευταία συμπεριέλαβε στις δικές της παρατηρήσεις.

283 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

2. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη μη αιτιολόγηση της απορρίψεως του εναλλακτικού κριτηρίου που πρότεινε η Ιταλική Κυβέρνηση

284 Η Moccia υποστηρίζει ότι η απόφαση 96/678 δεν αναφέρει τους λόγους για τους οποίους το κριτήριο της ικανότητας προς παραγωγή, εναλλακτικό κριτήριο που πρότεινε η Ιταλική Κυβέρνηση, δεν αρκεί για να επιτραπεί η εκτίμηση του συμβατού των εν λόγω ενισχύσεων. Το κριτήριο αυτό φαίνεται πράγματι απόλυτα πρόσφορο για να ληφθεί υπόψη η κατάσταση επιχειρήσεων οι οποίες, όπως η προσφεύγουσα, είναι αναγκασμένες για λόγους αντικειμενικούς και αναπόφευκτους να διακόψουν προσωρινά την παραγωγή τους για να αναδιαρθρώσουν τις εγκαταστάσεις τους. Το εναλλακτικό αυτό κριτήριο αποτελεί επομένως, σε μια περίπτωση όπως αυτή της προσφεύγουσας, στην οποία η διακοπή της παραγωγής ήταν συνέπεια της ανάγκης συμμορφώσεως προς υποχρεωτικούς κανόνες, ένα επιχείρημα τόσο ουσιώδες που θα έπρεπε, κατά την απόρριψή του, να τύχει ειδικής, διεξοδικής και ρητής ανασκευής.

285 Η Sidercamuna προβάλλει ότι η απόφαση της Επιτροπής να μην κάνει δεκτό το κριτήριο που πρότειναν οι ιταλικές αρχές είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη, κατά παράβαση του άρθρου 15 της Συνθήκης. Διότι η Επιτροπή παρέλειψε να αποδείξει, λαμβάνοντας ως βάση το οικονομικό πλαίσιο αναφοράς, δηλαδή την ιταλική αγορά, ότι το κριτήριο των οκτώ ωρών λειτουργίας ημερησίως ήταν το μόνο δυνατό και απαραίτητο και επέτρεπε να καθοριστεί αν μια επιχείρηση είχε τακτική παραγωγή.

286 Το Πρωτοδικείο, παραπέμποντας στις ανωτέρω σκέψεις 279 έως 281, κρίνει ότι, λαμβανομένων υπόψη των λόγων που εκτέθηκαν στις προσβαλλόμενες αποφάσεις (βλ. μέρη II και III των αιτιολογικών τους σκέψεων), όπως εκτέθηκαν συνοπτικά ανωτέρω στη σκέψη 281, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή εξέθεσε στις εν λόγω αποφάσεις κατά τρόπο επαρκή και πλήρη τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που ήταν ουσιώδους σημασίας, κατά τη θέσπισή τους, όσον αφορά την απόρριψη του κριτηρίου της ικανότητας προς παραγωγή που πρότειναν οι ιταλικές αρχές.

287 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

3. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από ανακριβή αιτιολογία της αποφάσεως 96/678 σχετικά με την παραγωγή της χαλυβουργίας κατά το 1993

- 288 Η Moccia υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της αποφάσεως 96/678 είναι ανακριβής. Πράγματι, η Επιτροπή ανασκεύασε με την απόφαση αυτή τη θέση της Ιταλικής Κυβερνήσεως κατά την οποία η χαμηλή παραγωγή που πραγματοποιήθηκε κατά το 1993 από ορισμένες ιταλικές επιχειρήσεις χαλυβουργίας οφείλονταν σε δυσμενή συγκυρία και σε σοβαρή κρίση της αγοράς. Η Επιτροπή επισήμανε ότι, όσον αφορά τις ράβδους οπλισμού σκυροδέματος, ήταν μόνο δυνατό να διαπιστωθεί ελαφρά μείωση του ποσοστού χρήσεώς τους, σε ιταλικό και ευρωπαϊκό επίπεδο, προς στήριξη δε της επισήμανσης αυτής παρουσίασε έναν επεξηγηματικό στατιστικό πίνακα.
- 289 Η προσφεύγουσα προβάλλει σχετικά, πρώτον, ότι ο πίνακας αυτός περιλαμβάνει ανακριβή παρουσίαση της εξέλιξης του ποσοστού χρήσεως της παραγωγικής ικανότητας ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, που εμφανίζει τη σχέση μεταξύ της πραγματικής παραγωγής και της μέγιστης δυνατής παραγωγής, στην Ευρώπη και στην Ιταλία μεταξύ 1992 και 1993. Στην πραγματικότητα, αυτό το ποσοστό χρήσεως μειώθηκε κατά 10 % σε ευρωπαϊκό επίπεδο και σε 11,55 % σε ιταλικό επίπεδο.
- 290 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, δεύτερον, ότι το κριτήριο που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για να αξιολογήσει τη συγκυριακή εξέλιξη, δηλαδή το ποσοστό χρήσεως της παραγωγικής ικανότητας, δεν ήταν πρόσφορο για την εκτίμηση της συγκυριακής καταστάσεως της αγοράς και της επιπτώσεώς της σε μια επιχείρηση περιορισμένης σημασίας, όπως στην επιχείρηση της προσφεύγουσας, η οποία, λόγω του μεγέθους της, μπορούσε να έχει δραστηριότητα μόνο στην τοπική αγορά ή το πολύ πολύ σε ένα μη σημαντικό τμήμα της εθνικής αγοράς. Για μια εκτίμηση πλησιέστερη προς την πραγματικότητα, θα ήταν προτιμότερο να στηριχθεί η Επιτροπή μάλλον στην εξέλιξη των δεδομένων σχετικά με την κατανάλωση κατά την υπό εξέταση περίοδο, διότι τα δεδομένα αυτά επιτρέπουν να γίνουν γνωστές με ακρίβεια οι αγορές στις οποίες θα ήταν δυνατή η διάθεση των προϊόντων της οικείας επιχειρήσεως. Η προσφεύγουσα παρουσιάζει βάσει της μεθόδου αυτής πίνακα σχετικό με την εξέλιξη της ζήτησεως ράβδων οπλισμού σκυροδέματος στην ιταλική αγορά, κατά τον οποίο η ζήτηση μειώθηκε το 1992 κατά 1,7 %, το 1993 κατά 20 % και το 1994 κατά 7 %.

Προκύπτει συνεπώς η ύπαρξη σοβαρής κρίσεως, ιδίως για τις επιχειρήσεις ήσσονος σημασίας.

291 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η έλλειψη ή η ανεπάρκεια αιτιολογίας συνιστά λόγο ακυρώσεως αναγόμενο στην παράβαση ουσιώδους τύπου, ο οποίος διαφέρει, επομένως, από τον λόγο που στηρίζεται στην ανακρίβεια της αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως, ο έλεγχος της οποίας εμπίπτει στην εξέταση του βασίμου της αποφάσεως αυτής (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 1997, T-84/96, Cipeke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-2081, σκέψη 47 της 14ης Μαΐου 1998, T-295/94, Buchmann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-813, σκέψη 45 T-310/94, Gruber + Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1043, σκέψη 41, και T-311/94, BPB de Eendracht κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1229, σκέψη 66).

292 Από τα εκτιθέμενα στις ανωτέρω σκέψεις 279 έως 281 προκύπτει όμως ότι η αιτιολογία των προσβαλλομένων αποφάσεων εμφανίζει κατά τρόπο σαφή και συνεκτικό τις πραγματικές και νομικές εκτιμήσεις από τις οποίες εξαρτάται η κατά νόμο αιτιολόγηση της απορρίψεως των εναλλακτικών κριτηρίων που πρότεινε η Ιταλική Κυβέρνηση και της αναγνώρισεως του μη συμβατού των ενισχύσεων, ανεξάρτητα από το βάσιμο των εκτιμήσεων αυτών που εμπίπτει, όπως ελέχθη, όχι στον έλεγχο του επαρκούς χαρακτήρα της αιτιολογίας αλλά στην εξέταση της ουσίας της διαφοράς.

293 Ο λόγος πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

294 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά τους έξοδα καθώς και, αλληλεγγύως, στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει τις προσφυγές.**

- 2) **Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και, αλληλεγγύως, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.**

Jaeger

Lenaerts

Tiili

Azizi

Mengozi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Μαΐου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

M. Jaeger

II - 1576

Περιεχόμενα

Κανονιστικό πλαίσιο II - 3	II - 1483
Πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν στην άσκηση των προσφυγών	II - 1487
Κοινοποίηση από την Ιταλική Κυβέρνηση του νόμου 481/94 και του διατάγματος 683/94	II - 1487
Απόφαση της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1994, εγγρίνουσα κατ' αρχήν το καθεστώς ενισχύσεων που κοινοποίησε η Ιταλική Κυβέρνηση	II - 1488
Κοινοποίηση από την Ιταλική Κυβέρνηση της σχεδιαζόμενης υπέρ των προσφευγουσών ενισχύσεως	II - 1489
Κίνηση, εκ μέρους της Επιτροπής, της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα	II - 1491
Αποφάσεις της 30ής Ιουλίου και της 18ης Δεκεμβρίου 1996 που χαρακτηρίζουν τις ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά	II - 1492
Διαδικασία	II - 1494
Αιτήματα των διαδίκων	II - 1496
Επί του παραδεκτού	II - 1498
'Όσον αφορά τους λόγους απαραδέκτου σχετικά με την αμφισβήτηση του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα	II - 1498
1. 'Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι δεν έχουν σχέση με τη διαφορά τα αιτήματα ορισμένων προσφυγών στο μέτρο που στρέφονται ρητώς κατά του πέμπτου κώδικα	II - 1499
2. 'Όσον αφορά τον λόγο απαραδέκτου που αντλείται από την όψιμη προβολή της ένστασης παράνομου χαρακτήρα κατά του πέμπτου κώδικα στην υπόθεση T-130/97 ..	II - 1499
'Όσον αφορά τους λόγους απαραδέκτου σχετικά με την αμφισβήτηση της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 1994	II - 1501
1. 'Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν στηρίζονται στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 αλλά απευθείας στον πέμπτο κώδικα	II - 1502
2. 'Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι η απόφαση 97/258 δεν αποτελεί παρά επιβεβαιωτική πράξη	II - 1505
Επί της ουσίας	II - 1507
I — 'Όσον αφορά τους λόγους που αναφέρονται στην ουσία των προσβαλλομένων αποφάσεων	II - 1507
Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	II - 1507
'Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από τη μη δυνατότητα εφαρμογής της Συνθήκης	II - 1508
A — 'Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ	II - 1508
B — 'Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι μια ενίσχυση για το κλείσιμο επιχειρήσεως, εφόσον δεν είναι ικανή να νοθεύσει τον ανταγωνισμό, δεν εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης	II - 1509
	II - 1577

- Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από τον παράνομο χαρακτήρα του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας Π - 1514
- Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την ερμηνεία, στην οποία προβαίνει εν προκειμένω η Επιτροπή, του όρου της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα Π - 1515
- A — Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά της επιλογής του κριτηρίου της ελάχιστης παραγωγής μιας οκτάωρης βάρδιας ημερησίως επί πέντε ημέρες την εβδομάδα Π - 1517
1. Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά των συνθηκών υπό τις οποίες εφαρμόστηκε το κριτήριο Π - 1518
 2. Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά του περιεχομένου του κριτηρίου Π - 1519
 - α) Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι το κριτήριο, απαιτώντας παραγωγή αντικειμενικά υψηλή, εμποδίζει να μπορούν να επωφελοούνται από την ενίσχυση οι λιγότερο ανταγωνιστικές επιχειρήσεις .. Π - 1520
 - β) Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την ανεπάρκεια της περιόδου αναφοράς Π - 1521
 - Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι η έναρξη της περιόδου αναφοράς σχετικά με την τακτική παραγωγή θα έπρεπε να είχε καθοριστεί την 1η Ιανουαρίου 1991 Π - 1521
 - Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι η ανεπαρκής διάρκεια της περιόδου αναφοράς δεν επιτρέπει να εκτιμηθεί αν η παρουσία επιχειρήσεως στην αγορά είναι σημαντική Π - 1524
 - γ) Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά της επιλογής της μέγιστης δυνατής παραγωγής ως παραμέτρου αναφοράς για τον υπολογισμό της τακτικής παραγωγής Π - 1526
 - Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι ο τακτικός χαρακτήρας της παραγωγής έπρεπε να εκτιμηθεί βάσει της πραγματικής παραγωγής Π - 1527
 - Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τον απρόσφορο χαρακτήρα της ανώτατης δυνατής παραγωγής ως κριτηρίου για την αξιολόγηση της παραγωγής των ελασματοουργείων Π - 1528
- B — Όσον αφορά τους λόγους που στρέφονται κατά της άρνησης της Επιτροπής να λάβει υπόψη εναλλακτικά αντικειμενικά κριτήρια Π - 1530
1. Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται εκ του ότι η απόρριψη του κριτηρίου της ικανότητας προς παραγωγή συνιστά παράβαση του στόχου του πέμπτου κώδικα των ενισχύσεων υπέρ της σιδηρουργίας Π - 1531
 2. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να απορρίψει με την απόφαση 97/258 το κριτήριο της ικανότητας προς παραγωγή, ενώ το είχε ήδη δεχθεί εγκρίνοντας, με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, την ιταλική νομοθεσία Π - 1533
 3. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τον αδικαιολόγητο χαρακτήρα της απόρριψης από την Επιτροπή του ισχυρισμού της Ιταλικής Κυβέρνησης σχετικά με την ύπαρξη σημαντικής κρίσης στην ιταλική αγορά Π - 1535

4. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη μη λήψη υπόψη της ειδικής καταστάσεως ορισμένων από τις προσφεύγουσες	II - 1537
α) Περίπτωση της επιχείρησης Moccia	II - 1537
β) Περίπτωση της επιχείρησης Prolafer	II - 1538
γ) Περίπτωση της επιχείρησης Lamifer	II - 1539
δ) Περίπτωση της επιχείρησης Sidercamuna	II - 1539
Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων	II - 1541
A — Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από τη δυσμενή διάκριση εις βάρος των προσφευγουσών σε σχέση προς ορισμένες συγκεκριμένες επιχειρήσεις σιδηρουργίας που ζήτησαν επίσης τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων βάσει του νόμου 481/94	II - 1541
1. Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από το ότι ορισμένες επιχειρήσεις που δεν πληρούσαν το κριτήριο σχετικά με την ερμηνεία του όρου της τακτικής παραγωγής, που καθορίστηκε από την Επιτροπή στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, θεωρήθηκαν εντούτοις, αντίθετα προς τις προσφεύγουσες, ως πληρούσες τον όρο αυτό	II - 1542
α) Παρουσίαση των λόγων	II - 1542
— Περίπτωση της επιχείρησης OLS	II - 1542
— Περίπτωση της επιχείρησης Diano	II - 1544
— Περίπτωση της επιχείρησης MAO	II - 1546
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1549
2. Σχετικά με τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι ενισχύσεις που ζήτησαν ορισμένες επιχειρήσεις χαρακτηρίστηκαν συμβατές με την κοινή αγορά παρά το ότι η παραγωγή των επιχειρήσεων αυτών ήταν ποσοτικά ισόδυναμη με εκείνη των προσφευγουσών	II - 1553
3. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι προσφεύγουσες, που είχαν πραγματική παραγωγή κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, έτυχαν της ίδιας μεταχειρίσεως με ορισμένες επιχειρήσεις που δεν πραγματοποίησαν παραγωγή κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής	II - 1554
B — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ της δυσμενούς διακρίσεως των επιχειρήσεων με μία μόνη εγκατάσταση σε σχέση προς τις επιχειρήσεις με πολλαπλές εγκαταστάσεις	II - 1555
Γ — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση εις βάρος των επιχειρήσεων που έπρεπε να διακόψουν την παραγωγή τους κατά την περίοδο αναφοράς για να συμμορφωθούν προς νέες διατάξεις για την προστασία του περιβάλλοντος	II - 1558
Δ — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση εις βάρος των επιχειρήσεων που δεν ήταν σε θέση να διοχετεύσουν στην αγορά μεγαλύτερες ποσότητες, δεδομένου ότι το κόστος παραγωγής δεν ήταν πλέον ανταγωνιστικό, σε σχέση προς επιχειρήσεις που ήταν ικανότερες ή είχαν μεγαλύτερη τύχη	II - 1559

Ε — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται εκ του ότι οι επιχειρήσεις υπέρ των οποίων δεν εγκρίθηκε με την απόφαση 94/258 η χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων είχαν συνολική παραγωγική ικανότητα σημαντικότερη από εκείνη επιχειρήσεων υπέρ των οποίων είχε εγκριθεί η χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων με προγενέστερες αποφάσεις της Επιτροπής	Π - 1560
ΣΤ — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση εις βάρος των ιταλικών επιχειρήσεων σε σχέση προς τις λοιπές κοινοτικές επιχειρήσεις ...	Π - 1561
Ζ — Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση εκ της μη εφαρμογής του άρθρου 95 της Συνθήκης	Π - 1564
II — Επί των λόγων που αναφέρονται στην παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης	Π - 1566
Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την έλλειψη αιτιολογίας της απόφασης της 12ης Δεκεμβρίου 1994	Π - 1567
Όσον αφορά τους λόγους που αντλούνται από την έλλειψη αιτιολογίας των προσβαλλομένων αποφάσεων	Π - 1569
1. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη μη λήψη υπόψη των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας	Π - 1569
2. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη μη αιτιολόγηση της απορρίψεως του εναλλακτικού κριτηρίου που πρότεινε η Ιταλική Κυβέρνηση	Π - 1573
3. Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από ανακριβή αιτιολογία της απόφασης 96/678 σχετικά με την παραγωγή της χαλυβουργίας κατά το 1993	Π - 1574
Επί των δικαστικών εξόδων	Π - 1575